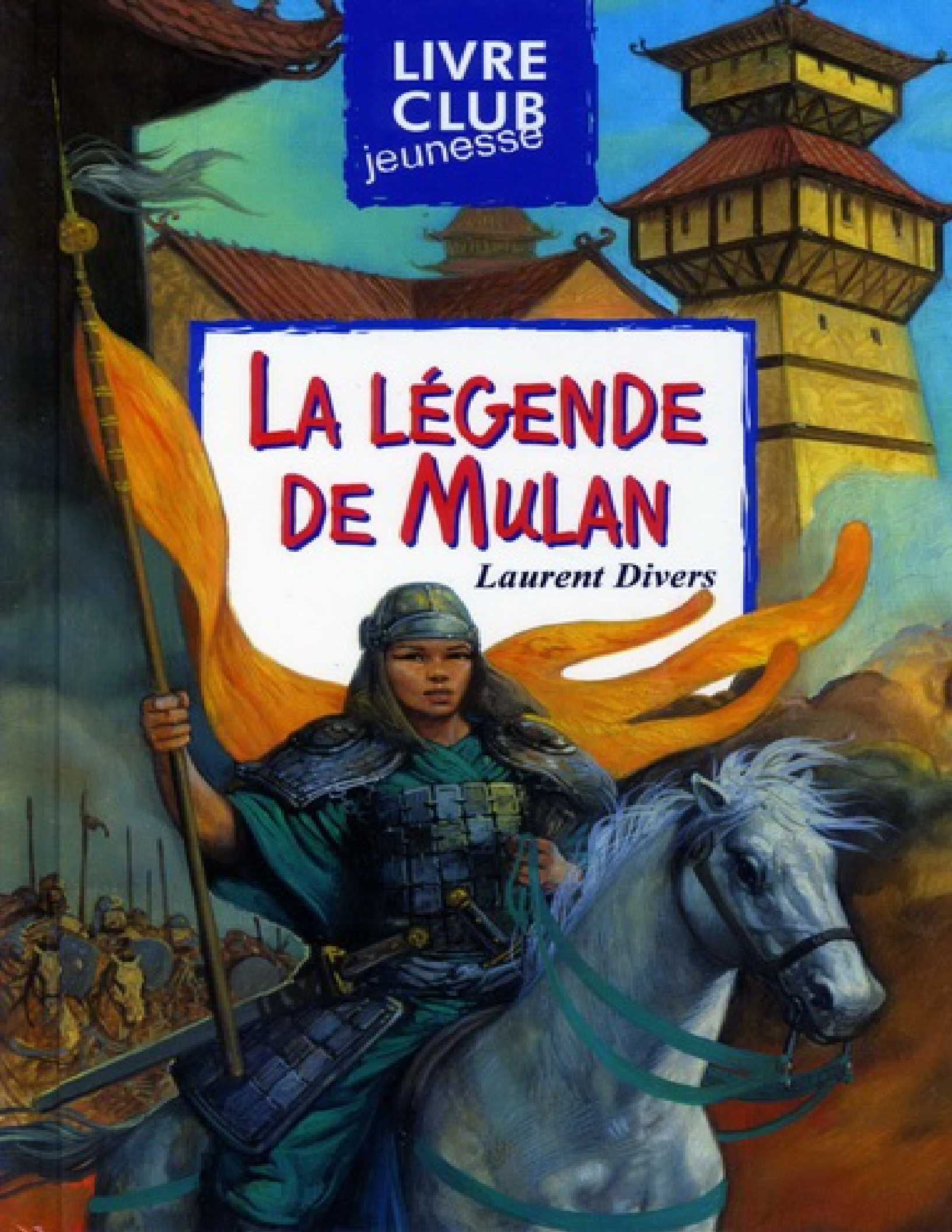

LIVRE
CLUB
jeunesse

LA LÉGENDE DE MULAN

Laurent Divers

Chương 1

Mộc Lan chào đời

Từ các vùng cao nguyên Tibet nối liền đến vịnh Bohai là một dòng sông mênh mông êm đềm tuôn chảy về phía bắc Trung Quốc. Đó là dòng sông Vàng. Sở dĩ nó được gọi là dòng sông Vàng vì nước sông bốn mùa có màu vàng nhàn nhạt của phù sa bồi đắp. Người Trung Quốc gọi là sông Hoàng Hà. Con sông này giống như một con rồng vàng luồn lách qua các khe núi, chảy xuống vùng thung lũng rồi lại vượt lên các vùng cao nguyên miền bắc. Gần tới biển, dòng sông uốn mình tạo thành một vùng đồng bằng phù sa màu mỡ rộng mênh mông.

ở một số nơi, bề mặt sông rất rộng. Hai ngàn năm nay, không biết bao nhiêu lần nước lũ tràn lên làm những người dân ven sông bấy nhiêu phen khốn đốn. Mặc dù vậy, dân chúng vẫn định cư ven sông rất đông đúc, vì ở đó có những vùng đất màu mỡ rộng lớn có thể trồng trọt lúa nước và hoa màu tươi tốt quanh năm.

Thành phố Ye, một thành phố nhỏ thuộc tỉnh Hà Nam, tọa lạc ven sông Hoàng Hà. Đây là địa bàn trấn giữ của Phạm Chu, một mệnh quan triều đình khá nổi tiếng.

Một buổi sáng mùa xuân đẹp trời, trong nhà Phạm Chu rất nhộn nhịp. Mọi người đi đi lại lại trong nhà, ngoài vườn có vẻ rất sốt ruột chờ đợi một sự kiện quan trọng nào đó sắp xảy ra.

Bỗng nhiên, một tiếng reo vui vang lên khắp nhà:

- Con gái!

Chu bước vội vào phòng đến bên cạnh vợ.

Mặt Li xanh nhợt, yếu ớt, vì chị vừa mới sinh xong, nhưng nụ cười hạnh phúc làm khuôn mặt người mẹ sáng bừng lên rạng rỡ.

- Chúng ta đặt tên con là gì hả mình? - Li thì thào hỏi chồng.

Phạm Chu đi đi lại lại mấy bước và nhìn ra vườn. Ngoài vườn, những khóm thiết mộc lan đang độ ra hoa trắng cả khu vườn, hương thơm lừng thoang thoảng cả vào trong nhà. Người Trung Quốc gọi loài hoa này là mộc lan.

- Chúng ta gọi con là Mộc Lan, - Chu quyết định, mặt rạng ngời hạnh phúc.

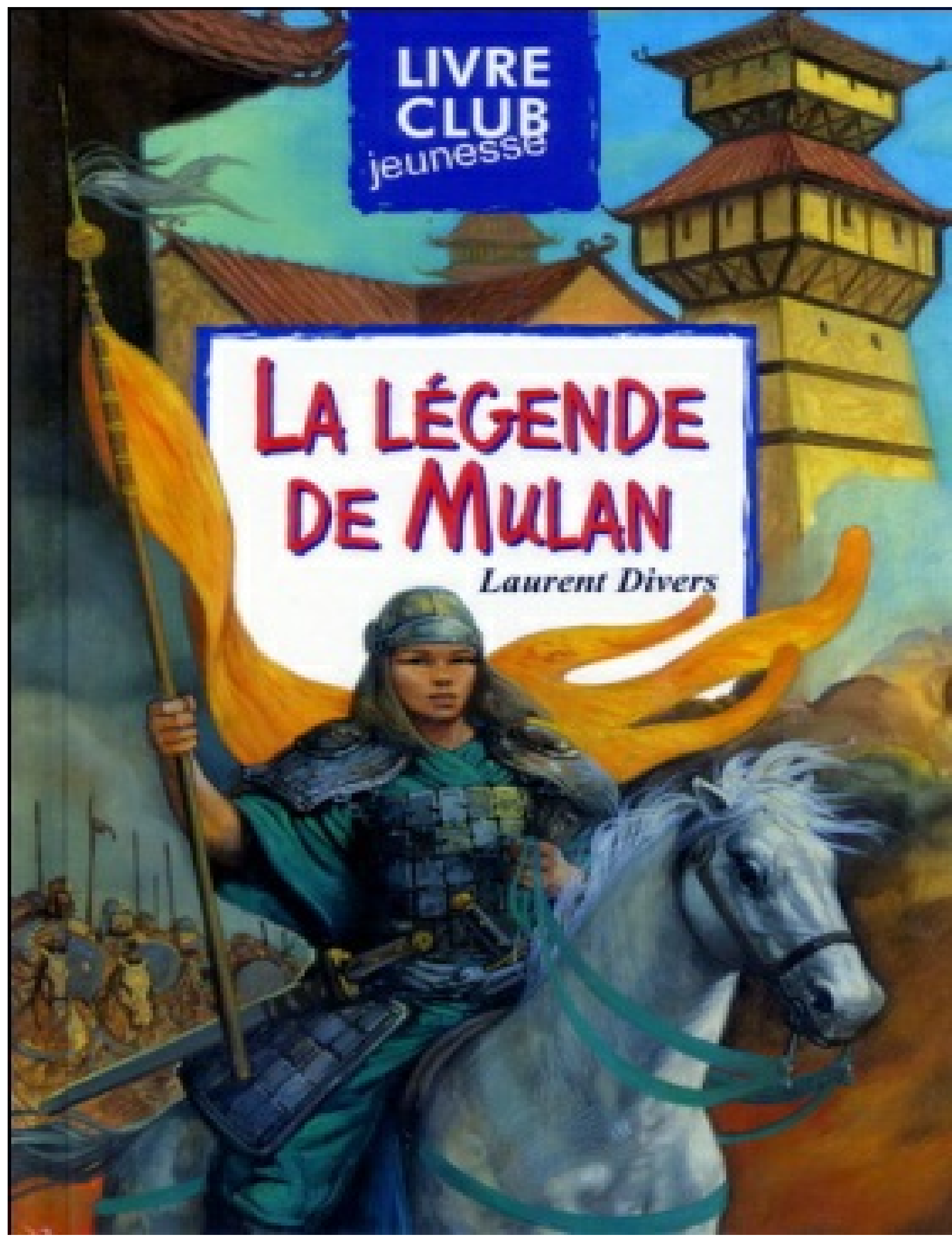
Đất nước đang thời thái bình thịnh trị. Gia đình Chu cũng được sống trong hạnh phúc và rất đổi yên bình. Theo lịch phương Tây, bây giờ đang là năm thứ 590 sau Công Nguyên. Người Trung Quốc tổ chức rất nhiều đoàn buôn tơ lụa sang phương Tây buôn bán.

Từ nhiều năm nay, đất nước Trung Quốc sống trong thời kỳ thái bình. Lịch sử không ngừng nhắc lại những ông vua vĩ đại đã đánh đuổi được các thế lực thù địch, thống nhất đất nước, đem lại hòa bình, hạnh phúc cho nhân dân.

LIVRE
CLUB
jeunesse

LA LÉGENDE DE MULAN

Laurent Divers

Từ đó, việc thông thương buôn bán rất thuận lợi, văn học nghệ thuật cũng rất phát triển. Song, đến thời kỳ sau này, khi đất nước có nguy cơ bị ngoại bang xâm chiếm, các tác phẩm nghệ thuật trở nên kém chất lượng, hoạt động thương mại thiếu an toàn và đất nước lại đi vào thời kỳ suy tàn.

Hai ngàn năm trôi qua, người Trung Quốc trải qua biết bao thăng trầm của lịch sử. Thời Chu trước đây đã thống nhất đất nước Trung Hoa trong thời gian khá lâu. Triều đại nhà Chu kéo dài hàng trăm năm rồi lại chiến tranh cát cứ đến hàng ngàn năm mới suy tàn. Sau này, Tần Thủy Hoàng lại thống nhất đất nước, đưa Trung Hoa trở thành một đế chế phong kiến thực sự hùng mạnh. ông đã cho xây dựng Vạn Lí Trường Thành nổi tiếng thế giới, bảo vệ ngai vàng chống lại bọn giặc ngoại xâm phía bắc. Tuy nhiên, ông là một người rất tàn nhẫn, đã ra lệnh đốt sách chôn nho, trước khi chết còn ra lệnh buộc nhiều phi tần và người hầu phải chôn sống theo mình. Triều đại nhà Hán tiếp tục cơ nghiệp của Tần Thủy Hoàng, nhưng cũng phải trải qua một cuộc chiến tranh lâu dài và đẫm máu. Trung Quốc thời kỳ này chia thành ba vương quốc với sáu đời vua cai trị.

Khi Yang Jian lên ngôi, ông chỉ là vua một bộ tộc nhỏ ở miền bắc Trung Quốc. ông đã thành công trong sự nghiệp thống nhất đất nước trước khi Mộc Lan ra đời hai mươi năm. Trước hết, ông thống nhất các nước chư hầu lại thành một mối bằng cách đánh chiếm hoặc mưu lược tùy theo hoàn cảnh rồi xưng đế, gọi là Thiên Tử và ban hành luật pháp thống nhất trên khắp lãnh thổ Trung Quốc rộng lớn. Thời kỳ này, ông đã thắng lợi trong việc đánh đuổi kẻ thù truyền kiếp của người Trung Quốc là giặc Hun, bọn giặc cỏ hoang dã sống du canh du cư trên các vùng sa mạc thuộc biên giới phía bắc.

Khi đất nước hòa bình, Yang Jian rất chăm lo đến đời sống của dân chúng và cho thực hiện những công việc rất thiết thực. Chẳng hạn, ông cho khởi công xây dựng một con kênh đào lớn để dễ dàng hơn trong việc giao thông đi lại và buôn bán hàng hóa giữa các vùng trong vương quốc. Nạn đói dường như biến mất, vì ông luôn khuyến khích nông dân trồng lúa mì, lúa nước và tích trữ ngũ cốc trên các cánh đồng màu mỡ của Trung Quốc. ông cho dời thủ đô về Tráng An. Nông dân khắp nơi đều hoan hỉ vì được an hưởng thái bình, yên tâm làm lụng hoa màu trên các vùng đất rộng lớn, bốn mùa hoa cỏ tốt tươi của họ mà thuế lại không cao.

Tuy nhiên, dù đang sống trong thời thái bình, triều đình cũng rất chăm lo đến việc huấn luyện quân đội bằng những đạo luật nghiêm khắc, không buông lỏng việc kiểm soát các hoạt động trong vương quốc do các quan chức triều đình trấn giữ khắp nơi.

Phạm Chu là một mệnh quan của triều đình.

Ông được nhà vua giao cho trấn giữ ở tỉnh Hà Nam. Chu chịu trách nhiệm đôn đốc, kiểm soát các công việc làm đường sá. ông tổ chức các hoạt động thương mại trong thành phố, ấn định

giá cả và kiểm soát các hoạt động của thương nhân, thợ thủ công trên địa bàn mình quản lý. Thỉnh thoảng, ông cũng phải dùng đến pháp luật để giải quyết các vụ tranh chấp và trừng phạt những tên tội phạm trong vùng.

Cuộc đời Phạm Chu quả nhiên không phải là một số phận bình thường. ông đã trải qua bao đắng cay khổ cực và cũng đã được hưởng nhiều vinh quang.. ông vốn xuất thân trong một gia đình nghèo khó ở một khu chung cư tồi tàn của thành phố Ye. Chu mồ côi cha mẹ từ năm mười một tuổi.

Năm ấy, mùa đông vô cùng khắc nghiệt, cha mẹ Chu lâm bệnh rồi lần lượt qua đời. Đứa trẻ mồ côi được ông nội miễn cưỡng đón về nuôi, vì đời sống của ông cũng rất khó khăn, và chẳng vui vẻ gì khi có thêm một miệng ăn trong nhà. Vì thế, hai tháng sau khi bố mẹ qua đời, ông nội gọi Chu đến và bảo:

- Cha mẹ cháu đã mất và ta đã đem cháu về nuôi, nhưng tình trạng này không thể cứ kéo dài mãi được. Cháu phải nghĩ đến tương lai của mình. Ta đã nghĩ kỹ rồi, ở phía ngoài thành phố người ta mới xây dựng một ngôi đền rất lớn gọi là Shaolin, không xa đây bao nhiêu. Da Mo là người đã xây dựng và quản lý ngôi đền này.

Người ta dạy dỗ cho các tín đồ đạo Phật ở đó.

Cháu hãy đến gặp tu viện trưởng để xin vào học, sau này sẽ trở thành một nhà sư danh tiếng. Cháu hãy đi ngay đi, đó là mệnh lệnh của ta!

Một nhà sư đạo Phật! Tôn giáo này mới được du nhập từ Ấn Độ vào Trung Quốc. Da Mo là một nhà sư người Ấn Độ từng đi vòng quanh thế giới để tuyên truyền đạo Phật. ông đi khắp châu á và quyết định lập đền Shaolin ở Trung Quốc, trường học đầu tiên dạy về các triết thuyết Phật giáo ở châu á cho những người có mong ước hiến thân cho lí tưởng của đức Phật.

Một buổi sáng, cậu bé Chu mang sổ hành trang ít ỏi của mình đến cửa đền Shaolin. Cậu được sư thầy Da Mo và các sư thầy trong đền chấp nhận cho theo học cùng lớp với những cậu bé khác cùng tuổi.

Đạo Phật được thực hành rất đặc biệt trong đền Shaolin. Các sư thầy cũng dạy một số môn giống như các trường bình thường khác như đọc, viết và làm các phép tính. Nhưng ở đây còn được dạy về tiểu sử các vị thánh sống của đạo Phật.

Các sư thầy chú ý dạy cho học trò những đức tính cơ bản như tính thật thà trung thực, hào phóng, trong sạch, yêu thương mọi loài, sùng đạo và tinh thần say mê học tập.

Mỗi ngày, các tu sinh và sư thầy phải ngồi thiền rất lâu. Các trò nhỏ phải ngồi bất động hàng giờ không được ngo ngoáy và phải tập trung tinh thần một cách đặc biệt để suy ngẫm về các lời dạy của Phật. Mỗi ngày, các sư thầy luôn nhắc đi nhắc lại với các tu sinh những điều như sau:

- Người thẳng. Hai vai ngay ngắn và thẳng hàng với nhau. Lời nói phải chừng mực, hai môi giữ khít lại không để lộ răng, mắt luôn luôn phải mở to. Phải luôn uốn nắn xác thịt vào kỷ luật và đầu óc phải luôn luôn suy ngẫm.

Chu và những học trò khác phải răm rắp làm theo. Những buổi ngồi thiền suy ngẫm đối với các chú nhóc hiểu động thật khó khăn và luôn bị các sư thầy khiển trách. Các sư thầy còn dạy các em cách hít thở, lúc đầu hít vào chậm chậm cho tới khi không khí tràn vào đầy phổi thì mới nhẹ nhàng thở ra. Tất cả các sư thầy đều cùng làm với học trò. Và các chú bé hiểu động dường như bị tách khỏi thế giới thực tại: mắt không nhìn, tai không nghe, tinh thần không cảm giác, miệng, tai mắt đều khép chặt lại. Bằng cách đó, các sư thầy cho rằng tinh thần sẽ đạt đến cõi linh thiêng, siêu thoát khỏi thế giới trần tục.

Nếu học trò nào sơ ý ngủ quên trong lúc ngồi thiền, sẽ được các thầy nhắc nhở bằng một cây gậy rất to hoặc một tiếng hét như sấm vào tai. Nhưng bù lại, việc ngồi thiền cho phép các học trò được nghỉ ngơi sau những giờ kinh dài, những buổi tập võ công căng thẳng. Bởi vì tinh thần của các học trò có bay bổng đến những miền xa lắc xa lơ nào thì các sư thầy cũng không kiểm soát được. Có một giai thoại kể rằng, để làm gương cho các tu sinh ngồi thiền, Da Mo đã từng ngồi quay mặt vào tường bất động trong suốt... chín năm!

Tuy nhiên, việc rèn luyện khắc khe ở tu viện Shaolin là một nét đặc biệt không nơi nào có. Các bài tập võ cũng như ngồi thiền mà Da Mo dạy rất có lợi cho sức khỏe và sự phát triển trí tuệ cho học trò. Những bài tập võ công với những tư thế lạ đem lại hiệu quả khá cao. Các tu sinh được học các bài quyền, cách chiến đấu kẻ thù, cách phòng thân và những bài thể dục nhịp điệu. Danh tiếng của trường này ngày một nổi như cồn trên thế giới và đến nay người ta vẫn còn kể lại những câu chuyện về nhân vật nổi tiếng như Kung Fu.

Lúc đầu, các học trò chỉ phải học những bài tập đơn giản để rèn luyện cơ thể. Nhưng sau một thời gian ngắn, những bài tập nặng về kỹ thuật bắt đầu tăng dần. Các bài tập chiến đấu bằng vũ khí và chiến đấu tay bo rất khó khăn. Vì các học trò đánh nhau, phải tránh sao cho đối thủ không bị thương mà vẫn thể hiện được tài năng của mình để ứng dụng trong các trường hợp xảy ra trong thực tế.

Một hôm, Chu thắc mắc với một sư thầy rằng đạo Phật chủ trương yêu thương mọi loài và không được sát sinh, vậy thì tại sao các tu sinh ở đây lại được dạy để tàn sát kẻ thù? Như vậy liệu có trái với giáo lý nhà Phật hay không, thì cậu được trả lời như sau:

- Các đấu sĩ không giết người mà là vũ khí của họ đã làm việc đó.

Mười năm qua đi trong đền Shaolin khiến Chu học được rất nhiều điều bổ ích và tài năng của anh ngày càng thể hiện rõ trong các môn võ công. Anh có thể đánh nhau tay bo với những người có vũ khí mà không bao giờ bị thương.

Chu luôn được sư thầy khen ngợi và các đồng nghiệp khâm phục. Không bao lâu nữa, có thể Chu sẽ được lên chức sư thầy, vì anh chiến thắng tất cả mọi người kể cả sư thầy dạy anh. Chu có thể yên tâm tận hiến cuộc đời mình trong đền Shaolin, vì anh không có gia đình, và nơi đây có thể bù đắp sự thiếu thốn về mặt tình cảm cho anh, hơn nữa, Chu cũng không phải lo lắng đến việc mưu sinh. Nhưng cuộc đời không đơn giản như vậy. Trong con người hiếu động và thích tự do của Chu đang nảy sinh những khát vọng mới. Với bản tính tò mò của tuổi trẻ, Chu cảm thấy thật đơn điệu nếu cứ ngồi trong cái tu viện này để nhìn ngày tháng qua đi. Anh khát khao được khám phá thế giới này.

Năm ấy Chu bước sang tuổi 21, đã trở thành một chàng trai tráng kiện và phong độ. Lúc này, triều đình của vua Yang Jian đang chiêu mộ quân sĩ để tiến lên miền bắc tiêu diệt bọn giặc cỏ quấy nhiễu, thống nhất đất nước. Đây là một cơ hội lý tưởng để Chu thực hiện ước mơ của mình. Số phận anh thêm một lần thay đổi: Chu sẽ không còn là một nhà sư đạo Phật nữa, nhưng sẽ là một chiến binh dũng cảm của nhà vua!

Chu thẳng thắn trình bày ý định của mình với vị thượng tọa đền Shaolin, và vị sư thầy dù rất tiếc người học trò thông minh như Chu, ông cũng không thể ngăn cản ý định của anh. Theo Phật là tâm nguyện, đạo Phật không ép buộc tín đồ của mình. Sư thầy bảo anh nhắc lại những tín điều ông đã dạy:

Người chiến binh chân chính không được phép tàn bạo.

Người chiến binh chân chính không biết đến sự giận dữ.

Người chiến binh chân chính không nghĩ đến việc trả thù.

Rồi ông cho Chu lên đường gia nhập quân đội đức vua. Qua nhiều năm chiến đấu gian khổ trên khắp các chiến trường, tài năng tuyệt vời của Chu càng có đất dụng võ. Anh trở thành một người lính dũng cảm và mưu lược nổi tiếng, được cấp trên tín nhiệm và đồng đội hết sức khâm phục.

Khi hòa bình lập lại, số phận Chu một lần nữa thay đổi. Cảm phục tài năng của anh, nhà vua cho triệu Chu đến gặp mặt rồi ban cho một chức quan trấn giữ bất cứ tỉnh nào tùy ý anh chọn.

Chu đã lựa chọn về thành phố Ye nhỏ bé quê anh, một thành phố khiêm nhường tọa lạc ven sông Hoàng Hà bốn mùa nước chảy. Anh mua một ngôi nhà nhỏ nhưng rất xinh đẹp, thuê mấy người hầu và thực hiện rất tốt chức vụ mà triều đình giao phó. Chu say mê làm việc, cứ mười ngày mới nghỉ ngơi một ngày. Trong các quan lại triều đình thời bấy giờ, hiếm có ai là một ông quan mẫu mực và thương dân như Chu.

Ông làm rất tốt công việc của mình và không thiên vị một ai, không bao giờ nhận hối lộ mà xử phạt rất nghiêm minh nên được dân chúng vô cùng yêu mến, kính nể.

Sau ba năm, triều đình cử một đoàn khâm sai đi điều tra quan lại các tỉnh. Nhận thấy Chu là

một vị quan thanh liêm, được lòng dân và thực hiện rất tốt nhiệm vụ của mình, triều đình đã cất nhắc ông lên một thứ bậc cao hơn kèm theo nhiều bổng lộc. Và số phận của ông thay đổi lần thứ ba.

Một cô gái trẻ đẹp tên là Li đã xuất hiện trong đời Chu như một sự ngẫu nhiên tình cờ đầy hấp dẫn. Li là con gái của một mệnh quan triều đình mà Chu thường lui tới để thăm hỏi trò chuyện. Ngay từ lần gặp đầu tiên, hai người đã phải lòng nhau. Sau đó, họ nhanh chóng trở thành những người bạn tâm giao, suốt ngày trò chuyện với nhau trong vườn không biết chán. Vị trí xã hội của Chu bây giờ đã cho phép ông có thể đăng hoàng cưới Li về làm vợ. Và lễ cưới nhanh chóng được ấn định với gia đình nhà Li.

Cuộc sống của Li êm đềm như một dòng suối thẳm thì êm trôi vào thung lũng bình yên mênh mông tĩnh lặng. Cô là một người con gái được gia đình giáo dục rất chu đáo về mặt nữ công gia chánh và thêu thùa. Nụ cười và ánh mắt của Li luôn rạng rỡ khiến Chu có thể quên đi nỗi mệt mỏi sau một ngày làm việc vất vả. Ngoài những lúc may vá thêu thùa, Li thường chơi những bản nhạc rất êm ái và du dương. Đặc biệt, Li có biệt tài chăm sóc và tạo hình cây cảnh. Vì thế, khu vườn của họ trở thành một tác phẩm nghệ thuật tuyệt diệu, bất cứ ai một lần được dạo chơi ngắm nghía, đều ao ước có một góc vườn giống như khu vườn nhà Chu.

Những ngày tháng buồn bã trong đền Shaolin, những tháng năm gian khổ xông pha chiến trận giờ với Chu chỉ còn là kỷ niệm mờ nhạt. ông đã có một người vợ dịu hiền xinh đẹp, một mái ấm gia đình hạnh phúc, giờ lại có một cô công chúa xinh đẹp, cuộc đời tưởng chẳng còn mơ ước gì hơn.

Chương 2

Ngôi nhà bí mật

Nhiều mùa xuân mộc lan nở hoa trôi qua, Mộc Lan cũng ngày càng lớn lên theo năm tháng. Tuổi thơ của cô qua đi trong bầu không khí êm đềm và hạnh phúc của gia đình nhỏ giữa thành phố Ye. Cô rất ít được nhìn thấy cha, vì ông là một mệnh quan triều đình, có rất nhiều việc phải làm. Vì thế, cô bé chủ yếu quanh quẩn bên mẹ và những người hầu.

Mộc Lan thừa hưởng sự khéo léo, năng khiếu âm nhạc, mái tóc đen huyền và dáng điệu dịu dàng của mẹ cô. Cô bé cũng có thể chơi đàn như mẹ. Tuy nhiên, Mộc Lan có tính cách sắc sảo và rất mạnh mẽ, đặc biệt là cô bé rất tò mò với mọi thứ trong nhà. Mọi thứ đều có thể làm cô thích thú theo cách riêng của mình. Cô bé có thể ngồi hàng giờ chỉ để ngắm mẹ dệt vải, thêu thùa hoặc may vá. Li thường rất ít khi mua vải vóc tơ lụa ngoài chợ, chị thường tự tay dệt vải và thêu thùa rất khéo. Li dệt những tấm lụa và thêu thùa nhiều màu sắc phong phú với những

hoa văn rất cầu kỳ. Đây là một sản phẩm rất đặc thù và hiếm của người Trung Quốc. Họ sản xuất thứ hàng hóa này để bán cho các nước ở Rập giàu có, các vùng thuộc La Mã và sau này là toàn bộ vùng Viễn Đông. Người Trung Đông rất thích thứ hàng hóa sắc sỡ và mềm mại này, nhưng bí quyết sản xuất của nó luôn là một bí mật.

Những nhà buôn chuyển thứ vải đặc biệt này sang vùng châu á gọi một cách ví von về con đường của họ là Con đường tơ lụa. Họ sẽ bị tử hình nếu như ai đó làm lộ bí mật sản xuất tơ lụa cho người nước ngoài.

Việc dệt lụa được thực hiện ở một góc vườn, nơi trồng một thứ cây đặc biệt dùng để dệt vải, đó là cây dâu tằm. Mỗi ngày, một người đẩy tó ra vườn hái lá dâu đem cho tằm ăn. Không xa bãi dâu bao nhiêu, tại một góc khuất gió có rất nhiều những con vật rất lạ. Hàng ngàn con tằm chen chúc nhau trong một cái nong lớn, nom chúng hơi đáng sợ. Người hầu mang lá dâu đến cho tằm ăn, chúng xông lên ngốn rào rào. Chúng nhả ra những sợi tơ rất mảnh rồi cuộn tròn thành những cái kén vàng óng. Người ta nhúng những chiếc kén vào nước nóng và lần lần gỡ từng sợi tơ ra. Có sợi dài đến hàng trăm mét, sau đó cuộn lại thành một cuộn chỉ vàng óng. Truyền thuyết Trung Hoa kể rằng bí quyết sản xuất tơ lụa này là do hoàng hậu Hi Linh-chi đã phát hiện ra hai ngàn năm trước, do sơ ý đánh rơi một cái kén vào bát nước nóng. Sau này các con trai của bà đã làm nghề dệt lụa và truyền lại cho con cháu.

Tất cả những việc làm của Li không rời khỏi mắt Mộc Lan. Cô bé quan sát từng hành động, cử chỉ của mẹ. Bà luồn từng sợi vải nhanh và khéo léo rồi dệt thành những tấm lụa mềm mại trông rất đẹp mắt.

Nhà bếp cũng là một nơi lý tưởng đối với một đứa bé như Mộc Lan. Khi nhà cô có tiệc. mời khách, phải cần đến năm sáu người chuẩn bị. Một người làm thịt súc vật được mua từ chợ về như dê, bò, lợn, gà, vịt, chó... Một người khác thì phụ trách món bò hầm, chân gấu hầm, chân lạc đà, cá và ốc... Người thứ ba lo việc chuẩn bị cơm canh và rau, một cô hầu trẻ cẩn thận lau từng chiếc bát đĩa bằng sứ cho thật sạch. Người cuối cùng chuyên lo việc cho than củi vào lò.

Xong xuôi, những người hầu mặc đồng phục mang từng món ăn lên cho khách. Họ còn rót rượu vào những cái chén bằng vàng để mời khách.

Đứng trong một góc nhà, Mộc Lan quan sát tất cả mọi hoạt động, không bỏ sót dù là một cử động nhỏ.

Thỉnh thoảng, để trêu đùa mẹ và những người hầu, Mộc Lan trốn vào một bụi rậm trong vườn khiến họ hoảng hồn đi tìm khắp nơi. Toàn bộ khu vườn đều có tường vây kín xung quanh. Bước qua cổng chính, khách sẽ đi vào một cái sân rộng có một dãy chuồng ngựa. Cha Mộc Lan nuôi những con ngựa rất tuyệt vời. Mộc Lan rất thích những con ngựa thuần chủng này, đặc biệt là con ngựa màu trắng. Người Trung Quốc gọi chúng là những con "ngựa thần".

Đi qua chiếc sân này, khách sẽ bước vào một khu vườn có tường bao quanh, um tùm cây lá được cắt tỉa rất cẩn thận, chứng tỏ chủ nhân của nó là người có khiếu thẩm mỹ. Bên trái khu vườn là dãy nhà dành cho những người hầu, bên phải là một con đường rợp trong cây lá, có một cây cầu bắc qua bồn nước nhỏ trong vườn. Từng đàn cá tung tăng bơi lượn trong nước. Phía xa, mùi hương hòa lẫn trong gió thoang thoảng bay vào nhà. Khu vườn tĩnh mịch như không khí trong một tu viện.

Trong khu vườn này, Mộc Lan có thể đi lại chạy nhảy thoải mái tùy thích. Cô có thể tự do nhắm nha mơ mộng suốt ngày trong đám cây lá.

Những hoạt động trẻ con không bao giờ làm cô sợ hãi: Cô bé có thể trèo tốt lên ngọn cây. Từ khi còn bé, cô đã đòi trèo lên lưng ngựa và phóng thật nhanh cùng với cha mà không hề sợ hãi. Trong thân hình mềm mại dịu dàng là một tính cách mạnh mẽ giống như con trai..Nhưng có một điều làm Mộc Lan rất tò mò mà chưa khám phá được, đó là ở cuối khu vườn, gần bãi dâu tằm có một ngôi nhà nhỏ rất cổ kính, không có cửa sổ và luôn khóa kín. Không ai ngoài cha cô có thể vào được căn phòng đó.

Cha làm gì trong ấy nhỉ? Có cái gì trong ngôi nhà ấy? Mộc Lan hỏi mẹ và những người hầu, nhưng ai cũng tìm cách lẩn tránh câu hỏi tò mò của cô bé.

Một hôm, năm ấy Mộc Lan tròn bảy tuổi, cô không thể chịu đựng hơn được nữa và quyết định hỏi cha:

- Cha ơi! Thỉnh thoảng con thấy cha đi vào ngôi nhà nhỏ cuối vườn. Cha làm gì trong ấy thế ạ?

Cha cô im lặng một lúc rồi nói:

- Chẳng có gì thú vị trong ấy đâu, con gái ạ! - Cha cô trả lời. - Con đã có một khu vườn đẹp đẽ và rộng rãi để vui chơi rồi, như thế chưa đủ sao?

- Con biết, thưa cha! - Cô lễ phép nói. - Nhưng con chỉ tò mò thế thôi.

Câu trả lời mập mờ của cha lại càng kích thích trí tò mò của Mộc Lan. Vì ông không muốn trả lời nên cô quyết định sẽ tự mình tìm hiểu lấy. Nhất định cô sẽ khám phá ra bí mật trong ngôi nhà bị cấm kia.

Ngày hôm sau, Mộc Lan bí mật rình xem thời gian cha cô đi vào căn nhà bí mật. Kế hoạch của cô rất đơn giản: khi cha cô vào trong nhà, cô sẽ trèo qua tường, leo lên mái nhà rồi nhìn qua kẽ hở giữa những viên ngói và rui nhà xem cha đang làm gì.

Mộc Lan đã tìm được một chỗ quan sát rất tốt trên một ngọn cây trong vườn mà cô vẫn thích trèo. Nhưng một ngày trôi qua vẫn không thấy bóng Chu xuất hiện. Không nản lòng, cô bé tự nhủ:

- Ngày mai, thế nào rồi cha cũng đến!

Đúng như Mộc Lan dự đoán, ngày hôm sau, khi Mộc Lan đang mộng mơ trên ngọn cây cao thì

nghe tiếng bước chân ai đó đi về phía ngôi nhà cuối vườn. Đúng là cha cô đã đến. Trái tim.Mộc Lan đập thành thạch trong lồng ngực. Rút cục rồi cô sẽ khám phá được bí mật của cha. Chu dùng một chùm chìa khóa to tướng để mở cửa. Bước qua cửa, ông vội vàng đóng lại ngay. Mộc Lan thận trọng trườn từ trên cành cao xuống, trèo qua bức tường bao. Chỉ một lúc sau, cô bé đã ngồi chễm chệ trên mái nhà. Không một tiếng động, cô trườn đến bên một kẽ hở trên mái nhà và căng mắt nhìn xuống.

Căn phòng được chiếu sáng bởi những ngọn đèn dầu khiến Mộc Lan nhìn thấy rất rõ. ở giữa nhà, cha Mộc Lan đang chăm chú tập những bài tập rất lạ, hình như là một điệu nhảy thì phải. Tay ông từ từ giơ cao trong không khí rồi đột nhiên quay rất nhanh khiến Mộc Lan chẳng nhìn thấy rõ tay ông nữa. Trên tường treo rất nhiều vũ khí và dụng cụ dùng chiến đấu: mấy thanh long đao, kiếm, thương và cung tên. ở góc tường, Mộc Lan nhìn thấy một chiếc áo giáp sắt cổ, được kết bằng những mảnh kim loại hình vuông, treo phăng phiu trên tường nhà. Lúc này, Chu chuyển sang tập một bài khác. Hai chân ông đứng thẳng, dang rộng, rồi một chân nhấc lên đá về phía trước.

Mộc Lan cúi thấp xuống để nhìn cho rõ hơn.

Nhưng một chân cô bé bị trượt trên tường. Cô bé cố bám vào một viên ngói, nhưng viên ngói cũng rơi tuột xuống và kết quả là Mộc Lan ngã bịch xuống đất.

Nghe tiếng động lớn bên ngoài, cha Mộc Lan tức giận đi ra ngoài:

- Ai cho phép...? - ông đi ra phía sau ngôi nhà và gầm lên.

Nhận ra con gái bị ngã, ông hốt hoảng chạy đến:

- Mộc Lan! Con có bị đau không?

- Không, thưa cha! - Mộc Lan trả lời... - Con bị trượt chân trên mái ngói. Con sẽ để cha yên, không dám làm phiền cha nữa đâu!

- Con nói sao? Bị trượt chân trên mái nhà ư? - Chu cao giọng hỏi. - Con tò mò muốn khám phá bí mật của cha chứ gì? Vào đây, cha sẽ cho con hay!.- Thực ra... - Mộc Lan ngại ngùng trước cha.

- con chỉ muốn biết trong ngôi nhà luôn khóa cửa này có cái gì thôi ạ.

- Con đã thấy và đã hiểu mọi chuyện rồi chứ?

- Con nhìn thấy những vũ khí của cha và thấy cha đang tập những bài gì đó rất lạ. Thế cha đang làm gì vậy?

Mặc dù lúc đầu rất bực bội, nhưng nghe con gái yêu nói thế, lòng Chu bỗng nhiên dịu lại.

Ông cầm tay con gái dắt về phía bồn nước và dịu dàng nói:

- Những điều mà con gọi là bài tập lạ lùng ấy là nghệ thuật võ công của Kung Fu mà cha đã học được từ thời còn ở trong tu viện Shaolin.

Hồi đó, cha theo học các sư thầy đạo Phật. Đây là những bài tập giúp người ta rèn luyện trí tuệ

và tập trung suy nghĩ. Mỗi lần muốn luyện tập, cha đều vào ngôi nhà nhỏ đó một mình. Cha cần phải làm như thế mới có thể tập trung tinh thần được. Chính những bài tập ấy đã giúp cha chiến thắng khi đối mặt với bất cứ kẻ thù nào. Còn vũ khí là những thứ cha đã sử dụng khi tham gia chiến tranh trong quân đội nhà vua. Và cha chỉ dùng chúng trong một số trường hợp cần thiết.

- Sao cha lại treo những vũ khí ấy trên tường?

Chẳng phải là chúng vẫn còn rất tốt ư?

- Những vũ khí này không cần dùng đến nữa từ thời vua Yang Jian trị vì. - Chu trả lời con gái. -

Trước đây, cha đã từng dùng nó để tham gia chiến tranh bảo vệ đất nước.

- Cha đã từng tham gia chiến tranh, từng chiến đấu để bảo vệ đất nước ư?

Chu hơi rùng mình trước những câu hỏi của con gái. Vì những câu hỏi này gợi lại một thời quá vãng xa xăm. Nụ cười của ông chợt biến mất trên khuôn mặt. Trong óc ông bỗng chốc hiện lên hình ảnh một đàn ngựa hoang, cảnh thây chất đầy đồng máu tuôn đỏ nước. Rồi ông nhìn những chiếc vòi phun nước, đám cây thực bì và hơi bình tâm trở lại..- Chiến tranh là một thứ rất khủng khiếp, con gái ạ. Nó phá đi mọi sự hòa thuận, bình yên và làm cho tâm hồn con người tối tăm u ám.

Cha đã từng tham gia chiến tranh trong quân đội nhà vua, nhưng đã lâu lắm rồi, từ trước khi con có mặt trên đời này. Cha đã từng tham gia chiến đấu chống bọn phản loạn và bọn giặc cỏ gần mười năm. Bọn giặc cỏ phía bắc rời sa mạc và tấn công vào triều đình Trung Quốc. Cha là người may mắn vì còn sống sót, rất nhiều đồng đội của cha đã vĩnh viễn nằm lại trên chiến trường. Họ còn giỏi và dũng cảm hơn cha nhiều.

Mộc Lan chăm chú nghe những lời cha nói và cô bé cảm thấy rất xúc động.

- Bây giờ không còn chiến tranh nữa phải không cha? - Cô bé ngập ngừng hỏi.

- Thời kỳ này, chúng ta đang sống trong hòa bình. Nhưng ai mà biết được. Có thể sẽ có một kẻ thù mới muốn lật đổ ngai vàng thì sao?

- Nếu vậy thì cha hãy dạy con những kỹ thuật chiến đấu đi! Những gì cha biết, hãy truyền lại cho con. Nếu chiến tranh xảy đến, con có thể bảo vệ đất nước và danh dự gia đình.

- Không được, Mộc Lan! Nếu chiến tranh có xảy đến thì việc bảo vệ danh dự đất nước và gia đình cũng không phải là việc của đàn bà con gái!

- Cha hãy dạy con đi! - Mộc Lan nài nỉ. - Hay ít nhất thì hãy cho con xem cha luyện tập thế nào.

- Không được đâu Mộc Lan, đừng nài nỉ vô ích.

Mộc Lan không mè nheo cha nữa. Mới bảy tuổi, nhưng cô bé cảm thấy mình đã lớn và tính cách rất cứng rắn. Mỗi lần cha tập luyện, cô bé thường tìm cách quấy nhiễu. Cô nhắc đi nhắc lại rằng mình muốn học những bài võ của Kung Fu.

Lúc cô dịu dàng mơn trớn, lúc thì giận dỗi khiến Chu không được yên thân đành phải cho Mộc Lan vào phòng. Nhưng ông chỉ cho phép cô bé ngồi yên nhìn, không được động vào bất cứ thứ gì.

- Con có thể xem, nhưng chỉ xem thôi đấy!

- Giọng Chu đành lại..Mộc Lan đồng ý.

- Cô bé sẽ nhanh chóng chán cái trò xem này thôi! - Chu tin chắc như vậy.

Nhưng ông đã lầm to! Ngay từ những buổi đầu tiên, Mộc Lan đã rất chú ý xem những bài tập của cha. Dần dần, cô bé nhớ rất rõ: vị trí chân, cử động của hai tay, tấn công, xông về phía trước và đánh vào kẻ thù. Những buổi tập của hai cha con vẫn diễn ra đều đặn. Mộc Lan thử làm theo, cha cô sửa lại những động tác còn sai hoặc chưa chuẩn. Dần dần, cô học thuộc các bài tập của cha. Chu dạy cho Mộc Lan tất cả những bài học của Kung Fu và cô làm lại rất tốt. Hai cha con cứ miệt mài luyện tập trong ngôi nhà bí mật.

Mộc Lan tiến bộ rất nhanh và tiếp thu các bài tập rất tốt. Một vài tháng sau, cô bé đã làm thành thạo các bài tập của cha. Chu tiếp tục dạy dần dần những bài còn lại cho con gái yêu.

Cuộc sống cứ thế êm đềm trôi đi, Mộc Lan cũng từng ngày lớn nhanh như thổi. Cô phải học thuộc lòng một số bài tập và đọc to lên cho cha nghe. Sau đó cô lại được cha dạy cho tập viết. Cô viết đến nổi tay rã rời sau những bài tập mệt nhọc. Mộc Lan có trí nhớ rất tốt. Chữ viết của người Trung Quốc rất khó nhớ, nhưng không lâu sau, Mộc Lan đã viết rất giỏi.

Ngoài việc học tập, cô vẫn phải đều đặn giúp mẹ trong việc dệt vải và thêu thùa. Đó là những việc mà theo mẹ cô thì người con gái cần phải làm thành thạo.

Một sự kiện quan trọng mới nảy sinh trong gia đình nhỏ bé của Mộc Lan: mẹ cô vừa mới sinh thêm một cậu em trai rất kháu khỉnh. Cha gọi nó là Dao. Mộc Lan rất yêu em và phác ngay ra một kế hoạch mới: khi nào Dao lớn, cô sẽ dạy những bài học được từ cha cho em.

Đất nước Trung Quốc vẫn sống trong hòa bình và thời kỳ bình yên này dường như có thể kéo dài vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt. Khi vua Yang Jian băng hà, con trai ông là thái tử Yangdi lên nối ngôi, kế tục sự nghiệp vinh quang mà tiên đế để lại. Vị vua mới này có vẻ thông minh và táo bạo hơn cả cha mình. Ông cho xây dựng kinh đô Tràng An trở nên một thành phố rất tráng lệ, đẹp nhất trong toàn vương quốc, thậm chí có thể đẹp nhất vùng Viễn Đông. Chữ viết, tư tưởng, thơ ca, thư pháp được triều đình khuyến khích phát triển rất sôi động và thu được nhiều thành tựu.

Lúc này, vua Yangdi bắt đầu phác họa ra những kế hoạch lớn khác. Ông tiếp tục hoàn thành việc xây dựng những con kênh đào trong khắp vương quốc mà cha ông đã khởi xướng và đang tiến hành dang dở. Mạng lưới kênh đào này sẽ rất thuận tiện trong việc đi lại và buôn bán giữa các vùng trong khắp vương quốc. Kênh đào Bian, một con kênh rất lớn được đào để nối liền giữa

sông Hoàng Hà và sông Xanh. ông còn cho xây dựng thêm một cung điện ở Luoyang rất sang trọng để bảo vệ Tràng An và có thể dời cung về đó khi Tràng An bị tấn công. Việc làm này của vua khiến các tầng lớp nhân dân rất hoan nghênh, nạn đói dường như biến mất, thương mại rất phát triển, và đặc biệt là một nền hòa bình thịnh trị bao trùm khắp vương quốc. Tuy nhiên, một bộ phận nhỏ dân chúng phàn nàn rằng triều đình thu thuế quá nặng và bắt dân chúng phải lao động nặng nhọc để xây dựng kênh mương và hoàng cung..

Chương 3

Cuộc tổng động viên

Chu tiến về phía trước, tay phải cầm kiếm vung lên quá đầu. ông chuẩn bị vũ khí rồi dùng hết sức bình sinh tấn công mạnh vào kẻ thù vô hình trước mặt. Trong nháy mắt, ông chuyển thế đứng, tay trái đâm mạnh về phía trước rồi trở về vị trí ban đầu, hạ vũ khí xuống.

Mộc Lan nhìn cha làm xong, cô đứng dậy thực hiện lại những động tác như Chu vừa làm một cách rất hoàn hảo.

- Tốt lắm Mộc Lan! Con đã có cách tấn công sáng tạo hơn cả những gì cha mong đợi.

Dần dần, cha sẽ dạy cho con những kỹ thuật của Kung Fu. Nhưng cha hy vọng là sau này con không áp dụng những chiêu này đối với chồng con đấy nhé!

- Cha! - Mộc Lan đỏ bừng mặt ngượng nghịu. - Con mới có mười bảy tuổi mà cha đã nghĩ đến chuyện tìm cho con một người chồng sao?

- Chuyện đó đâu đến lượt cha! Con gái xinh đẹp của cha sẽ tự mình lựa chọn lấy chứ.

Quả là Mộc Lan đã lớn và trở thành một cô gái rất xinh đẹp, thông minh. Mái tóc cô đen huyền tết thành từng lọn nhỏ trông càng thêm duyên dáng. Vẻ dịu dàng mà cô thừa hưởng từ mẹ đã làm cho Mộc Lan thêm phần quyến rũ. Nhưng dưới cái vẻ dịu dàng ấy là một tính cách mạnh mẽ, sắc sảo mà ít người ở tuổi cô có được. Những cô gái cùng lứa với Mộc Lan giờ đây đã nghĩ đến việc tìm cho mình một tấm chồng, nhưng Mộc Lan thì còn lâu mới nghĩ đến điều đó. Cô cho đó là một chuyện phù phiếm vớ vẩn..Mặc dù có rất nhiều việc phải làm, nhưng Chu không bao giờ quên những buổi tập võ công cùng con gái yêu trong ngôi nhà cuối vườn.

Với ông, đó là những giây phút hạnh phúc và dễ chịu nhất. ông có dịp truyền cho con gái những bài võ thuật của Kung Fu mà ông học được thuở thiếu thời.

Nhưng cuộc sống bình yên và hạnh phúc đã không kéo dài vĩnh viễn như mọi người mong đợi. Mùa đông năm đó là một mùa đông rất khắc nghiệt khiến Chu lâm bệnh nặng. Cơ thể tráng kiện ngày nào của ông bây giờ đã bắt đầu phải dùng đến thuốc men. Những lần trước ông bị ốm thường chỉ cần uống qua loa vài chén thuốc là khỏi. Nhưng lần này ông phải nằm liệt giường

rất lâu không dậy được. Khi ông muốn đi đâu phải có người dìu mới đi được.

Cuối mùa xuân, sức khỏe của Chu có hồi phục chút ít thì có một tin đồn làm xôn xao trong nhà ngoài phố. Người ta kháo nhau rằng có một đoàn buôn lụa chở hàng qua sa mạc để sang Địa Trung Hải đã bị bọn giặc Hun tấn công. Bọn này sống ở vùng sa mạc phía bắc, phía bên kia Vạn Lý Trường Thành. Bọn Hun vừa lập một ông vua mới gọi là Khan, người đã thống nhất các bộ lạc hoang dã ở vùng biên giới phía bắc.

Sự quấy nhiễu của bọn giặc Hun làm cho dân chúng ở Ye rất lo lắng. Tất nhiên, Vạn Lý Trường Thành còn ở rất xa nơi này và nó đã được trùng tu lại, đủ vững chắc để chống lại bọn giặc Hun. Dù sao đi nữa, mối đe dọa này cũng khá chính xác, và vua Yangdi đã không chậm trễ ban bố lệnh cho quân đội tìm cách chiến đấu chống lại bọn Hun.

Tuy nhiên, bên cạnh những tin đồn mà người ta rỉ tai nhau là một không khí sợ hãi bao trùm. Từ lâu, bọn giặc Hun là kẻ thù truyền kiếp của dân chúng Trung Quốc. Những người dân sống ở miền bắc Trung Quốc luôn phải đối mặt với sự xâm phạm đất đai nhà cửa của bọn chúng. Cha của Mộc Lan hai mươi năm trước đã từng tham gia quân đội đánh đuổi bọn giặc hoang dã ấy vào sâu trong sa mạc.

Với người Trung Quốc, bọn giặc Hun là loài thú vật chứ không phải con người. Không có gì đáng sợ hơn khuôn mặt của chúng. Chúng nhỏ bé và thấp lùn, trên khuôn mặt to bè đầy nếp nhăn của chúng không có lấy một sợi râu. Hai má chúng chảy ra nặng nề, còn cái mũi thì tẹt dí. Chân chúng ngắn và luôn buộc kín bằng những tấm da thú. Chúng luôn cưỡi trên những con ngựa thấp tè, đầu to, lưng rộng và lông lá xồm xoàm. Chúng không biết chữ, không bao giờ biết đến lụa là và màu sắc, cũng chẳng hề biết đến những tinh hoa văn minh của người Trung Quốc. Chúng khoác những tấm da thú dài đến đầu gối, và chẳng bao giờ cởi ra trước khi những tấm da ấy thối ủng và bốc mùi nồng nặc.

Vợ con chúng luôn phải ở trên xe hoặc trong các căn lều bằng da, còn chúng thì rất ít khi rời yên ngựa. Chúng ăn ngủ trên lưng ngựa, treo dưới cổ ngựa những mảnh thịt thú vật sống, máu chảy ròng ròng.

Nhưng đó chưa phải là tất cả những gì khiến người Trung Quốc sợ hãi, mà chính là khả năng chiến đấu kì lạ của chúng. Những kỵ binh của bọn Hun dường như được sinh ra trên lưng ngựa nên chúng điều khiển ngựa vô cùng khéo léo, ngay cả trong lúc ngủ. Chúng có khả năng bắn tên trúng mục tiêu trong khi cho ngựa phi nước đại và không bao giờ sai một li. Vì thế, quân đội Trung Quốc rất sợ bọn giặc thiện chiến ấy.

Bọn Hun còn có cái lợi của chúng. Nghĩa là đời sống du mục nay đây mai đó của bọn chúng cũng khá tiện lợi trong một số trường hợp. Người Trung Quốc định cư một chỗ nên phải lo bảo vệ vườn tược, nhà cửa, biên giới đất đai của mình.

Còn bọn du mục, chúng chẳng có gì để mất.

Chúng chỉ biết đến sa mạc, núi rừng, đánh phá và cướp bóc, không có biên giới, cũng chẳng có nhà cửa, vườn tược để bảo vệ. Nguy cơ bọn giặc Hun xâm lược đã được khẳng định chính xác khi mùa thu hoạch đang bắt đầu. Từng hồi chuông báo động vang lên trên Vạn Lý Trường Thành khiến người ta vô cùng khiếp sợ. Chắc chắn là tên Khan, vua của bọn Hun đang dẫn quân xâm phạm lãnh địa Trung Quốc.

Những câu chuyện đáng sợ về bọn Hun làm cho bọn trẻ thon thót giật mình trong cả những giấc mơ. Người ta đồn rằng bọn Hun là một lũ giặc không thể nào thắng nổi với những kỹ thuật vô cùng dã man. Để cho những người lính dày dạn kinh nghiệm hơn trên chiến trường, chúng áp dụng những kỹ thuật thép rất đáng sợ. Người chỉ huy ra lệnh bắn vào vợ và ngựa của mỗi người lính. Nếu ai do dự trong việc này sẽ bị giết ngay.

Những người lính đành phải vâng lời, giương cung đặt tên bắn vào hai thứ mà chúng yêu thương nhất trên đời. Thậm chí sau những việc độc ác như thế, chúng còn cấm đoán không cho phép những người lính thương khóc vợ mình.

Sau những cuộc tàn sát như vậy, những người lính không còn gì để mất và sẽ chiến đấu tàn bạo không ai địch nổi.

Những tin tức mới nhất cho hay quân Hun đã vượt qua Vạn Lý Trường Thành xâm chiếm tỉnh Chansi màu mỡ. Chúng cướp bóc của cải và tàn sát dân chúng rất dã man. Nguy hiểm hơn nữa là kinh đô Tràn An cũng đang có nguy cơ bị đe dọa, và người Trung Quốc đang có cơ bị mất nước nếu không đẩy lùi được bọn giặc Hun khỏi tiến vào kinh đô.

Suốt mùa thu, bọn giặc Hun rạp mình trên lưng ngựa phá phách, giết hại, thiêu cháy khắp các vùng trong tỉnh Chansi. Những ngôi nhà bị đốt trụi, những thành phố tiêu điều xơ xác, dân chúng bị giết hàng loạt, thân chết đầy đồng, máu chảy đỏ lòm trên các sông suối.

Đứng trước nguy cơ bọn Hun có thể tiến vào xâm lược Tràn An, vua Yangdi vô cùng tức giận. Sao? Bọn người nguyên thủy ấy dám xâm phạm bờ cõi của trẫm ư? Thật không thể chịu được. Người lập tức triệu tập hai vị đại tướng tài giỏi nhất trong triều đi dẹp giặc cứu nước: tướng Lý Sang và tướng Du. Vua giao cho tướng Du năm mươi ngàn quân lính xuất phát từ Lanchu đi thẳng lên miền đông bắc, còn tướng Lý Sang chỉ huy một cánh quân xuất phát từ Luoyang, đi qua Vạn Lý Trường Thành tiến thẳng lên sa mạc Gobi.

Các mệnh quan triều đình đều nhận được một bản danh sách những gia đình có người phải tham gia tòng quân bảo vệ đất nước trên địa bàn mình trấn giữ. Danh sách này gồm một trăm ngàn người được ghi trên mười hai cuộn giấy.

Thành phố Ye, nơi gia đình Mộc Lan sống, cũng nhận được một bản danh sách buộc phải cung cấp cho quân đội hai ngàn người. Trong một thời gian ngắn phải tập hợp tại Luoyang để lên

đường đánh giặc.

Chu là một mệnh quan của triều đình nên ông là người nhận được bản danh sách này đầu tiên trong thành phố, cũng là người phải đứng ra tổ chức tuyển quân trên địa bàn mình trấn giữ. Sức khỏe của ông vẫn chưa hồi phục được bao nhiêu, và ông rụng rời chân tay khi nhìn thấy tên mình được viết ngay dòng đầu bản danh sách.

Cuộc tuyển quân lần này làm Chu hết sức lúng túng. Nhà vua đã phong cho ông làm quan, được hưởng mọi tước lộc của triều đình, nếu ông không tham gia quân đội, lập tức ông sẽ bị bãi chức. Nhưng việc bãi chức vẫn chưa phải là tất cả, nó còn là danh dự của gia đình, còn cuộc sống của vợ con. Họ sẽ sống ra sao trong nỗi nhục nhã và đói khổ khi ông bị mất chức và có thể bị giam cầm? Nhưng nếu tham gia quân đội trong tình trạng sức khỏe thế này thì e rằng không thể kéo dài được bao lâu, thậm chí có thể ông sẽ bị quy ngã trước khi đến được Luoyang. Giữa tình thế tiến thoái lưỡng nan, Chu suy nghĩ rất nhiều và bệnh tình vì thế lại càng thêm nặng.

Trong nỗi khổ tâm dần vật, ông quyết định khoan hãy thông báo lệnh tuyển quân với hy vọng sức khỏe ông có cơ biến chuyển. Có thể ông sẽ rời Ye muộn hơn những người khác ít ngày. ông đã nghĩ kỹ rồi, dù có thể bị chết dọc đường còn hơn là làm mất danh dự gia đình, như thế thì Li, Mộc Lan và Dao suốt đời sẽ không dám ngẩng mặt lên nhìn ai vì xấu hổ.

Sau khi quyết định như vậy, ông đi vào căn nhà ở cuối khu vườn, tỉ mỉ lau các vũ khí và dụng cụ chiến đấu. Chiếc mũ vẫn còn dùng được. Phần làm bằng đồng phía trên hơi méo một chút, nhưng vẫn còn rất dày và cứng cáp.

Bộ áo giáp được kết lại bằng những miếng kim loại hình vuông cũng còn rất tốt. Lưỡi kiếm và chuôi kiếm vẫn sáng loáng và nguyên vẹn.

Chu đang chuẩn bị các dụng cụ thì Mộc Lan bước vào:

- Cha! Cha đang làm gì vậy? Tình trạng sức khỏe thế này cha phải nghỉ ngơi mới phải chứ?

- Cha có việc Mộc Lan ạ! Hãy để cha chuẩn bị. Cần phải tuân theo mệnh lệnh của nhà vua.

Cha phải đi chiến đấu thôi!

- Cha! - Mộc Lan thảng thốt. - Không thể được đâu cha! Cha không thể chiến đấu được nữa đâu! Đừng đến Luoyang cha ơi!

- Không thể ư? Nhưng mà buộc phải làm thế con ạ! Cha không đi thì ai đi? Con chắc? Hay là em con? Cần phải có người bảo vệ danh dự gia đình mình. Con chỉ là con gái, còn em con thì mới tám tuổi. Dẫu có chết cha cũng phải ra đi.

- Con và gia đình chỉ có được vinh dự khi cha không chết trên đường hoặc trong chiến trận.

Bây giờ cha phải nghỉ ngơi đi! Chỗ của cha là ở trên giường, không phải trên lưng ngựa.

Mộc Lan phiền muộn rời khỏi căn nhà khi ánh chiều vừa chợt tắt, để lại một mình Chu cũng

phiền muộn không kém, nhưng vẫn cặm cụi lau chùi các vũ khí của mình.

Ngày hôm sau là ngày quân đội thành phố Ye phải đến Luoyang để tập hợp trong quân đội nhà vua. Mỗi gia đình đều phải cử một người, hoặc người bố, hoặc một người con trai đủ tuổi vào quân ngũ với niềm tự hào lớn lao vì được phục vụ đức vua và bảo vệ đất nước. Chu vẫn nằm liệt giường, nhưng ông quyết định sẽ đến sau quân đội Ye năm ngày, đó là hạn cuối cùng. Đêm hôm đó, Mộc Lan không tài nào ngủ được. Cô hết trở mình bên này lại lật sang bên kia. Mộc Lan thấy lòng thất lại khi nghe tiếng cậu em bé nhỏ của cô ngáy khe khẽ trên chiếc giường gần đó.

Vấn đề của cha cô giờ không có giải pháp nào thích hợp. Nếu cha cô đi chiến đấu trong tình trạng sức khỏe hiện giờ thì sẽ không có ngày ông trở về nữa. Chiến tranh gian khổ kéo dài hàng tháng, cũng có thể là hàng năm. Bọn giặc Hun là một kẻ thù dã man rất khó đánh bại. Cha cô sẽ không thể chịu đựng được những nỗi gian khổ trên đường hành quân, không thể suốt ngày gò mình trên lưng ngựa vượt qua núi rừng hiểm trở, không đủ sức đương đầu với trận chiến đấu chống lại bọn Hun. Thời tiết ở miền bắc rất khắc nghiệt, ông sẽ không thể nào đứng vững được. Mộc Lan thấy đau đớn khi có linh cảm cha đang sắp vĩnh biệt gia đình.

Năm nay Mộc Lan đã mười tám tuổi, cái tuổi đủ lớn để biết lo lắng mọi việc trong nhà. Cha cô năm nay năm mươi hai tuổi, chưa đủ tuổi để được miễn tham gia chiến tranh bảo vệ ngai vàng. Nếu ông không tham gia chiến tranh, nhà vua sẽ bãi chức quan của ông và cả gia đình sẽ bị liên lụy.

Mộc Lan cứ trần trọc mãi cho đến quá nửa đêm mà không tài nào ngủ được. Tình huống này thật không dễ giải quyết chút nào. Hai khả năng trên Chu đều không thể nào chấp nhận được. Cô trở dậy, lần qua mấy căn phòng tối om đến một căn phòng phía cuối hành lang đang le lói ánh đèn dầu. Mộc Lan khe khẽ mở cửa bước vào. Trên bức tường có một cái bàn thờ phủ vải trắng và một ngọn đèn dầu thấp sáng suốt ngày đêm. Đây chính là nơi đặt bàn thờ linh thiêng của gia đình để cúng tế tổ tiên trong mỗi dịp giỗ chạp, lễ tết.

Mộc Lan quỳ trước bàn thờ tổ tiên lẩm rầm khẩn vái. Cô mong ông bà tổ tiên giúp cô tìm ra một giải pháp để giải quyết công việc khó khăn của gia đình, để cứu cha cô khỏi cái chết đang đến gần. Nhưng chỉ có ngọn đèn dầu cháy lách tách trên bàn thờ đáp lại lời nguyện cầu của cô, bốn bề bóng tối dày đặc vẫn bao phủ và xung quanh lặng lẽ không có một chút động tĩnh gì. Nhiều giờ trôi qua và Mộc Lan mệt mỏi đến nỗi người đi trước bàn thờ. Bình minh bắt đầu lộ dạng ở đằng đông mà Mộc Lan vẫn chưa tìm được một giải pháp nào thích hợp để giải quyết tình huống gia đình.

Bỗng nhiên, một ý tưởng chợt nảy ra trong đầu Mộc Lan khiến cô hoảng hồn. Không được... không thể được...

Một ý tưởng rất điên rồ và mạo hiểm, cứ quay cuồng trong đầu Mộc Lan. Lúc thì cô phập phồng hy vọng, lúc lại bình tĩnh trở lại và suy xét những hậu quả có thể xảy ra. ý tưởng của Mộc Lan thực ra rất đơn giản: cô định tìm người thay thế cha lên đường nhập ngũ để bảo toàn danh dự gia đình. Nhưng Dao còn quá nhỏ, không thể tham gia chiến tranh được, người đó chỉ có thể là... cô!

- Không! - Cô thốt lên. - Không thể được!

Người ta không cho phép phụ nữ tham gia quân đội!

Trở ngại này không thể nào vượt qua được.

Chiến tranh, gian khổ Mộc Lan có thể chịu được, vì cô đã thuộc nằm lòng những bài võ thuật của cha. Cô có thể hóa trang thành một người đàn ông! Đúng rồi! Cô có thể mặc áo đàn ông, cắt tóc và hóa trang thành đàn ông. Nhưng làm sao cô có thể giấu được tất cả những người lính đều là đàn ông sống bên cạnh? Hơn nữa, nếu họ phát hiện ra, cô sẽ xấu hổ đến chết mất, và gia đình cô nhất định sẽ bị phạt nặng vì tội lừa dối triều đình.

- Thôi, hãy để thêm vài ngày xem sức khỏe cha thế nào đã. - cô quyết định. - Như vậy mình cũng có thêm chút thời gian để suy nghĩ..Nhưng ngày hôm sau rồi hôm sau nữa, tình trạng sức khỏe của Chu vẫn không có gì tiến triển. ông vẫn sốt mê man và Li vô cùng lo lắng không rời giường chồng nửa bước. Mặc dù vậy, ông vẫn quyết định trong ba ngày nữa sẽ lên đường đến Luoyang.

Mộc Lan rất sợ phải thực hiện ý tưởng điên rồ của mình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, không có cách nào giải quyết tốt hơn. Cha cô đang cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không thể để ông ra đi. Để thực hiện kế hoạch này, cô cần có một con ngựa. Ngựa trong vườn nhà Chu không thiếu, toàn những con ngựa tốt và thuần chủng. Cô sẽ lấy một con. Cô có thể ra chuồng ngựa và thẳng yên cương lên đường khi cần thiết. Cô còn cần thêm một vài thứ vũ khí. Những thứ vũ khí như kiếm và dao găm của cha cô phần lớn có thể vẫn dùng được. Chiếc áo giáp của cha cô rộng thùng thình, liệu cô có mặc vừa không nhỉ? Cần phải thử mới được, nếu không vừa thì cô sẽ mua một bộ mới. Tất cả những thứ này có thể mua được trong những khu chợ của Ye, nhưng cô biết tìm đâu ra tiền bây giờ? Mộc Lan không bao giờ nghĩ đến việc lấy trộm tiền của bố mẹ. Phải rồi, cô sẽ mang thêm một con ngựa, nếu may mắn, có thể cô sẽ bán được giá cao.

Mộc Lan kiên nhẫn dựng kế hoạch của mình.

Cô đi đi lại lại trong phòng và quyết định: tối mai cô sẽ ra đi mà không báo trước với bất cứ ai. Vì nước mắt sẽ là điều không tránh khỏi, và hơn nữa, rất có thể cô sẽ bị hỏng mất kế hoạch đã dày công xây dựng.

Trước hết, cần phải làm thế nào vào được ngôi nhà cuối vườn của cha để thử các binh khí.

Ngôi nhà này luôn bị khóa kín và người duy nhất có chìa khóa là cha cô.

Ngày hôm sau, cô thận trọng đi vào phòng cha, nhẹ nhàng như một con mèo. Cha cô vẫn bị sốt mê man. Thừa lúc mẹ rời khỏi phòng, Mộc Lan đi vào, tìm xung quanh, mãi mới thấy chìa khóa nằm dưới tấm nệm của cha. Mộc Lan cầm lấy và băng ra khỏi phòng đi thẳng đến ngôi nhà bí mật.

- Bước đầu đã thành công! - Mộc Lan vui sướng nghĩ.

Cô mở cửa, bước vào phòng rồi đóng cửa lại. Những thứ vẫn còn nguyên vẹn như: kiếm, đao đã được xếp sẵn vào một cái túi to. Một vài thứ khác không còn nguyên vẹn nữa: Cái khiên đã bị gãy, còn mũ thì bị méo. Mộc Lan xếp tất cả những thứ có thể dùng được vào cái túi xách to rồi đem giấu vào một bụi cây rậm rạp trong vườn.

- Bây giờ phải mang chìa khóa trả cho cha thôi! - Cô nghĩ. - Nếu ông tỉnh dậy, không thấy chìa khóa đâu và phát hiện ra mình đã lấy thì thật phiền phức.

Rồi cũng như khi đi vào, cô nhẹ nhàng vào phòng, đến cạnh cha và đặt chùm chìa khóa vào chỗ cũ. Nhưng bỗng nhiên, Chu buột miệng nói gì đó trong lúc mê sảng. Quá bất ngờ, Mộc Lan đánh rơi chùm chìa khóa một cái đánh choang xuống nền nhà.

- Con đấy ư Mộc Lan? Con làm gì mà ồn ào thế?

- Con đến thăm cha, cha ạ! Còn tiếng ồn là do chùm chìa khóa của cha bị rơi đấy!

Chu cười khe khẽ khiến Mộc Lan giật thót, hình như cha đã đoán ra ý đồ của mình? Nhưng không, ông nhẹ nhàng nói:

- Cha rất vui vì con đã đến thăm cha, Mộc Lan ạ! Chúng ta sẽ chia tay nhau và khó có ngày gặp lại. Cha muốn con biết rằng cho dù có chuyện gì xảy ra chăng nữa, con hãy nhớ đến cha như một chiến binh dũng cảm. Cha biết con là một người tốt, tâm hồn con cao thượng và trong sáng như giọt sương mai. Cha rất yêu con. Bây giờ hãy để cha nghỉ ngơi, vì con đường hành quân đầy vất vả gian nan đang chờ đợi cha phía trước..Mộc Lan rời phòng cha mà lòng rối bời. Vậy là ông vẫn quyết định tới Luoyang để gia nhập quân đội. Hay là cha đã đoán ra kế hoạch của mình? Câu nói của ông thật khó hiểu. ông còn nói thêm rằng con người ta có số phận cả, và không thể tránh được những gì số phận đã sắp đặt cho mình. Thế là thế nào nhỉ?

Đêm đến và mọi người đều đi ngủ. Mộc Lan đợi khi cả nhà ngủ say mới rón rén trở dậy, đi vào phòng vệ sinh. Trong bóng tối, cô dùng một cái kéo, cắt phăng mái tóc dài đen mượt của mình. Tóc rơi lả tả xung quanh khiến cô hơi tiếc nuối. Rồi cô mặc vào một bộ quần áo con trai rộng thùng thình. Khi công việc xong xuôi, cô tìm một ngọn đèn dầu tù mù soi mình trong gương. Bản thân Mộc Lan cũng cảm thấy ngạc nhiên vì sự thay đổi hoàn toàn của mình. Cô gái Mộc Lan xinh đẹp dịu dàng không còn nữa mà thay vào đó là một chàng trai có nét đẹp của phụ nữ, da trắng và vóc người hơi mảnh dẻ.

- Kể ra cái trò hóa trang này cũng không đến nỗi tồi. - Mộc Lan nghĩ. - Gia nhập vào quân đội, sẽ

chẳng ai nhận ra mình đâu!

Khi mọi việc xong xuôi, Mộc Lan rón rén ra khỏi nhà. Cô đi qua phòng em trai mà nghe tim mình đau nhói. Rồi cô sẽ nhớ Dao biết bao. Cô biết rõ điều đó.

Cô lại nghĩ đến bố mẹ. Rồi họ sẽ ra sao khi ngày mai phát hiện con gái đã ra đi? Chắc hẳn họ sẽ khóc, sẽ gọi tên Mộc Lan mãi không thôi.

- Đi thôi! Cần phải lên đường ngay, không được chậm trễ!

Mộc Lan dần lòng kiên quyết bước ra khỏi nhà. Cô cố gắng học cách bước đi chững chạc như một người đàn ông để che giấu nét nữ tính tự nhiên của mình. Cô đến chỗ bụi cây tìm cái túi đã giấu sẵn ở đó hôm qua, khoác lên vai rồi đi đến chuồng ngựa.

Mộc Lan chọn con ngựa trắng tinh mà thường ngày cô rất thích, nó chỉ có một chấm nhỏ màu nâu ở trên đầu. Con ngựa này rất nhanh nhẹn, ngoan ngoãn và dai sức, vì thế mà cô đã chọn nó làm bạn chiến đấu của mình. Mộc Lan thẳng yên cương cho con ngựa trắng, dắt theo một con ngựa xám khác rồi lên đường. Cô đã lấy đi hai con ngựa tốt nhất trong chuồng của cha, nhưng chắc rồi cha sẽ hiểu và không trách cô đâu.

Tất cả đã sẵn sàng. Mộc Lan lên ngựa phóng một mạch không dám quay đầu lại. Cô sợ mình sẽ mềm lòng. Phía đông, đường chân trời hồng rực lên như đang chuẩn bị đón chào một ngày mới.

Mộc Lan ruổi ngựa trên con đường tranh tối tranh sáng lúc ban mai. Thành phố vẫn chìm sâu trong giấc ngủ ban mai ngon lành. Cô đi về phía đông, nơi có một khu chợ chuyên buôn bán ngựa để bán con ngựa xám, sau đó, cô sẽ đi sang khu chợ phía tây để mua một số đồ dùng cần thiết còn thiếu.

Những khu chợ trong thành phố đều có tường bao quanh. Trong những quán hàng thực phẩm, các nông dân đã bày bán sản phẩm ngũ cốc của họ từ lúc tinh mơ. Triều đình đã phải ra lệnh kiểm soát giá cả các loại hàng hóa trong các khu chợ này để tránh tình trạng bọn con buôn ép giá làm thị trường mất ổn định.

Mộc Lan đi trong tâm trạng không được tự tin lắm, cô chỉ sợ ai đó hỏi chuyện và nhận ra mình đang đóng giả trai thì hỏng việc. Cô thận trọng đi vào bãi mua bán ngựa trong chợ.

Mộc Lan cố giữ bình tĩnh để tránh sự chú ý của mọi người. Bình thường, cô đi chợ thường được các chàng trai nhường đường không bao giờ chen lấn, xô đẩy, vì cô là phụ nữ. Nhưng hôm nay, chẳng một ai nhường đường cho cô.

Họ chen lấn, xô đẩy làm cô suýt ngã. Có một anh chàng to béo vượt lên trước làm cô bị tạt sang bên lề đường, nhưng hắn cứ tiếp tục đi chẳng nói nửa lời xin lỗi.

- Mình hóa trang cũng không tồi. - Cô nghĩ.

- Chẳng ai nhận ra mình là phụ nữ cả.

Vì thế, cô cảm thấy yên tâm hơn và đi về phía người ta mua bán ngựa. Cần phải làm thế nào đó để bọn lái buôn không ép giá được. Cô vừa đi vừa suy tính cách đối phó với bọn lái buôn. Cô đến gần một người buôn ngựa nom có vẻ dễ chịu và hất hàm hỏi:

- Này anh, anh trả con ngựa này của tôi bao nhiêu tiền? Con xám ấy, tôi không bán con ngựa trắng đâu.

Người buôn ngựa nhìn Mộc Lan rồi nhìn con ngựa. Con mắt nghề nghiệp của hắn vừa lướt qua một cái đã biết ngay đây là một con ngựa hay.

- Tôi không biết, chàng trai ạ. Đây là một con ngựa đẹp, nhưng nó cũng có vài khuyết điểm...

- Bao nhiêu? - Giọng Mộc Lan đanh lại.

- Thật khó nói! Nếu anh bán cả con ngựa trắng, tôi có thể trả cao hơn một chút... cả hai con là hai mươi ngàn tệ.

- Tôi không bán con ngựa trắng! Chỉ bán con xám thôi! Anh định trả tôi bao nhiêu?

Người buôn ngựa tính toán rất nhanh việc mặc cả với chàng thanh niên trẻ mà hắn đoán là chả có kinh nghiệm gì trong việc buôn bán. Hắn nói:

- Sáu ngàn tệ được không?

- Tôi muốn mười ngàn tệ! - Mộc Lan kiên quyết nói.

Người buôn ngựa lại tính toán rất nhanh.

Dẫu có mua con ngựa này đến mười ngàn tệ, hắn bán lại bỏ rẻ cũng phải được lãi gấp đôi. Đây là một vụ làm ăn béo bở, nhưng hắn vẫn quyết định mặc cả thêm một lần nữa.

- Mười ngàn không được, tám ngàn thôi!

Mộc Lan muốn bán đi cho xong việc, nhưng cô cũng muốn mặc cả một lần cuối:

- Chín ngàn, không mua thì đi chỗ khác, đừng lèo nhèo nữa!

Trước vẻ mặt sắt đá của Mộc Lan, người buôn ngựa lập tức chìa tiền ra trả cho Mộc Lan.

Mộc Lan xâu tiền lại, cất vào túi áo ngực rồi lên đường sang khu chợ phía tây, nơi cô có thể mua một vài vật dụng cần mang theo khi vào quân ngũ. Trời đã sáng hẳn, Mộc Lan ngạc nhiên khi thấy người ta buôn bán đủ thứ trên một con đường lầy lội. Từng đoàn xe tải và xe ba gác để san sát nhau trên vệ đường. Mùi bùn đất, mùi phân súc vật lẫn với mùi rác rưởi xông lên nồng nặc. Cô phải vất vả lắm mới xuyên qua được đoạn đường đó và đi sang khu chợ phía tây.

Một dãy hàng quán bày ra trước mắt Mộc Lan không thiếu một thứ gì. Cô chỉ mua vài thứ cần thiết, một chiếc mũ chiến bằng kim khí có quai da quàng ra ngoài hai tai để chắn gió, một tấm kim loại dùng để chắn cung tên và vài thứ lặt vặt khác. Mua xong mọi đồ đạc, cô chỉ còn lại hơn ba ngàn tệ. Mộc Lan lên yên, cho ngựa phi nước đại, rời thành phố thẳng tiến đến Luoyang.

Chương 4

Trong quân đội nhà vua

Thành phố lùi lại phía sau lưng khi Mộc Lan đi đến bờ sông. Quân đội được lệnh tập trung tại Luoyang, thành phố mà vua Yangdi đã dựng cung điện thứ hai của ông. Con đường đi dọc bờ sông đến thành phố Luoyang dài khoảng hai trăm dặm.

- Cố lên, ngựa thân yêu của ta ạ. - Mộc Lan vỗ về con ngựa của mình. - Chỉ ba ngày thôi là chúng ta có thể đến được chỗ tập hợp của quân đội nhà vua.

Một giờ trôi qua, rồi hai giờ. Thành phố càng ngày càng xa khuất phía sau lưng và Mộc Lan không nhìn thấy một bóng người nào trên đường. Thời tiết lúc này rất khắc nghiệt nên mọi người thường ngồi trong nhà không muốn đi ra ngoài đường.

Con ngựa của Mộc Lan thong dong trên đường trong khi chủ nó lại chìm vào những mộng mơ rất lạ. Bỗng nhiên ở chỗ ngoặt có một người đàn ông xuất hiện và gọi to:

- Này, tráng sĩ! Anh đang lên đường gia nhập quân đội nhà vua đấy ư?

Mộc Lan nhìn thấy một gã thấp lùn, béo phệ và khuôn mặt có vẻ khó tin cậy. Cô nghĩ đây là một dịp lí tưởng để thử thách bộ mặt mới hóa trang của mình nên nói:

- ông nói đúng đấy! Tôi mới rời Ye sáng nay đến Luoyang để gia nhập quân đội nhà vua.

Con ngựa của tôi đã khát, còn tôi thì đói lắm rồi. ông có gì cho chúng tôi ăn không?

- Chúa ơi, tôi chỉ là một nông dân nghèo khổ, lấy đâu ra các thứ cho anh bây giờ?

- Tôi sẽ trả tiền cho ông không thiếu một xu!

- Thế thì lại là việc khác! Hãy theo tôi!

Người đàn ông nọ dẫn Mộc Lan đi qua một dãy nhà, phần lớn đều tiêu điều xơ xác và vắng vẻ. Đoán là Mộc Lan ngạc nhiên, người đàn ông giải thích:

- Tất cả những người thân quen của tôi đều đã chuyển đi nơi khác rồi, chỉ có mình tôi ở đây thôi.

Rồi ông ta mang nước đến:

- Cái này là cho ngựa của anh. Còn với anh, tôi chỉ có một ít cơm và bột kê mời anh thôi.

- Cũng được! - Mộc Lan đồng ý.

Cô ngồi xuống thềm và luồn vào túi ngực, lấy cả xâu tiền ra để trả cho người đàn ông nọ mấy đồng. Cô không để ý thấy ánh mắt gian xảo của gã vừa lóe lên những tia ranh mãnh. Sau bữa ăn, Mộc Lan lên đường.

- Bài kiểm tra đầu tiên đã thành công. - Mộc Lan nghĩ. - Không ai nhận ra mình là gái giả trai. Cô đi khá lâu bên bờ sông. Con đường này rất gập ghềnh khúc khuỷu. Con đường đi dần vào một cánh rừng tối tăm, và mùa thu bắt đầu tô điểm những chiếc lá đỏ ối tràn ngập khắp khu rừng. Mộc Lan thanh thản rảo bước trong yên lặng, chỉ có tiếng vó ngựa rền vang trên đường.

Không khí càng lúc càng nặng trĩu và ngột ngạt, Mộc Lan không muốn đi một mình trong khu rừng như thế này. Thỉnh thoảng cô nghe có tiếng động phát ra từ các bụi cây ven đường.

- Chắc là một vài con vật nghe tiếng vó ngựa nên vọt chạy đi trốn. - Mộc Lan tự trấn an vì cảm thấy hơi sợ.

Đoạn đường này rất tối và gập ghềnh. Bỗng nhiên, con ngựa của Mộc Lan thường ngày vốn rất bình tĩnh và ngoan ngoãn bỗng nhiên lồng lên hí vang cả núi rừng.

- Bình tĩnh nào! Có chuyện gì...

Cách Mộc Lan khoảng năm mươi mét, có một người nằm bên đường không động dậy. Hắn nằm úp mặt bên vệ đường, quần tuột đến tận đầu gối và bên cạnh là một cái túi du lịch rất to.

- Hình như người đó đã chết! - Mộc Lan nghĩ.

Ý nghĩ đó vừa vọt qua trong đầu Mộc Lan thì người đó bỗng nhiên đứng vọt dậy, tay cầm một con dao rất to đe dọa Mộc Lan. Cùng lúc đó, bốn người nông dân khác nom rất dữ tợn đồng loạt tiến lại vây lấy cô. Mặc dù khá sợ hãi vì bị bất ngờ, Mộc Lan vẫn kịp nhận ra trong bọn chúng có một tên mặt rất quen. Đó chính là tên đã bán nước và thức ăn cho cô lúc nãy.

Hắn nói với cô:

- Hãy đưa tiền và cương ngựa đây cho ta, chúng ta sẽ tha mạng cho mày.

Mộc Lan vút cương ngựa cho chúng. Cô bình tĩnh trở lại và nghĩ cách đối phó với năm tên cướp lúc này đang vây quanh cô. Mộc Lan tính toán rất nhanh chiến thuật để hạ bọn chúng. Co một chân, nhảy chồm lên, một tay cô vung kiếm chém vào mặt tên đứng bên phải, một tay vung nắm đấm vào mặt tên bên trái. Ba tên còn lại chưa kịp định thần thì cô đã đối thế tấn công. Cô nện một nắm đấm trời giáng vào cằm một tên khiến hàm của hắn suýt nữa thì văng ra và đá một cú thật mạnh vào ngực tên còn lại. Tên cuối cùng chờ lúc Mộc Lan sơ sẩy định nện cho cô một gậy ngang sườn, nhưng Mộc Lan nhanh nhẹn như một con mèo, tránh được đòn của hắn và bồi cho hắn một cú đá khiến hắn nằm sóng soài.

- Bài kiểm tra thứ hai cũng không tồi! - Mộc Lan nghĩ và cảm thấy hơi ngạc nhiên về mình. -

Không hiểu sao cô lại có thể dễ dàng hạ năm tên cướp nhanh đến vậy. Kỹ thuật của Kung Fu mà cha cô dạy quả cũng không tồi.

Cô đến cạnh con ngựa vuốt ve vào mình nó như để an ủi vỗ về. Quay lưng về phía bọn cướp, cô kiên quyết lên ngựa. Nhưng một tên cướp lồm ngồm bò dậy định đâm cho Mộc Lan một nhát dao. Điều này không nằm ngoài dự tính của Mộc Lan, cô quay lại, đá cho hắn ta một cú ngã đập mặt bên vệ đường.

Cô lên ngựa đi được một đoạn thì lại nghe tiếng vó ngựa phi từ xa. Chắc là một kỵ sĩ nào đó đang đi đến gần bọn cướp. Cần phải cứu anh ta khỏi tay bọn cướp kia, Mộc Lan nghĩ rồi ghi cương quay ngựa lại. Quả nhiên cô đoán không sai. Bọn kẻ cướp đã gượng dậy và đang định tấn

công người tráng sĩ nọ, nhưng Mộc Lan xông vào, vùng kiếm, đâm đá, tả xung hữu đột khiến bọn cướp sợ quá lê bước chạy thẳng vào rừng.

- Tốt lắm! Tốt lắm! - Người kỵ sĩ tiến gần đến chỗ Mộc Lan tán thưởng. - Tôi cũng không làm được tốt hơn thế đâu!

Người mới đến là một thanh niên độ chừng hai mươi tuổi, nụ cười anh ta thể hiện mình là người ưa giễu cợt và có vẻ rất tự hào về con ngựa xám của mình.

- Tôi tên là Lê Ung và tôi đang trên đường đến Luoyang gia nhập quân đội. Nếu tôi không nhầm thì hành lí của anh cũng nói lên điều đó.

Chúng ta sẽ cùng nhau lên đường và sẽ chẳng còn lo sợ gì nữa..- Tôi tự xoay xở một mình được!

- Mộc Lan hơi khó chịu trước vẻ tự cao tự đại của anh ta.

- Đừng quên rằng không ít người giả trang thành đàn ông đâu đấy! Mất thời gian thế đủ rồi, đi thôi!

Họ đi thêm hai ngày nữa. Nhờ có Lê Ung mà con đường dài của Mộc Lan bớt buồn bã và hiu quạnh, và tình bạn giữa họ cũng ngày một khăng khít hơn. Trong thời gian này, Mộc Lan đã cố gắng đi đứng nói năng cho ra dáng một người đàn ông và cô đã giấu được Lê Ung thân phận nữ nhi của mình.

Cuối cùng, họ cũng đến được Luoyang. Toàn quân đóng trên một bãi đất rất rộng và có thành lũy bao quanh. Mộc Lan và Lê Ung là những người đến cuối cùng. không khí trong các trại có vẻ rất sôi sục, vì cuộc hành quân lên miền bắc đang sắp sửa bắt đầu.

Mộc Lan và Lê Ung đến đăng ký tên để người tuyển quân đánh dấu vào danh sách những gia đình có người đi tòng quân.

- Tôi tên là Phạm Mộc Lan, tôi đến gia nhập quân đội thay cho cha tôi là Phạm Chu, một mệnh quan triều đình trấn ở thành phố Ye.

Vị trung tướng phụ trách việc tuyển quân cẩn thận ghi vào danh sách tên Mộc Lan. Cô thở phào nhẹ nhõm: thế là danh dự của cha và gia đình đã được bảo toàn.

Họ được dẫn đến đội kỵ binh. Trong một cái trại nhỏ, họ ở cùng với ba người lính khác nữa cùng độ tuổi. Trong khi chờ đợi ngày lên đường, họ cùng tập luyện và chăm sóc ngựa.

Những bữa ăn khá đầy đặn nhưng không nhiều món lắm, và họ ăn tập thể với nhau.

Cuộc sống mới làm cho Mộc Lan không ngạc nhiên, nhưng cô thích nghi một cách rất dễ dàng. Dần dần, cô giống như một diễn viên chuyên nghiệp, có thể che mắt được tất cả mọi người. Chẳng ai có thể ngờ rằng chàng kỵ binh dũng cảm lại là một cô gái, mới đây thôi, chỉ biết quanh quẩn trong vườn dưới mái nhà bình yên, hạnh phúc của cha mẹ. Cô luôn là một thành viên ưu tú trong tiểu đội. Những bài học của cha ngày nào giờ đang dần phát huy hiệu lực.

Chín ngày chờ đợi trôi qua, cuối cùng, tướng Lý Sang cũng hạ lệnh:

- Các anh em, những chiến binh dũng cảm của nhà vua! Sáng ngày mai chúng ta bắt đầu hành quân lên miền bắc. Nhà vua đã giao phó cho chúng ta phải chiến đấu chống bọn giặc Hun. Cuộc chiến kéo dài bao lâu chưa ai đoán trước được. Nhưng chỉ có một điều chúng ta cần ghi nhớ: đó là chúng ta chỉ trở về trong chiến thắng.

Đức vua mong muốn như vậy. Bây giờ, chúng ta hãy chia thành từng tiểu đoàn để hành quân, vì Vạn Lí Trường Thành hẹp và rất khúc khuỷu.

Ngày hôm sau, quân đội lên đường. Đoàn hành quân đi rất ấn tượng: Tiên phong là đoàn kỵ binh. Lục quân chia thành nhiều đoàn: đoàn bắn cung, đoàn kiếm, đao, rìu, thương và đoàn bắn nỏ. Mỗi tiểu đội có nhiệm vụ chiến đấu riêng. Đoàn bắn cung có nhiệm vụ bắn từng trận mưa tên xuống đầu kẻ thù. Đoàn bắn nỏ chuyên bắn tỉa, vì họ phải nạp đạn lâu hơn. Đoàn kích mài những vũ khí của họ sáng loáng. Món này rất hiệu nghiệm trong các cuộc đánh giáp lá cà.

Lục quân hùng mạnh tiến lên cùng với mười hai chiếc xe chở đủ thứ vũ khí nặng nề, tư trang, lương thực, lều trại... và chúng được các kỵ binh đi trước bảo vệ rất cẩn thận.

Quân đội đi khá chậm, chỉ được khoảng hơn sáu mươi dặm mỗi ngày. Để đến được tỉnh Chansi mà bọn Hun xâm chiếm, con đường đơn giản nhất là xuất phát từ Luoyang theo dọc bờ trái sông Hoàng Hà, tiến thẳng lên vùng cao nguyên phía bắc. Sau mười hai ngày đêm hành quân, sẽ ngoặt về hướng đông, vẫn theo dòng sông này là sẽ đến nơi.

Chỉ đi thêm một quãng là quân đội đã đến bờ sông tiến lên phía bắc. Bây giờ thời tiết đang độ cuối thu khá mát mẻ, chỉ ít nữa là đến mùa đông. Nếu quân đội không đến được địa điểm dự định trước mùa đông, sẽ gặp rất nhiều khó khăn với bọn giặc Hun thoát ẩn thoát hiện. Hơn nữa, nếu không đi qua được các cánh đồng trước mùa trồng trọt, quân đội hành quân có thể sẽ làm hại đến hoa màu của nhân dân.

Ngày hôm đó, Mộc Lan và Lê Ung cùng ở trong sư đoàn kỵ binh đi trước mở đường cho quân đội. Theo thói quen, họ đi trước khoảng vài trăm mét để tuần tra thám thính, vào các ngôi làng để xem xét tình hình trước khi quân đội tới.

Tiểu đội kỵ binh vào một ngôi làng và phát hiện ra những điều rất đau lòng. Phần lớn các ngôi nhà đều bị cháy rụi, nhiều người chết, bị thương nằm lán lóc trên nền đất bẩn thỉu. Cuộc tàn sát vừa mới diễn ra cách đây không lâu. Lần này, quân đội nhà vua đã chính thức tiến vào lãnh địa xâm chiếm của bọn giặc cỏ dã man ở phía bắc.

Cuộc tiếp xúc đầu tiên với bọn giặc Hun gây cho Mộc Lan một ấn tượng rất mạnh. Quả là người ta đồn đại không sai về bọn giặc tàn bạo này. Không riêng gì Mộc Lan, tất cả các đồng đội của cô đều rất căng thẳng. Những gì người ta kể về bọn giặc Hun đều hiện về trong trí óc họ.

Tướng Lý Sang ra lệnh hạ trại gần ngôi làng và triệu tập các tướng lĩnh đến để truyền quân

lệnh: phải canh giữ các trại thật nghiêm ngặt và cử một đội tuần tra thám thính kẻ thù.

Nhưng đoàn tuần tra không thu được kết quả gì nhiều, vì quân đội nấu nướng, đốt lửa khói um bao phủ các ngọn đồi làm họ chẳng trông thấy gì cả. Trong trại, người ta xôn xao bàn tán về bọn Hun:

- Kẻ thù của chúng ta là một lũ quỷ. - Một chàng lính trẻ hồi chiều đi thám thính ngôi làng bị càn quét cùng với Mộc Lan nói. - Chỉ có quỷ mới tàn phá xong rồi biến mất nhanh như thế!

- Theo tôi thì trước khi chạm trán được với bọn giặc Hun, tôi đã già lụ khụ rồi. Ba mươi năm trước cũng từng xảy ra một trận chiến như thế này dưới triều đại của Yang Jian mà cha Mộc Lan cũng đã từng tham gia. Chẳng có gì bí ẩn trong việc này cả, đơn giản chỉ vì những kỵ binh của chúng nhiều gấp đôi những người lính chưa thuần chiến. Bọn kỵ binh này bắn cung rất cừ và có khả năng di chuyển vị trí nhanh như gió. Vì vậy, anh em hãy chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến trường kỳ gian khổ!

- Đúng đấy! - Người thứ ba nói. - Tôi nghe nói rằng ngày xưa, chúng xâm chiếm sang tận các vùng phía tây hàng ngàn dặm và luôn dành được chiến thắng.

- Đúng thế! - Một người lính già lên tiếng. - Tên cầm đầu của chúng tên là Attila còn mơ tưởng đến việc chinh phục toàn lãnh thổ Trung Hoa.

- Khi nào đối mặt với chúng, chúng ta sẽ bịt miệng chúng lại. - Lê Ung đùa vui. - Bọn giặc cỏ bé tí ấy trèo lên những con ngựa thấp tí thật buồn cười. Chúng đọ thế nào được với quân đội hoàng gia?

- Đừng vui mừng quá sớm thế con trai? - Một người lính già nói. - Bọn giặc cỏ ấy không hề đánh nhau theo kiểu cổ điển. Chúng phục kích ở các vùng núi hiểm trở, đồng loạt bắn những trận mưa tên, xông ra đánh giáp lá cà rồi mất hút một cách nhanh chóng. Kiểu đánh bất ngờ này rất lợi hại. Những người lính trang bị đủ thứ khí giới nặng nề như chúng ta đôi khi thật khó lòng xoay sở.

Ngày hôm sau, tướng Lý Sang ra lệnh nhốt trại.

- Chỉ có một cách đối phó với bọn Hun luôn di chuyển và khó hiểu là - ông giải thích kế hoạch với các tướng - chúng ta phải tiến vào các vùng phía bắc trước khi bọn Hun tiến vào càn quét từ làng này đến làng khác, từ trại này đến trại khác. Trong mỗi làng, hoặc thành phố, chúng ta để lại một đội quân canh giữ để bảo đảm an toàn cho vùng đó.

Quân đội lại tiếp tục lên đường. Tướng Lý Sang chỉ thay đổi vị trí chút ít giữa các đoàn; đi đầu lúc này là các xe chở lương thực, đạn dược, lều trại và giao cho quân lính bảo vệ hết sức cẩn thận. Tất cả lính tráng đều ở trong tình trạng cảnh giác cao độ.

Mộc Lan xôn xáo trong tiểu đoàn kỵ binh tiên phong bảo vệ các xe chở hàng hóa. Quân đội đang tiến dần từng bước trên đường. Bỗng nhiên, tuyết rơi mù mịt. Lần này, mùa đông đã đến

thực sự và tuyết bao phủ khắp nơi. Hai bên đường, những ngọn đồi nhấp nhô đầy đe dọa, nhưng nó có thể chặn gió cho người ngựa đi qua đoạn đường này đỡ lạnh. Đoàn xe chở hàng nặng nề tiến lên không mấy ồn ào, vì con đường tuyết phủ góp phần làm giảm âm thanh tiếng xe cộ và tiếng vó ngựa.

Thình lình, người ta nghe tiếng gào thét vang trời, tiếng vó ngựa rầm rập tiến đến. Hai bên tả hữu đội quân tiên phong, có khoảng một trăm kỵ binh vừa la hét vừa phi ngựa xuống từ trên các ngọn đồi. Toàn quân như ngừng thở vì ngạc nhiên đến bàng hoàng.

Mộc Lan rất bình tĩnh trước tình huống bất ngờ này. Cô lăm lăm kiếm trong tay chờ đợi. Cuối cùng thì Mộc Lan cũng giáp mặt với bọn kẻ thù tàn bạo mà xưa nay người ta vẫn đồn đại như một huyền thoại. Thực tế thì chúng cũng không đáng sợ lắm. Người chúng thấp lùn, mặt dữ dằn, có nhiều nếp nhăn, và chúng la hét rất dữ khi đánh nhau. Một điều khá ngạc nhiên là chúng không trang bị áo giáp sắt hay mũ gì cả, chúng chỉ khoác một tấm da lông thú dài đến tận đầu gối, bên mỗi chiếc ủng dắt một thanh đoản kiếm. Ngựa của chúng rất nhỏ nhưng phi nhanh như gió lốc. Chúng có thể vừa phi ngựa vừa ngủ do tài khéo léo điều khiển ngựa ngay cả trong lúc ngủ. Tay chúng cầm những cánh cung khá dài, chúng bắn rất nhanh và chính xác cũng như tra tên vào cung nhanh thoăn thoắt.

Lúc đầu, một trận mưa tên xả xuống đội quân tiên phong. Chúng bắn rất chính xác nên khá nhiều quân đội Trung Quốc bị thương. Một số người ngã xuống, còn những người khác thì vùng kiếm xông lên. Nhưng chúng có vẻ không muốn đánh giáp lá cà. Mộc Lan nhằm một kỵ binh Hun lao tới.

Nhưng trước khi cô kịp giáng cho hắn một nhát kiếm, hắn đã khéo léo rạp mình trên lưng ngựa tránh được. Rồi hắn ghì cương, quay ngựa chạy trốn. Mộc Lan đuổi theo, nhưng dù con ngựa của cô là một con ngựa tốt, cũng không đuổi kịp con ngựa bé tí của tên giặc Hun. Những người lính khác cũng làm như Mộc Lan, tất cả đều lăm lăm tay kiếm đuổi đánh kẻ thù.

Cuộc truy đuổi vừa diễn ra được ít phút thì đất dưới chân bỗng rung lên bần bật, tiếng ngựa hí và tiếng gào thét lại nổi lên vang lừng trên cao nguyên.

Mộc Lan và các đồng đội theo phản xạ dừng cuộc truy đuổi quay lại nhìn đoàn bộ binh của mình. Họ đang bị vây hãm giữa bốn bề quân địch cách đó vài trăm mét. Rõ ràng, bọn Hun xảo quyệt kia đã dụ cho đội kỵ binh tiên phong đi xa rồi xông vào đám bộ binh khí giới nặng nề của quân đội.

- Chúng ta đã trúng bẫy của chúng rồi - Lê Ung đến gần Mộc Lan thở dốc - phải quay lại cứu họ thôi!

Đội kỵ binh tiên phong nhanh chóng tập hợp lại chiến đấu với bọn Hun để cứu bộ binh.

Chỉ sau ít phút tàn sát, quân đội Trung Quốc bị chết rất nhiều. Khi đội kỵ binh xông lên cứu

ứng, dường như có một mệnh lệnh vô hình, bọn Hun đồng loạt rút lui lên các ngọn đồi.

Lần này, các kỵ binh Trung Quốc không đuổi theo nữa.

Tướng Lý Sang vô cùng tức giận vì bị bọn Hun giễu cợt một phen điếng người. Nhưng cũng không thể trách ông được; vì kẻ thù đã phục kích bất ngờ và đưa ông vào bẫy, mà quân đội của ông lại chẳng kịp xoay sở gì khi mang những khí giới nặng nề trên người.

Người ta dựng một cái dàn thiêu rất lớn, đặt tất cả những người lính đã chết lên đó.

Bên cạnh mỗi xác chết, người ta đặt toàn bộ vũ khí và tư trang của họ với niềm tin sâu sắc rằng sang thế giới bên kia, những người lính xấu số ấy sẽ không bị thiếu thốn thứ gì. Một ngọn lửa được châm lên, bùng cháy trong buổi chiều đông lạnh lùng ảm đạm. Mọi người lẩm nhẩm cầu nguyện và vĩnh biệt những đồng đội đáng thương của họ.

Quân đội phải vượt qua một con đường dài phủ đầy tuyết. Chưa bao giờ tất cả đội quân đều thận trọng cao độ đến thế. Mỗi ngọn đồi đều có thể có bọn giặc cỏ phục kích, và mỗi khúc ngoặt dường như đều chứa đựng một mối đe dọa.

Tướng Lý Sang giao cho đội kỵ binh đi trước để dò xét từng ngọn đồi, từng khúc quanh của con đường để phòng ngừa những trận chiến đấu bất ngờ tồ tệt như vừa rồi. Tất cả lính tráng đều ở trong trạng thái rất căng thẳng, và toàn quân thận trọng tiến vào thành phố Lishi.

Cũng như phần lớn các thành phố ở Trung Quốc, thành phố này cũng có thành lũy nhưng được rào sơ sài bằng những cây gỗ cứng chôn xuống đất.

- Đây là nơi quân đội chúng ta sẽ trú qua mùa đông. - Tướng Lý Sang quyết định. - Hãy dựng trại, sửa chữa và củng cố thành lũy, tổ chức tuần tra nghiêm ngặt. Thành phố này sẽ là vị trí chiến lược để chúng ta giành lại tỉnh Chansi. Hàng ngày, trừ những hôm bão tuyết lớn, Mộc Lan và đoàn kỵ binh đều đi tuần tra suốt ngày trên các ngọn núi. Họ đi trong một phạm vi rất rộng xung quanh thành phố để do thám tình hình kẻ thù, báo cáo những điều họ khám phá được. Ban ngày họ đi tuần tra, còn tối thì quay về trại nghỉ ngơi.

Tối hôm đó, tiểu đội của Mộc Lan về trại khá muộn, nhưng họ vẫn chưa phải là những người cuối cùng trở về. Còn một tiểu đội nữa vẫn chưa thấy tăm hơi đâu. Mộc Lan biết đó là tiểu đội của Lê Ung, sáng nay cô còn được biết họ sẽ đi tuần tra vùng núi phía bắc.

- Mình không nên lo lắng quá - Mộc Lan nghĩ - chắc thời tiết xấu nên họ tạm lánh vào một nơi nào đó thôi.

Thời gian cứ thế trôi đi mà đội tuần tra của Lê Ung vẫn bất vô âm tín. Mộc Lan rất lo lắng, nhưng vì quá mệt nên cô ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau vẫn không có tin tức gì của đội tuần tra của Lê Ung. Tướng Lý Sang hiểu là đã xảy ra chuyện. ông triệu tập các tướng lĩnh lại và tuyên bố một kế hoạch mới:

- Vùng núi này chắc chắn là nơi đóng quân của bọn Hun, vì chúng đã tàn sát một tiểu đội tuần

tra của chúng ta. Hãy cử một đội tuần tra khác đi tiếp, nếu không chúng sẽ trốn mất. Cần phải dùng mưu kế mới được. Bây giờ quân ta sẽ chia làm hai đoàn tìm kiếm. Một đoàn sẽ nhử cho bọn chúng đuổi theo, đoàn khác phục kích rồi xông vào đánh chặn. Cần chọn ra những chiến binh ưu tú nhất để tham gia trận đánh lần này và phải chiến thắng bằng mọi giá.

Một trăm kỵ binh thiện chiến nhất được tuyển chọn để đi tìm kiếm đồng đội và chiến đấu khi cần. Mộc Lan đến bên cạnh vị chỉ huy đoàn tuần tra tinh nhuệ và nói:

- Tôi rất lấy làm vinh dự nếu được tham gia đoàn tuần tra đặc biệt này. Lê Ung là bạn thân của tôi. Nếu anh ấy bị thương, tôi sẽ đưa anh ấy về, nếu anh ấy bị chết dưới tay bọn Hun, tôi sẽ chiến đấu đến cùng để trả thù cho anh ấy. Nghe những lời đó, viên chỉ huy rất cảm động bèn tuyển cô vào đội tuần tra đặc biệt. ông dặn dò:

- Tổng tư lệnh đã giao nhiệm vụ đặc biệt này cho chúng ta, những chiến binh tinh nhuệ nhất. Gia nhập vào đội quân, cậu phải luôn nghĩ đến danh dự của toàn đội trong những việc cậu làm. Thế là Mộc Lan được tham gia vào trong số những kỵ binh ưu tú nhất và dũng cảm nhất.

Cả đội kỵ binh lên đường, hai đoàn đi cách nhau khoảng sáu dặm. Trong đoàn, một số kỵ binh giả vờ mệt mỏi, ngáp ngủ thoải mái trên lưng ngựa để đánh lừa bọn Hun. Đội quân tiên phong hùng dũng tiến lên tìm kiếm và làm mỏi nhừ quân địch.

Thời tiết rất lạnh và khô. Mặt trời xám xịt run rẩy chiếu những ánh nắng yếu ớt trên mặt tuyết trắng xóa. Mặc dù đã dạn dày với chiến trường, những người lính đôi lúc cũng cảm thấy chùn bước. Họ thấy mình đang dần thân vào những mối nguy hiểm có thể chết người. Xung quanh không khí chết chóc bao trùm, không một tiếng động, cũng không một tiếng chim thánh thót trong các lùm cây.

Những ngọn đồi nơi đây khiến Mộc Lan linh cảm những điều chẳng lành đang xảy đến. Cô ngẩng đầu nhìn quanh và nghe ngóng. Cô vẫn giữ hy vọng rằng Lê Ung chưa chết nên thận trọng tiến về phía trước dò tìm.

Bỗng nhiên, cô ghì cương ngựa và nghe tim mình đang thót lại: hình như có vật gì đó đang chuyển động. Cô tiến lên phía trước và nhìn thấy một con ngựa vẫn còn yên cương đứng trơ trọi một mình không người cưỡi. Đây là một con ngựa chiến Trung Quốc, và việc xuất hiện của nó một mình ở nơi này rõ ràng chẳng báo hiệu điều gì tốt lành.

Quả nhiên, cách đó không xa, một cảnh tượng khủng khiếp bày ra trước mắt mọi người: trên nền tuyết trắng tinh, hàng chục cơ thể người ngựa bị thương rất nặng nằm rải rác trên đường. Mộc Lan và cả đội vội vàng xuống ngựa tìm những người còn sống sót. Thật may là vẫn còn mấy người đang thoi thóp thở. Mộc Lan lật hết người nọ đến người kia lên để tìm Lê Ung. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy Lê Ung nằm sóng soài dưới bụng một con ngựa đã chết. Cậu ấy chết rồi sao?

Bên cạnh Lê Ung, tuyết đóng băng đỏ một vùng. Một mũi tên xuyên qua vai trái của Lê Ung và cậu bị mất máu rất nhiều. Hình như cậu ấy không bị thương ở chỗ nào khác nữa, nhưng chiếc mũ kim loại bị méo xệch, chắc chắn là do bị đập mạnh vào đầu.

Mộc Lan ghé tai vào ngực của Lê Ung. Cô rất mừng vì thấy tim Lê Ung vẫn còn đập thoi thóp. Cả tiểu đội nhanh chóng chuyển những người còn sống sót lên ngựa đưa về trại, chỉ cắt đặt ba người ở lại canh chừng. Mộc Lan đưa Lê Ung về trại, lòng xót xa căm thù đến cao độ, chỉ mong sao nhanh chóng được moi gan rạch bụng bọn kẻ thù tàn bạo cho hả dạ.

Vừa lên ngựa, Mộc Lan nghe có tiếng động trên đỉnh một ngọn núi đá lởm chởm. Nếu đó là một tên Hun đang rình rập thì cần phải phi thật nhanh không được chậm trễ.

Quả nhiên đúng là có một tên Hun rình trên đỉnh núi. Tên hăn là Souboutai. Hăn được lệnh theo dõi tiểu đội bị tàn sát xem có người đến cứu hay không rồi về báo lại với tên chỉ huy của bọn chúng. Hăn đã ngồi rất lâu trên đỉnh núi, nhưng chẳng thấy ai ngoài lũ quạ vờn quanh các xác chết, và chúng cứ thế gào lên từng hồi thê thảm.

Đang ngồi ngáp, hăn bỗng nhìn thấy một đội kỵ binh rất đông tiến đến. Hăn quan sát thấy những kỵ binh này cứu những đồng đội của họ vẫn còn sống sót và cảm thấy rất ngạc nhiên không hiểu sao vẫn có người sống được sau một cuộc tàn sát dã man như thế. Hăn trèo lên ngựa, quyết định rời chỗ nấp để về báo tin.

Nhưng khi đứng lên, hăn trượt chân trên đám tuyết và đánh rơi cả vũ khí. Hăn vội vàng nhìn quanh và nhẹ nhàng lấy lại vũ khí của mình với hi vọng không ai nhìn thấy. Ở dưới chân núi, các kỵ binh Trung Quốc vẫn không có động tĩnh gì, những người khác thì cầm cổ thúc ngựa về doanh trại.

Họ ử những đồng đội bị thương vào trong chăn ấm, chăm sóc vết thương cho họ và cho những con ngựa còn sống sót vào chuồng nghỉ ngơi.

Souboutai lập tức chạy nhanh về doanh trại trung tâm báo cáo tình hình. Tên vua của hăn ngồi chễm trệ trên một cái ghế bành bọc da lông thú:

- Bẩm Đại vương - hăn tâu - bọn Trung Quốc cử một đoàn tuần tra khác đông gấp nhiều lần đoàn hôm qua ạ.

Một nụ cười nham hiểm lướt qua gương mặt tên chủ soái:

- Ta đã biết chắc điều này mà. Bọn Trung Quốc không hiểu bài học mà ta dạy cho chúng, lại cứ cố tình lên núi tìm chúng ta. Chúng ta sẽ gài bẫy chúng như hôm qua để tiêu diệt. Nào, lên đường!

Không một lời nói qua nói lại sau khi mệnh lệnh được ban ra, bọn Hun nhất loạt lên ngựa xuống núi theo kế hoạch đã định với những cảm xúc khác nhau. Đường đi rất hiểm trở nhưng không ai dám phàn nàn, chúng chỉ tranh thủ ngủ một chốc trên lưng ngựa mà vẫn điều khiển

ngựa đi rất tốt.

Không một tiếng động, chúng chia thành nhiều hàng thẳng tiến trên đường. Một số tên cũng được chỉ định đi trước để dò đường vì sợ quân đội Trung Quốc phục kích.

Mộc Lan cùng đội quân tinh nhuệ lại tiếp tục lên đường. Không có một tin tức gì cho biết.sắp xảy ra trận đánh, nhưng Mộc Lan linh cảm thấy nó đang đến gần.

Bỗng nhiên, một trận mưa tên đổ xuống cùng với tiếng gào thét vang lên bốn phía. Những người lính Trung Quốc dũng cảm xông lên và hàng chục người bị chết dưới lưỡi kiếm của kẻ thù.

Những người còn lại cố gắng thúc ngựa chạy về phía có quân đội đang mai phục cách đó vài dặm. Ba đoàn kỵ binh của bọn Hun xông lên chặn lại nên hai đoàn lính Trung Quốc vẫn chưa kịp ứng cứu nhau.

Mộc Lan tả xung hữu đột dũng cảm nhất trong đoàn. Cô và một số đồng đội bị vây chặt bốn phía và nhiều đồng đội ngã xuống dưới mũi kiếm của kẻ thù. Cần phải làm điều gì đó, cô nghĩ và nhìn lên một cái dốc núi dựng đứng bên cạnh rồi gọi ba đồng đội đến bên:

- Đi theo tôi! Cần phải cố gắng thoát khỏi vòng vây để quân tiếp viện của mình đến ứng cứu kịp thời!

Cô gầm lên một tiếng, thúc ngựa phi nước đại vùng kiếm loang loáng mở một con đường máu thoát vòng vây ra ngoài. Hai tên giặc cố sức đuổi theo, cô quay lại vùng một nhát kiếm khiến chúng ngã lăn quay xuống đất. Cô bị trúng một mũi tên vào tay, một mũi trúng vào người thì bị bật ra bởi chiếc áo giáp sắt, một phát khác suýt xuyên qua mũ. Một người chống lại hai mươi người, quả là một cuộc chiến không cân sức.

- Tốt lắm Mộc Lan! Chúng ta đi thôi!

Mộc Lan cùng ba đồng đội thoát được vòng vây thúc ngựa chạy hết tốc độ về phía có quân đội Trung Quốc. Phía sau, bọn Hun vẫn không ngớt hò hét đuổi theo như một lũ quỷ muốn ăn thịt người.

- Bây giờ mỗi giây trôi qua đều phải tính toán! - Mộc Lan nghĩ.

Chưa bao giờ cô thúc ngựa nhanh đến thế.

Không mất quá nhiều thời gian, đồng đội cô từ xa đã nhận ra và xông lên, Mộc Lan cũng quay ngựa vòng lại tiếp tục chiến đấu. Đồng đội của cô chiến đấu mỗi ngày một hăng, còn Mộc Lan thì thấy người yếu dần. Nếu như hôm kia quân đội chưa có kinh nghiệm chiến đấu của nhà vua bị tàn sát dưới tay bọn Hun thì hôm nay tình thế đảo ngược: ba trăm kỵ binh nhất loạt xông lên làm bọn Hun vô cùng khiếp sợ. Chúng lần lượt quỵ ngã dưới những nhát kiếm mạnh mẽ của quân đội hoàng gia. Đây là chiến thắng đầu tiên của quân Trung Quốc trên hành trình chinh phục kẻ thù.

Buổi tối, Mộc Lan về trại chăm sóc vết thương. Vết thương khá đau nhưng không sâu lắm. Sau đó, cô đến bên cạnh Lê Ung để thăm hỏi. Giờ cậu ta đã tỉnh lại và nhận ra Mộc Lan. Tình trạng sức khỏe đã ổn định, không đáng lo nữa, chỉ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là cậu ấy có thể đi được. Trong lúc đang nói chuyện với Mộc Lan thì một viên tướng đứng ngoài trại gọi to:

- Mộc Lan! Tướng Lý Sang muốn gặp cậu đấy! Nghe nói cậu đã rất mưu lược và anh dũng trong chiến đấu nên muốn có lời khen ngợi.

Mộc Lan đứng dậy đi gặp Lý Sang và cô cười thầm trong bụng:

- Nói với ông ấy là ông ta sắp tuyên dương một phụ nữ đấy! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ấy biết sự thật nhỉ?.

Chương 5

Mười năm chiến đấu

Trong những tháng đầu tiên này, quân đội của tướng Lý Sang và tướng Du dành được thắng lợi liên tiếp, dĩ nhiên, cái giá phải trả cho chiến thắng cũng không ít mạng người. Bọn giặc Hun bị đẩy về phía tây và phía nam khá xa, con đường tiến vào kinh đô cũng đã nằm dưới sự kiểm soát của quân đội nhà vua. Bọn Hun cũng không có dấu hiệu gì nhúc nhích và đã lùi khá xa tỉnh Chansi.

ở trong triều, mọi người đều khôn xiết vui mừng vì những chiến thắng đầu tiên này của quân đội. Kinh đô Tràng An không còn có nguy cơ bị bọn giặc Hun tấn công nữa và cuộc sống bắt đầu có dấu hiệu trở lại bình thường. Trong khi ở miền bắc, những người lính vẫn phải chiến đấu vất vả với những điều kiện sống rất khó khăn, thì ở thủ đô, vua Yangdi cho khánh thành kênh đào Canal, một công trình tuyệt vời vừa mới hoàn thành. Trong lịch sử Trung Quốc, chưa có một con kênh nào tuyệt vời hơn thế. Người ta làm một cái thuyền rồng, mũi thuyền giống như miệng một con rồng rất lớn, đầu rồng có nhiều họa tiết uốn lượn, tất cả đều bằng gỗ và được chạm trổ rất tinh xảo với đội chèo thuyền không dưới năm mươi người đàn ông lực lưỡng. Trên thuyền có một chiếc ngai vàng dành riêng cho đức vua ngồi. Ngoài ra, còn có hàng trăm chiếc thuyền sang trọng khác đi theo hộ giá hoặc dành cho các quan viên và những người trong vương thất. Khi thuyền rồng nhà vua đi trên dòng kênh đào này, một đội cảnh vệ mặc đồng phục dàn hàng dọc đứng dọc hai bờ sông để bảo vệ sự an nguy cho đức vua và những người đi theo: chưa bao giờ người dân Trung Quốc được chiêm ngưỡng một cuộc dạo chơi sang trọng và long lẫy như vậy của hoàng gia..Đứng trên cầu tàu, vua Yangdi có thể chiêm ngưỡng tác phẩm của tiên đế khởi công và ông là người kế tục xứng đáng. Con kênh đào này rộng khoảng bốn mươi mét và có thể chuyển lương thực thực phẩm nhanh chóng đến các vùng

bị nạn đói trong vương quốc. Bóng ma của những nạn đói ngày xưa ở Trung Quốc đã biến mất. Vua nghĩ rằng có thể phải đánh thuế các hàng hóa di chuyển trên dòng kênh này để xây dựng một con kênh mới. Giá sẽ không quá cao, chỉ đủ cho những chi tiêu vật vãnh trong hoàng cung mà thôi.

Nhưng ở miền bắc giá lạnh không có bữa tiệc nào dành cho những người lính đáng thương, cũng chẳng có cuộc sống phồn hoa an lạc nào dành cho họ. Kẻ thù đã bị đánh bại, nhưng chúng không ngừng quấy rối bằng cách lập thành các băng đảng hoành hành trong các thành phố mà quân đội Trung Quốc mới dành lại được.

Qua nhiều tháng sống trong quân đội, Mộc Lan cảm thấy đã hoàn toàn thích nghi với binh đao trận mạc. Những lời tuyên dương của tướng Lý Sang có một giá trị đặc biệt khiến cho Mộc Lan nổi tiếng và được nhiều người kính nể. Cô đánh trận rất mưu lược và hiệu quả, luôn có tinh thần dũng cảm chiến đấu và minh mẫn trong việc gỡ rối nhiều tình huống khó khăn. Lúc ở trại, cô luôn nhiệt tình giúp đỡ người khác. Vì vậy, cô được mọi người yêu mến và luôn muốn gần gũi cả trong đánh trận lẫn cuộc sống hàng ngày.

Tình bạn với Lê Ung cũng ngày một phát triển và hai người rất thân nhau. Trong trại, họ là những người bạn tốt nhất trên đời, trong đoàn tuần tra, họ là những người lính luôn hỗ trợ cho nhau cùng chiến đấu. Họ có thể hiểu ý nhau chỉ bằng ánh mắt, cử chỉ, nhiều khi không cần phải nói một lời nào. Bọn giặc Hun chết dưới tay họ khá nhiều và kinh nghiệm chiến trận của hai người ngày một dày dặn thêm.

Càng thân thiết với Lê Ung, một mặt Mộc Lan rất vui, nhưng mặt khác cũng rất lo lắng. Bởi vì một khi đã quá thân thiết với nhau, sẽ rất khó giấu Lê Ung thân phận nữ nhi của mình. Chỉ đơn giản như việc đi vệ sinh hàng ngày, nhiều lúc Lê Ung rất ngạc nhiên vì Mộc Lan luôn tìm cách đi riêng, nhưng cậu không tiện hỏi. Cô luôn chờ dịp để đi vệ sinh thế nào nhằm tránh được sự chú ý của mọi người. Một lần, Mộc Lan đang đi vệ sinh thì một tên lính bước vào. Hắn là một tay nổi tiếng hay gây gỗ đánh nhau trong trại.

Hắn vừa to vừa béo, khuôn mặt hơi giống súc vật và đặc biệt là hắn có đôi mắt ti hí như mắt lợn với cái nhìn đầy gian xảo. Cổ hắn to như cổ bò nên mọi người thường gọi đùa hắn là con bò mộng. Chân tay hắn nổi lên những đường gân bắp thịt rất đáng sợ. Hắn bước vào và tìm cách gây sự với Mộc Lan:

- A! Mà mày chính là người đã được tướng Lý Sang tuyên dương phải không? Vì thế mà mày coi thường các đồng đội khác như chúng tao chứ gì?

Mộc Lan không hề thích cách nói cộc lốc và gây chuyện thế này. Những tên lính khác chỉ chờ có thế là vây tròn lấy Mộc Lan cười hô hố, khuôn mặt chúng lộ vẻ rất độc ác. Đây là một trò giải trí vô văn hóa trong doanh trại vốn buồn tẻ mà lũ côn đồ này rất thích.

Bị kích động bởi sự tập trung của một đội lính, hắn tiếp tục gây chuyện:

- Chúng tao không xứng với mày phải không?

Mày không muốn chúng tao khám phá một vài bí mật của mày chứ?

- Tôi chẳng có gì phải giấu các anh cả. -Mộc Lan cứng cỏi vênh mặt lên nói. - Đơn giản chỉ là tôi muốn đi vệ sinh một mình, vậy thôi!

- Mày được sắp xếp yêu quý nên tao sẽ dạy cho mày một bài học nho nhỏ về lòng khiêm tốn nhé!

Vừa nói, hắn vừa dùng cánh tay lực lưỡng nắm chặt lấy cổ tay Mộc Lan. Mộc Lan nhìn chòng chọc vào hắn và nói:

- Buông tôi ra!

Sự bình tĩnh của cô làm bọn lính đứng xung quanh nín thở chờ đợi.

Rồi nhanh như chớp, cô khóa tay tên lính to béo lại, xoay tròn hắn trong không khí khiến tên này choáng váng ngã nhào xuống đất. Cả bọn lính đứng ngoài tròn mắt ngạc nhiên không hiểu.sao một tên lính mảnh dẻ như Mộc Lan lại có thể hạ tên to béo lực lưỡng kia dễ dàng như vậy.

Tên lính bị ngã bịch xuống đất rất đau. Hắn cảm thấy bị mất mặt và muốn cứu vãn tình thế nên cố gượng dậy đấm túi bụi về phía Mộc Lan.

Mộc Lan thay đổi thế tấn công, một tay đưa ra phía trước, một tay nắm chặt, gấp lại rồi vung nắm đấm chắc nịch vào ngực đối thủ đúng như bài học cha cô đã dạy. Lần này thì tên lính ư gãy gổ không đứng lên được nữa. Trong khi cả bọn lính còn chưa hết sững sờ thì Mộc Lan lặng lẽ chuồn đi nơi khác như không có chuyện gì xảy ra.

Câu chuyện nhanh chóng được đồn đại khắp các doanh trại khiến danh tiếng của Mộc Lan lại nổi lên như cồn. Từ đó, không một ai dám chế giễu việc Mộc Lan đi vệ sinh một mình nữa.

Cuộc chiến ngày càng bị sa lầy. Tướng Lý Sang chia quân đội thành nhiều bộ phận tiến lên phía bắc để đánh đuổi bọn Hun. Mỗi thành phố sau khi chiếm lại được từ tay bọn giặc, ông cử một tiểu đội ở lại trông giữ để phòng ngừa nguy cơ bọn Hun có thể quay lại. Nhưng việc này cũng không phải dễ dàng đối phó với bọn giặc cỏ thoát ẩn thoát hiện như những bóng ma.

Mỗi khi quân đội nhà vua hành quân, chúng đều phục kích một cách rất bí ẩn và tài tình.

Thỉnh thoảng, chúng rời khỏi chỗ nấp, đồng loạt tấn công hoặc bắn một trận mưa tên. Những trận đánh kiểu này chỉ diễn ra trong chớp lát, nhưng mỗi lần như vậy, quân đội hoàng gia cũng bị thiệt mạng khá nhiều.

Những thành phố mà bọn giặc Hun chiếm giữ hầu như đều bị chúng phá hủy tiêu điều xơ xác.

Nằm bên trong các thành lũy, chúng bảo vệ thành trì rất ác liệt. Vì thế, mỗi khi chiếm lại được một thành phố từ tay chúng, cần phải mất rất nhiều thời gian, có khi là hàng tháng. Chúng thường ở lì trong thành, nếu quân đội nhà vua đến gần, từ các lỗ châu mai trên chiến lũy chúng

bắn một trận mưa tên xuống thành. Bọn Hun bắn cung, nỏ rất chính xác. Nhiều khi quân đội phải phá cửa thành để xông vào. Mỗi thành phố chiếm lại được hầu như đều diễn ra những cuộc chiến đẫm máu..Việc chiếm lại các thành phố từ tay bọn giặc cỏ diễn ra rất chậm chạp và theo nhiều cách khác nhau. Chẳng hạn như việc chiếm lại thành phố Anyang kéo dài hai tuần, và phải dùng chiến thuật hỏa công, bắn tên có mồi lửa vào thành.

Thành phố Linfen thì lại phải vây hãm chín tuần đến khi quân Hun đói khát phải phá vòng vây bỏ trốn. Việc lấy lại Yuci và Yang lại phải đánh nhau rất ác liệt; còn Changzhi thì phải đánh nhau đến hai lần. Lần thứ nhất chiếm được thành, quân đội hoàng gia để lại một đội quân canh giữ, nhưng bọn giặc Hun quay lại tàn sát đội quân canh giữ và chiếm lại thành. Thế là quân đội lại phải đánh chiếm lần thứ hai.

Hai năm trôi qua, Mộc Lan và đội kỵ binh của cô ngày một ghi được nhiều chiến công vang dội. Họ luôn rất dũng cảm trong chiến đấu và hăng say trong công việc. Mộc Lan luôn đi đầu trong mọi hoạt động để làm gương cho các bạn hăng hái tiến lên. Năm sau, tướng Lý Sang quyết định để lại ba trăm lính canh giữ thành phố vừa mới chiếm được. Mộc Lan được giao chỉ huy đội kỵ binh và cô làm rất tốt nhiệm vụ, lùng tìm và thanh toán tất cả các băng đảng của bọn giặc Hun quấy nhiễu trong thành phố. Năm sau, cô lại lên đường hợp với quân đội hoàng gia đang ở phía bắc. Lý Sang rất tin tưởng vào cô và giao cho cô làm chỉ huy toàn bộ kỵ binh.

Thế là đã chín năm Mộc Lan xa nhà chiến đấu trong quân đội nhà vua. Không biết bố mẹ mình thế nào rồi nhỉ? Chắc họ vẫn còn sống, và Dao nữa, chắc em đã lớn lắm rồi. Cô rất hay nghĩ đến gia đình, nhưng không bao giờ để mình đắm chìm vào nỗi nhớ nhung sầu muộn.

Dần dần, bọn giặc Hun rút lui hẳn lên miền núi phía bắc. Mỗi năm, quân đội Trung Hoa dần chiếm lại hết lãnh thổ của nhà vua. Tuy nhiên, quân đội không thể diệt trừ hẳn được bọn giặc Hun, mặc dù tướng Lý Sang và tướng Du đã tạo thành một gọng kìm siết chúng vào trong hẻm núi. Tàn quân của chúng lui về các vùng núi thuộc biên giới phía bắc.

Tên Khan, vua của bọn giặc cỏ rất tức giận vì bị quân Trung Quốc đánh bại. Hẳn càng ngày.càng bị lâm vào bước đường cùng và dường như không thể phản kháng, cũng không di chuyển được. Chúng âm thầm chuẩn bị một cuộc phản công cuối cùng. Vùng núi này có rất nhiều chỗ phục kích trên các con đường. Bọn giặc Hun không bao giờ bỏ qua những chỗ chúng có thể xuất hiện bất ngờ, làm cho kẻ thù kinh ngạc rồi lại biến mất. Địa hình thuận lợi nơi đây đã gợi cho chúng một kế hoạch táo bạo tàn sát quân đội Trung Quốc, mở rộng địa bàn ra toàn bộ tỉnh Chansi để làm thủ đô cho đức vua của bọn chúng.

Kế hoạch của tên vua Hun rất xảo quyệt:

quân đội Trung Quốc thường hành quân thành từng đoàn rất đông xuất phát từ Vạn Lí Trường Thành, đi lên vùng thảo nguyên hoang dã để chiếm lại sa mạc Mông Cổ. Nhưng kế hoạch phải

bí mật, vì nếu bại lộ thì rất dễ bị thất bại. Còn nếu giữ được bí mật, sẽ dễ dàng chinh phục kẻ thù mà giờ đây lực lượng đã suy yếu. Tên vua Hun hi vọng sẽ làm lóa mắt quân đội Trung Quốc về một chiến thắng dễ dàng. Quên tất cả mọi sự thận trọng, quân đội Trung Quốc mãi mê truy đuổi bọn Hun lên tận biên giới. Trong một vùng lãnh thổ chưa hề quen biết, quân đội cứ thế truy đuổi đến cùng.

Một mệnh lệnh được ban ra từ phía bọn Hun và chúng bắt đầu bước vào trận đánh theo kế hoạch đã định. Chúng ra lệnh cho lính của mình bảo vệ vị trí bằng mọi giá và có thể hi sinh nếu cần thiết. Trong lúc đó, từng đoàn quân đông đúc của đức vua vẫn mãi mê tiến về phía trước. Giữa mùa hè, nhưng không khí ở đây rất mát mẻ. Từ xa, có thể nhìn thấy trên các đỉnh núi vẫn còn tuyết phủ trắng xóa. Suốt cả ngày, Mộc Lan cùng các đồng đội đi tuần tra trên núi Heng. Thỉnh thoảng cũng gặp một đội quân lính của bọn Hun, nhưng chúng nhanh chóng lui mất. Những người lính Trung Quốc phần lớn rất kiêu ngạo, còn bọn Hun lại rất độc ác và thất thường.

Chúng phục kích và bảo vệ chỗ nấp của mình cho đến chết mới thôi..Một số cuộc chiến nhỏ xảy ra và phần thắng luôn thuộc về quân đội Trung Quốc.

Buổi tối, Mộc Lan gặp Lê Ung và cả hai cùng trò chuyện.

- Mình thấy những điều đang xảy ra thật kỳ quặc. - Mộc Lan nói. - Vài ngày nay, chúng ta rất dễ dàng đánh thắng vài đội quân nhỏ của kẻ thù. Bọn Hun luôn chờ đợi và đưa chúng ta vào chỗ ẩu nấu của chúng. Điều này chưa bao giờ xảy ra khi đánh nhau.

- Chà! - Lê Ung dừng đỉnh. - Chúng đã kiệt sức rồi. Chúng ta đã đuổi chúng nó đến tận cửa hang. Hãy tin mình đi, sau ba tháng nữa, cuộc chiến tranh sẽ chấm dứt và chúng mình sẽ được trở về quê hương.

Nhưng Mộc Lan không nghĩ như Lê Ung.

- Thật lạ lùng! Theo ý mình thì đây là dấu hiệu cho thấy bọn Hun đang mưu tính một kế hoạch nào đó. Ngày mai mình sẽ đi gặp tướng Lý Sang để nói với ông ấy những điều mà mình linh cảm.

Quân đội vẫn tiếp tục tiến lên và ngày càng đi nhanh hơn. Ban đêm lạnh hơn ban ngày nhiều. Từng trận gió rất mạnh thổi từ phương bắc xuống khiến mọi người cảm thấy rất lạnh.

Ngày hôm sau, vào buổi chiều muộn, Mộc Lan nhận ra trên một đỉnh núi phía xa có một cái tháp rất to nằm thoải thoải trên sườn đồi dốc. Đó là những cái tháp tuần tra của Vạn Lí Trường Thành phân định biên giới Trung Quốc.

Không còn dấu vết của bọn giặc cỏ nữa, chắc chắn chúng đã di chuyển sang phía bên kia biên giới rồi. Và có thể, chiến thắng đã nằm trong tầm tay.

Mộc Lan trầm ngâm suy nghĩ đến bức tường thành huyền thoại mà người ta đã xây dựng lên:

nó cao mười hai thước, trên tường có rất nhiều lỗ châu mai để vũ trang súng ống chống lại quân giặc trên sa mạc. Năm kỵ sĩ có thể chui lọt qua cái lỗ này. Người ta có thể ngồi nghỉ trên các bệ đá. Từ rất xa, có thể nhận ra những cái tháp nhấp nhô như những cái mào, cứ khoảng một trăm hai mươi thước lại có một cái tháp và những người lính chăm chú canh phòng nghiêm ngặt.

Những người đi qua chỗ này cũng bị kiểm tra kỹ lưỡng. Nếu có chuyện gì xảy ra, họ có thể nhấn chuông báo động vang xa hàng trăm dặm và tiếng chuông kêu reng reng tới hàng giờ liền. Nhưng ở gần đây cũng có một chỗ bị sụt lở làm cho bức tường bị yếu đi, tạo thành một cái cửa có thể chui ra chui vào. Vua Yangdi đã ra lệnh trùng tu lại, nhưng cuộc xâm lược của bọn Hun đã làm gián đoạn kế hoạch của ông.

Mộc Lan nhớ rất rõ câu chuyện mà cha cô từng kể: công trình đó là do một ông vua vĩ đại, vua Tần Thủy Hoàng đã cho xây dựng tám trăm năm trước. Để xây dựng được bức tường thành khổng lồ này, ông đã huy động hơn hai ngàn nô lệ, cả nông dân và quân đội, tất cả hơn ba trăm ngàn người. Trong suốt chín năm, ông buộc những người này phải xây xong bức tường thành dài hơn năm ngàn dặm. Những người công nhân làm thành lũy phải hết sức vất vả, cực khổ để mang được những khối đất đá trên các ngọn núi ở biên giới Trung Quốc, qua những cánh đồng rộng mênh mông, qua bao sông suối mới mang về được.

Màn đêm buông xuống, trại của quân đội dựng sát tường thành để được quân lính bảo vệ và tránh những đợt gió mùa khô khốc và lạnh buốt thổi từ sa mạc xuống. Mặt khác, thành lũy này sẽ là nơi che chắn để bọn giặc cỏ trên sa mạc không nhìn thấy doanh trại quân đội. Trong bóng tối, người ta nhận ra từ xa những đồng lửa của bọn giặc cỏ đốt cháy ngùn ngụt trong các trang trại.

Mộc Lan cảm thấy không yên lòng. Quyết định cách chiến đấu với bọn giặc Hun vừa thay đổi và cô yêu cầu phải giấu kín điều này. Cô cảm giác một mối nguy hiểm lớn đang đến gần cô và đồng đội.

- Cần phải gặp tướng Lý Sang để nói với ông ấy những điều mình linh cảm. - Cô nói với Lê Ung.
- Cậu có chắc rằng các tướng đều nghĩ thế không? Cậu nghĩ rằng sẽ dễ dàng gặp ông ấy vào giờ này à? - Lê Ung hỏi vặn Mộc Lan với vẻ chế giễu.

- Mình cứ thử xem sao!

Mộc Lan đi về phía doanh trại trung tâm, nơi tướng Lý Sang đóng quân. Nhưng ông vừa triệu tập các tướng lĩnh đến để bàn kế hoạch.

Cô đến chỗ những người lính gác và xin được nói chuyện với tướng Lý Sang.

- Không được! - Một tên lính trả lời. - Tướng Lý Sang đang họp với các tướng lĩnh.

- Nhưng tôi cần gặp ông ấy có chuyện quan trọng muốn nói! - Mộc Lan bướng bỉnh.

- Tôi đã nói không được là không thể được!

- Tên lính kiên quyết nói.

Nhưng Mộc Lan bướng bỉnh cứ tiếp tục nài nỉ và giằng co với tên lính gác. Trong trại, tướng Lý Sang và mọi người nghe thấy tiếng ồn ào bèn hỏi:

- Lính gác! Có chuyện gì ngoài đó mà ồn ào vậy?

- Có một đội trưởng đội tuần tra muốn nói chuyện với ngài. Tôi đã nói là ngài đang bận, nhưng anh ấy không nghe!

- Có điều gì quan trọng muốn nói với tôi mà anh đến vào lúc này?

- Thưa đại tướng, vừa rồi đội của tôi đi tuần tra. Tôi cảm thấy có một số điều rất lạ nên muốn nói cho ngài biết những linh cảm của tôi.

Lý Sang quan sát người lính gan dạ một lúc.

Nếu ông rời lều lúc này thì không thể được vì đằng nào cũng đã bị quấy rầy. Vì vậy, cần phải lùi lại một chút để suy nghĩ và quyết định. Các tướng lĩnh của ông tranh luận rất ghê, người thì bảo nên, người thì bảo không nên tiếp tục truy đuổi bọn Hun kia nữa khi chúng đã rời xa Vạn Lý Trường Thành.

- Hãy vào đây kể cho chúng ta nghe những điều anh đã quan sát được. ý kiến của một người lính tuần tra biết rõ thực tế sẽ có ích đấy.

Mộc Lan đi vào trong lều dành cho các tướng lĩnh. Tất cả mọi người đều đang quỳ trên những chiếc chiếu quây xung quanh đại tướng. Mộc Lan ngồi hơi xa một chút.

Cuộc tranh luận rất ồn ào và ai cũng dùng những lí lẽ xác đáng để bảo vệ ý kiến của mình.

- Cơ hội thanh toán bọn Hun đang rất thuận lợi. - Một vị tướng nói. - Trại của chúng thì chúng ta đã có thể nhìn thấy được phía bên kia Vạn Lý Trường Thành. Một ngày rồi mà chúng chẳng tiến lên được bước nào. Hãy tiến đánh và lấy đầu tên vua của chúng, như thế chúng ta mới được hưởng thái bình vĩnh viễn.

- Tôi đồng ý với ý kiến này! - Một vị tướng già nói. - Nhưng mặt khác, chúng ta sẽ ra sao nếu tiến vào những vùng sa mạc cát mênh mông kia? Làm thế nào chúng ta biết đường mà tiến lên hay lui quân khi cần thiết?

- Đúng vậy! Người và ngựa chúng ta sẽ sống ra sao trong sa mạc? - Người thứ ba nói xen vào.

- Không nên! Hãy tin tôi, bọn giặc cỏ đã vượt sang bên kia Vạn Lý Trường Thành. Như thế là đủ rồi, không nên tiến xa thêm nữa.

- Các vị thật hèn nhát! - Một người mặt đỏ phùng phùng nói to. - Lính tráng chúng ta đã được rèn luyện công phu chỉ để đánh giặc. Chúng ta sẽ mang lương thực thực phẩm đi theo thật nhiều là được chứ gì?

Lúc này Mộc Lan mới nói. Cô hơi ngại ngùng trước đám đông tướng lĩnh. Nhưng giọng cô rất

trong và rõ:

- Chiến thuật chống lại quân Hun cần phải thay đổi ngay. - Cô nói chung chung. - Từ mấy ngày nay, chúng ta không còn gặp những toán nhỏ của chúng tấn công nữa, nhưng vẫn có một số lính Hun cố gắng chống cự cho đến chết mới thôi. Còn những đoàn lớn thì đang ẩn nấp đâu đó. Chúng muốn nhử chúng ta vào hang ổ của chúng rồi đánh phục kích như trước đây chúng đã từng làm.

- ý kiến này rất tuyệt! - Một vị tướng mưu lược nhất của Lý Sang khẳng định. - Bây giờ chúng ta phải biết chắc được quân số và lực lượng của bọn chúng trước đã..- Tốt lắm! Sự trốn tránh của chúng cho thấy rằng lực chúng đang yếu đi. Cần phải truy đuổi chúng ngay trước khi chúng có thời gian để củng cố lại lực lượng và lại tiến lên xâm phạm lãnh thổ triều đình sau khi chúng ta rời khỏi vùng này.

Lý Sang chưa biết nên nghe ai. ông đã tham khảo xong ý kiến của các tướng lĩnh. Đánh rằng ông đã đẩy được bọn Hun lui về sa mạc, nhưng chiến thắng vẫn chưa thực sự trọn vẹn. Để có được niềm vinh quang lớn lao, cần phải đem đầu tên vua Hun khốn kiếp kia về dâng lên vua Yangdi. Mặt khác, ông lại thấy những lời Mộc Lan nói rất có lí. Bọn Hun có thể đang đợi quân đội Trung Quốc tiến vào lãnh thổ của chúng để đánh úp.

Tướng Lý Sang là một người kiêu ngạo. ông suy nghĩ một lúc rồi ra lệnh:

- Đây là quân lệnh: Quân đội của tướng Ha-ranguez chuẩn bị những kỵ binh thiện chiến nhất sẵn sàng đợi lệnh. Ngày mai sẽ lên đường truy đuổi bọn Hun vào sâu trong lãnh thổ của chúng. Hãy mang theo lương thực đủ dùng trong một tuần. Chúng ta chỉ trở về khi nào lấy được đầu tên vua Hun về dâng đức vua mới thôi.

Quyết định này làm cho tất cả những người thân trọng đều rất thất vọng. Mộc Lan cũng tỏ ra hoài nghi: linh cảm của cô rất rõ ràng, nhưng lại đuối lí để chứng minh. Dù sao đi nữa thì mệnh lệnh của tướng Lý Sang cũng không ai cãi lại được nữa. Các tướng đứng dậy về trại chuẩn bị hành lí sẵn sàng để sáng sớm mai có thể lên đường.

Khi những người lính nhận được mệnh lệnh sắp xuất phát, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Tất nhiên, đây là cơ hội tốt để kết thúc chiến tranh kéo dài nhiều năm nay. Nhưng liệu điều gì đang đợi họ phía bên kia Vạn Lí Trường Thành?

Thời kỳ này, người Trung Quốc đều nghĩ rằng sa mạc là xứ sở của ma quỷ, của sự chết chóc, nơi bọn giặc hoang dã, liều lĩnh sinh sống.

Người ta kể rằng ngay những người buôn lạc đà cũng không dám mạo hiểm đi vào vùng này. Chẳng có một đạo sĩ, thầy pháp nào có mặt để cầu xin cho những người xấu số một khi thượng đế nổi giận. Người ta còn kể rằng ban đêm thường nghe những tiếng kêu rất lạ trong sa mạc... Nói chung, sa mạc Gobi là nơi chứa đầy những nguy cơ hiểm họa chết người.

Ngày hôm sau, tờ mờ sáng, các kỵ binh đã sẵn sàng lên đường. Đúng như mệnh lệnh đã ban, họ phải mang theo lương thực đủ dùng trong một tuần. Nhiều người lính có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch dưới làn áo giáp sắt dày cộp, và chính Lý Sang cũng cảm thấy phần nào e ngại trước giờ xuất phát vào miền sa mạc mênh mông này. Lúc này, ông quan sát xung quanh và nhận thấy những đôi mắt của các kỵ binh lóe lên từ phía xa. Ông mỉm cười, thúc gót vào bàn đạp bên sườn ngựa rồi cho ngựa phi nước đại:

- Tiến lên!

Các kỵ binh nhìn thấy đại tướng của mình lên ngựa, mặc áo giáp sắt, chồm lông trên mũ bay phất phơ trong gió, họ cũng nhanh chóng dận bàn đạp tiến lên rất nhanh để theo kịp người chỉ huy của mình.

Cuộc truy đuổi bọn Hun bắt đầu. Núi non hùng vĩ của vùng biên giới lùi xa, chỉ còn lại một miền sa mạc mênh mông gió thổi. Mặt trời bắt đầu nhô lên và cát dưới chân mỗi giờ càng thêm nóng bỏng. Không một bóng cây, không một bãi sậy, và cũng không có bóng dáng một con đường nào.

Sa mạc Gobi rộng mênh mông, và là một trong những nơi không mên khách nhất trên trái đất này. Thời tiết ở đây rất kinh khủng: mỗi năm chỉ mưa khoảng bốn đến năm ngày. Quanh năm ở đây chỉ có mùa hè. Mùa xuân và mùa thu thỉnh thoảng lại có mấy ngày rất lạnh. Người ta đã thống kê rằng cả sa mạc chỉ có ba mươi điểm có nước, và để đến được những nơi đó, hành khách phải định hướng thật chính xác nếu không muốn chết trong sa mạc. Sa mạc Gobi trở thành cơn ác mộng của hành khách với những cơn bão cát, bão tuyết hoặc tiếng ồn đinh tai nhức óc và những cơn gió lốc như những con quái vật chực nuốt lấy người. Dần dần, không còn nhìn thấy một cây cỏ nào nữa, chỉ còn là một sa mạc cát mênh mông gồ ghề. ánh nắng mặt trời chiếu xuống cát phản xạ trở lại gây cảm giác bỏng rát đến mức không tài nào chịu nổi. Một sự im lặng bao trùm, không có dấu vết gì của sự sống khiến các kỵ binh của tướng Lý Sang cảm thấy rất khiếp sợ. Nếu không kiên trì dũng cảm nhằm tiêu diệt bọn Hun, nhiều người đã muốn bỏ cuộc.

Phía xa, người ta nhận ra một vài tên lính Hun hốt hoảng bỏ chạy khiến họ lại cố gắng tiến lên phía trước. Vui sướng vì thành công này, những người lính Trung Hoa đã đi quá xa xứ sở của mình và vẫn cứ thế cho ngựa phi nước đại.

Phía sau họ bây giờ chỉ là sa mạc mênh mông, còn lương thực thì ngày một cạn kiệt dần. Kế hoạch của tên vua Khan thật tuyệt vời!

Đi được ba ngày, ngựa đã mệt nhoài, còn người cũng không kém mệt mỏi vì ban đêm trong sa mạc rất lạnh khiến họ không ngủ được. Nước cũng cạn dần, một vài giếng nước gặp trên đường thì bọn Hun đều đã uống cạn. Xác ngựa và người chết trên sa mạc bốc mùi nồng nặc kinh

khủng.

Các kỵ binh Trung Quốc bắt đầu đi chậm dần.

Một số người bị ốm vì thời tiết quá khắc nghiệt.

Kẻ thù vẫn biệt vô âm tín. Họ cảm thấy như mình đang bị bỏ rơi trên sa mạc và một không khí ngột ngạt im lặng bao trùm toàn quân.

Bỗng nhiên, tiếng ngựa dồn, tiếng la hét của bọn Hun nổi lên tứ phía khiến quân đội kinh hồn bạt vía. Hàng ngàn mũi tên vun vút như mưa chĩa về phía quân đội nhà vua. Tiếng hò hét của bọn Hun, tiếng rên la của những người bị thương, tiếng ngựa phi rầm rập tạo nên một bản hòa tấu hết sức rùng rợn.

Những người lính Trung Hoa mệt mỏi không còn đủ sức chống lại kẻ thù nữa. Họ chưa quen với cái nóng bỏng của sa mạc, bất ngờ với cuộc phục kích này và ngã xuống chông chết một cách thảm thương. Xác người, ngựa và những lá cờ rách tả tơi lẫn trong cát không biết bao nhiêu mà kể.

Mộc Lan vẫn bình tĩnh và cố tách ra khỏi đoàn kỵ binh để những mũi tên kẻ thù không bắn trúng vào người. Bọn kỵ binh Hun hung bạo không gồm tay trước những xác chết ngồn ngộn vẫn cố tiến lên đuổi theo Mộc Lan. Lúc đó, Mộc Lan chợt nhận ra tướng Lý Sang đang bị mười tên lính vây đánh vòng trong vòng ngoài. Ông không có ai bên cạnh, chỉ một mình đơn độc chiến đấu.

- Lê Ung! Đi theo mình nhanh lên!

Lê Ung nhanh chóng mở đường nhảy bổ về phía tướng Lý Sang để kịp thời ứng cứu. Cả ba người lẫn xả vào đánh và bọn Hun buộc phải lui. Nhìn lại, họ đã tiến khá xa chiến trường đầm máu chông chết xác người.

Tướng Lý Sang ra lệnh rút quân và số quân đã bị tiêu diệt gần hết. Ông bất lực nhìn bọn Hun rút quân mất long lên giận dữ. Thế là hết, nhà vua sẽ không bao giờ tha thứ lầm lỗi này cho ông. Mộc Lan và Lê Ung cùng bao quanh tướng Lý Sang dũng cảm chống chọi lại với bốn mươi kẻ thù hung dữ. Nhưng họ cũng không còn cách nào khác: Thất bại đã được định rõ, tướng Lý Sang và tất cả các kỵ binh gộp lại không còn nổi mười hai người. Cuộc chiến không cân sức vẫn kéo dài cho đến lúc trời tối và các kỵ binh Trung Quốc đã hoàn toàn tuyệt vọng khi kẻ thù mỗi lúc một đông hơn. Chúng lì lợm bám riết lấy trận địa cho đến khi tiêu diệt đến người cuối cùng mới thôi.

Một tiếng kêu bí ẩn đầy quyền lực đột nhiên vang lên và cung tên bay như mưa cùng với những tiếng la hét vang trời. Đó là tiếng kêu giận dữ đáng sợ của những người lính. Tiếng gào thét mỗi lúc một đến gần và càng khủng khiếp hơn.

Bọn Hun nghe thấy bèn nhất loạt quay đầu lại.

Bọn nào đang đến cứu ứng cho bọn Trung Quốc nhỉ? Ngạc nhiên đến sững sờ, rồi một rừng kiếm bổng xoay ngược về phía sau, chúng quay ngựa đồng loạt rút quân. Một cơn bão cát nổi lên sau gót ngựa của chúng và bọn Hun biến mất trong sa mạc.

Với một rừng kiếm choáng ngợp, bọn Hun làm người ta ngạt thở bởi một luồng gió nóng, chúng vút vũ khí rồi đổi hướng nhanh đến mức không ai kịp trở tay. Người ta không thể chiến đấu chống lại cát. Không một phương tiện nào thoát khỏi sức mạnh của cái chết, vì thế chúng cố sống cố chết chạy về nơi trú ẩn. Sau khi tàn sát quân đội Trung Quốc, bọn Hun chạy trốn hỗn loạn như một cơn bão bằng tất cả sức mạnh của mình, chúng hốt hoảng nghĩ rằng những người Trung Quốc đang được chúa của họ cứu vớt trong giờ phút nguy khốn này.

Lý Sang nhìn thấy bọn giặc hung hãn biến mất từ phía xa, gió cát cuộn lên sau gót ngựa mù trời. Lần đầu tiên, ông nghĩ đến việc quân đội ông đã được thánh thần cứu vớt trong giờ phút thập tử nhất sinh. Nhưng Mộc Lan ngay lập tức đã rảo ngựa lên cắt ngang dòng suy nghĩ của ông:

- Chúng ta chạy thôi! - Cô nói. - Chúng ta phải tránh khỏi cơn bão này. Rồi ba người phi nước đại đi thẳng về phía mà họ nghĩ là có chỗ trú chân. Tuy chỉ có một lỗ nhỏ lõm xuống trên cát, nó rất ít khả năng bảo vệ mọi người tránh được cơn bão cát khủng khiếp này. Nhưng họ vẫn tạm lánh xuống đó vì không có chỗ nào tốt hơn. Ba con ngựa đứng vây quanh phía trên làm thành lũy chắn gió cát. Họ cảm thấy bốn phía không khí nóng nực và ngột ngạt. Vành môi khô khốc và mắt díp lại, ba người cúi khom người trên hố cát chống tay làm trụ.

Con bão kéo dài gần một ngày trời. Cát đã lấp đi tất cả những kẽ hở trên sa mạc, chỉ còn lại một mặt phẳng mênh mông. Bầu trời đã dịu lại, và một sự im lặng chết chóc bao trùm lên toàn sa mạc Gobi..

Chương 6

Lên triều

Bóng đêm bao trùm sa mạc. Càng về khuya, nhiệt độ càng xuống rất nhanh và sa mạc Gobi chỉ còn là một vùng mênh mông băng giá.

Cái lạnh buốt da buốt thịt làm người Mộc Lan tê cứng trong nhiều giờ liền. Cô run rẩy, lần tìm hơi ấm bằng cách rúc chân vào trong cát.

Tỉnh dậy, cái đầu tiên Mộc Lan nhìn thấy là con ngựa của cô đang đứng trước mặt, bất động, dây cương buông thõng. Bên cạnh cô, Lý Sang và Lê Ung đã hoàn toàn bị chôn vùi dưới cát. Thật khủng khiếp, sự ngạo mạn và liều lĩnh khi tin vào một chiến thắng quá dễ dàng với bọn Hun của tướng Lý Sang đã phải trả một cái giá quá đắt. Hai con ngựa còn lại, một con đã chết

ngạt trong cơn bão cát, một con nằm bất động cách đó vài bước.

Mộc Lan nhẹ nhàng thức hai người kia dậy.

Xung quanh họ chỉ có bóng đêm chết chóc bao trùm. Nhờ tấm mền vẫn còn lại trên lưng hai con ngựa, họ làm thành một chỗ trú sơ sài để có thể trải qua đêm dài lạnh cóng này. Họ chợp mắt trong những cơn ác mộng kéo dài cho tới tận lúc bình minh lên.

Mặt trời lên, Mộc Lan, Lý Sang và Lê Ung thất thểu đi đến chỗ bãi chiến trường đầm máu hôm qua. Họ nghĩ rằng nó chỉ cách chỗ này vài trăm mét. Nhưng họ đi mãi mà chẳng tìm thấy dấu vết gì của trận chiến nữa.

- Chúng ta không có điểm mốc. - Lê Ung nói. - Có lẽ chúng ta đã nhầm hướng. Vị trí hôm qua phải là chỗ kia, xa đây một chút. Hoặc là chỗ kia kìa. - Lê Ung chỉ tay về hướng đông và hướng nam.

- Nhưng không! Hãy nhìn kìa!. Cách đó vài trăm mét, một ngọn thương cắm xuống đất từ hôm qua, cán vẫn còn thò lên một đoạn trên mặt cát.

Trận địa chính là ở đây, ngay dưới chân họ.

Những chiến binh dũng cảm của Trung Quốc đang yên nghỉ dưới đó cùng với ngựa và vũ khí của họ, dưới một lớp cát dày. Không có một sinh vật nào sống sót sau trận tàn sát của bọn Hun và trận bão cát trên sa mạc hôm qua.

- Những người sống sót sau cơn bão sẽ trở dậy ngay. - Mộc Lan kết luận. - Không nghi ngờ gì nữa, chỉ có ba chúng ta sống sót trên sa mạc này.

- Lên đường thôi! - Lý Sang ra lệnh. - Đừng phí giây phút nào ở đây nữa, vì chúng ta còn rất ít nước uống và thức ăn. Đi thẳng về hướng nam, phải mất vài ba ngày mới tới được Vạn Lý Trường Thành, may ra chúng ta mới có thể sống sót.

Mộc Lan và Lê Ung cùng cưỡi một con ngựa, còn tướng Lý Sang cưỡi con ngựa còn lại. Họ rạp mình trên ngựa dưới ánh mặt trời thiêu đốt và đi trên sa mạc mênh mông không có một dấu vết gì định hướng. Họ đi được khá xa và thử nhìn lại, nhưng chỉ thấy bốn phía là sa mạc mênh mông tịnh không một bóng nhà.

Suốt cả ngày, họ đi được khá xa, nhưng thỉnh thoảng phải dừng lại để chăm sóc lũ ngựa, đặc biệt là con ngựa của Mộc Lan. Họ phải dành phần lớn số nước còn lại cho lũ ngựa, bởi vì chúng là cơ hội sống sót cuối cùng của họ. Cả ba tạm dừng lại khi hoàng hôn bắt đầu lan dần trên sa mạc.

Ngày hôm sau, họ đi chậm hơn. Con ngựa của Mộc Lan bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi.

Người bạn đường trung thành không rời Mộc Lan nửa bước trong suốt mười năm chiến đấu giờ đã kiệt sức. Cần phải giữ sức cho nó bằng mọi giá mới được.

- Chúng ta còn bao nhiêu nước? - Lý Sang hỏi.- Tôi sợ là còn rất ít, thưa ngài! - Mộc Lan trả lời.

- Hãy cho ngựa của cậu uống nước đi. Vạn Lí Trường Thành có lẽ không còn bao xa nữa.

Mỗi người chúng ta uống một ngụm, chỗ còn lại hãy cho ngựa uống hết đi. Chúng ta cần có nó mới về được đến nơi.

- Nếu trời không giúp chúng ta thì hỏng hết, vì tình trạng mỗi giờ một thêm trầm trọng. - Mộc Lan nghĩ.

Cuối ngày, con ngựa của Mộc Lan bỗng nằm xoài trên cát không gượng dậy được nữa.

Nó đã kiệt sức, và với nó, đây là cuộc hành trình cuối cùng trong đời. Mặc dù rất buồn, nhưng ba người đành phải bỏ lại con ngựa rồi tiếp tục lên đường.

Ba người lữ hành trên sa mạc cảm thấy niềm hi vọng của mình mỗi lúc một mong manh hơn.

Chỉ với một con ngựa không nước uống, cơ hội sống sót của họ là rất ít. Con ngựa còn lại dành cho Lê Ung cưới, vì cậu có vẻ kiệt sức và sợ hãi nhất.

- Chúng ta phải cố lên thôi! - Mộc Lan cố gắng động viên mọi người. - Biên giới chẳng còn xa bao nhiêu nữa đâu.

Nhưng nỗi nghi ngờ vẫn len lỏi trong đầu mọi người, bởi phía trước vẫn không có một dấu vết gì của sự sống. Không một bóng cây, ngọn cỏ báo hiệu cho họ rằng có sự sống của con người tồn tại quanh đây.

- Hay là chúng ta đã đi nhầm hướng? - Mộc Lan tự hỏi nhưng không dám nói ra. Có thể là chúng ta đã đi chệch hướng và chẳng bao giờ tới được Vạn Lí Trường Thành.

Tình trạng của Lê Ung ngày một đáng lo ngại hơn. Cậu ta bị sốt bồng bồng và chỉ thì thào trong miệng không nói rõ được nữa.

Thỉnh thoảng cậu ấy nói cười một mình như người điên.

- Chúng ta đã lạc đường. - Lê Ung kêu lên tuyệt vọng. - Sa mạc này sẽ là mồ chôn chúng ta. Vừa nói, cậu vừa nhấn bàn đạp để thúc ngựa chạy nhanh, nhưng rồi Lê Ung ngã nhào xuống cát, ngay cạnh chân Mộc Lan. Cơn sốt làm Lê Ung mê man không biết gì nữa.

Mộc Lan và Lý Sang dựng một cái trại sơ sài bằng tất cả những gì họ có để đưa Lê Ung vào nghỉ tạm, và họ cũng cần lấy lại sức lực trước khi màn đêm giá lạnh bao trùm sa mạc.

Bình minh bắt đầu ló dạng, đây là ngày thứ ba họ lang thang trên sa mạc. Không một điều huyền diệu nào xảy ra, cũng chẳng có vận may nào mỉm cười với họ.

Mộc Lan tỉnh dậy đầu tiên. Cô vẫn rất bình tĩnh. Đây là điểm tiên quyết khi lâm nguy. Tổ tiên của gia đình mà cô chưa một lần biết mặt, nhưng cô nghĩ họ luôn có mặt để phù trợ cho cô trong những lúc gian nguy. Cô không bao giờ phải xấu hổ trước liệt tổ liệt tông, vì cô đã dũng cảm bảo vệ danh dự và tên tuổi của gia đình mình.

Lê Ung vẫn luôn trong tình trạng mê man.

Với cậu ấy, thế là hết. Lý Sang cũng đã thức dậy. Không còn vẻ gì của một vị tướng oai hùng

thống lĩnh quân đội hoàng gia nữa. Trong một vài giờ nữa, số phận của ông cũng sẽ được định đoạt.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Ba người lữ hành trên sa mạc không còn đủ sức bước thêm một bước nào nữa. Đầu óc Mộc Lan kém đi về linh hoạt và cứ mụ mị dần đi. Cô mơ về thời thơ ấu bình yên của mình, gương mặt Chu, Li và Dao lần lượt hiện ra, rồi đến những cuộc chiến đẫm máu, những con quái vật khủng khiếp đang chồm vào người cô.

Cô giật mình chợt tỉnh giấc mơ. ở kia, phía đường chân trời hình như có cái gì đó đang động đậy. Cô chăm chú theo dõi, nhưng sa mạc cát quá mênh mông khiến cô chẳng nhìn được cái gì rõ nét.- Chắc chỉ là ảo giác của mình trong lúc kiệt sức này thôi. - Mộc Lan nghĩ.

Nhưng một lúc sau, cô lại nhận ra nó. Đúng rồi, cô đã nhận ra rất nhiều hình dáng lạ phía đường chân trời. Cần phải gọi Lý Sang và Lê Ung dậy, nhưng chẳng ai nghe thấy tiếng gọi thảng thốt của cô.

Bằng tất cả chút sức lực tàn còn lại, Mộc Lan gượng dậy đi về phía mà cô nhận ra bóng người. Cô bước chệnh choạng trên cát, vấp ngã liên tục rồi lại cố gượng dậy. Chắc chắn là cô đã nhận ra bóng hình thật, không phải là giấc mơ.

Cô run rẩy bước đi với niềm hi vọng cuối cùng: họ sẽ nhận ra cô, sẽ đến cứu cô và những người bạn. Nhưng cuối cùng, Mộc Lan cũng kiệt sức, và cô ngã sòng soài trên mặt cát nóng bỏng.

Một tiếng động lạ làm Mộc Lan hơi hồi tỉnh trở lại. Cô cố duỗi lưng ra và giật mình quay đầu về phía tiếng ồn. Bỗng nhiên, cô ngồi bật dậy và kêu lên: Một con quái vật nhăn nheo và đầy lông lá quan sát cô chỉ bằng một con mắt và kêu lên những tiếng khàn khàn rất lạ. Cô bình tĩnh trở lại và nhận ra đó là một con lạc đà và một đoàn người đang vây lấy cô. Ngoài ra còn có những con bò Tây Tạng. Phía sau chúng, một đoàn người đang nhanh chóng dựng lều trại.

Mộc Lan chợt hiểu ra tất cả: cô đã được những người lái buôn cứu sống.

- Lý Sang đâu? Lê Ung đâu? Chuyện gì đã xảy ra với họ. Đó là những suy nghĩ đầu tiên của Mộc Lan.

Và Mộc Lan nhận ra họ từ phía xa. Nếu họ được những người lái buôn đưa tới đây, chắc là vẫn còn sống. Mộc Lan tiến đến gần và thấy cả hai đang ngủ mê man.

- Chắc chắn là trời đã sai các vị tới đây để cứu chúng tôi - cô nói. - Đã ba ngày chúng tôi lang thang trên sa mạc. Tôi và những người bạn của tôi đã được các ngài cứu thoát.- Các bạn thật là may mắn đấy! - Một người trong số đó nói. - Vùng sa mạc này gọi là "Tak-limakan", tiếng U-i-gua có nghĩa là: chỉ có đường vào, không có đường ra. Chúng tôi chưa bao giờ đi qua đây.

Nhưng vì chiến tranh hoành hành ở miền bắc nên lần này chúng tôi buộc lòng phải đi qua vùng này.

Người đàn ông này tên là Souleyman. ông ta không phải người Trung Quốc, nhưng nói tiếng

Trung Quốc rất giỏi.

- Các ngài đi đâu vậy? - Mộc Lan hỏi.

- Chúng tôi chở hàng đến Tràng An. -Souleyman trả lời.

- Tốt quá! Chúng tôi cũng đến Tràng An để trình diện đức vua. Trong hai người bạn của tôi đây có một người là đại tướng Lý Sang. Hãy đưa chúng tôi đến đó, các ngài sẽ được trọng thưởng. Mọi việc được nhanh chóng thấu hiểu: những người lái buôn hiểu rằng món lợi nhuận khi cứu được những vị tướng của đức vua còn quý giá gấp ngàn lần việc buôn bán của họ.

Lý Sang và Lê Ung đã tỉnh dậy. Lê Ung vẫn còn rất yếu, nhưng được những người lái buôn đỡ ngồi dậy và chăm sóc rất cẩn thận.

Màn đêm buông xuống, ba người lính ở chung lều và dùng bữa cùng với Souleyman và những người chặn lạc đà. Trong chiếc lều tròn bằng dạ phớt có cột chống bằng cây liễu, người ta nằm dài quanh đồng lửa đốt ở giữa lều. Những chiếc lều kiểu này chống gió và giá lạnh rất tốt.

ở trong lều, người ta thấy ấm áp và dễ chịu vô cùng.

Bữa ăn rất lạ khẩu vị đối với Mộc Lan và cô phải cố gắng lắm mới ăn được món thịt bò viên Tây Tạng, món súp thịt cừu thì dai như da, còn món hạt mì dẹt được thả lỏng bông trong nồi nước, tất cả đều rất khó nuốt. Lê Ung thì ngược lại, cậu ăn ngốn ngấu mọi thứ có vẻ rất ngon lành sau những ngài dài đói khát.

Bữa ăn còn có món nước chè mặn, nuốt đến bứ cả cổ và khó chịu không kém những món kia..Nhưng đối với những người chặn lạc đà, bữa ăn như thế này với một cốc trà pha muối và đường rất hiếm hoi và là những khẩu phần cao cấp.

Những người đánh lạc đà luôn có những túi chè như vậy dự trữ bên mình. Món nước trà sẽ ngon hơn nếu cho thêm vào một chút muối, mà muối thì lại là một thứ rất hiếm đối với họ.

Souleyman là một người rất vui tính và hiếu khách, anh làm mọi việc để mời khách như một vị chủ nhà đầy ấn tượng.

- Bây giờ đến món Qourout! - Anh ta thông báo.

Đó là món pho mát, một loại sữa đông đặc và cứng như đá được nhúng ướn sũng trong nước và món pa tê hầm đặc sánh. Vừa mới nhìn, những người chặn lạc đà đã sáng mắt lên tỏ vẻ thèm thuồng. Không có gì khó khăn khi nhận ra rằng đây là món khoái khẩu của họ.

Trong suốt bữa ăn, Lý Sang luôn miệng hỏi chuyện Souleyman.

- Chính xác là các anh chở hàng gì vậy? - ạng hỏi với vẻ tò mò.

- Chúng tôi xuất phát từ Kashgar, chỗ ngã ba có một con đường đi sang Ấn Độ, một con đường khác đi đến Perse. Chúng tôi đổi lụa, quế và đại hoàng lấy vàng, ngà voi, kim hoàn và sợi.

- Người ta vẫn đồn đại về những vương quốc thần tiên ở phía tây, ông đã đến đó bao giờ chưa?

- Ngài biết đấy, một đoàn lữ hành không thể nào đi hết mọi con đường trên trái đất này. Mỗi

đoàn chúng tôi chỉ làm trung gian chuyển hàng một phạm vi nhất định. ở mỗi thành phố, chúng tôi đều có kho chứa hàng để bán trên khắp các miền. Riêng tôi, tôi chưa bao giờ đến Samar-cande. Nhưng tôi biết rằng thành phố này rất giàu có và có một vương triều rất phồn thịnh.

Ngày xưa, đây là một vương quốc thống nhất, nhưng sau khi người Trung Quốc nổi lên, đất nước họ bị chia cắt và một phần lãnh địa còn lại, người ta lập nên vương quốc này.

Lý Sang rất chăm chú lắng nghe. Lòng ngạo mạn cố hữu lại nổi lên khiến ông quên mất mình vừa thất trận và hàng ngàn quân lính vừa bị vùi chôn ở sa trường. ông chợt mơ đến việc chinh phục vương quốc mới này để củng cố uy thế của mình.

Ngày hôm sau, đoàn lái buôn hạ trại và tiếp tục lên đường. Tất cả có hai mươi con lạc đà và mỗi người chịu trách nhiệm điều khiển ba con, ngoài ra, họ còn mang theo một con ngựa. Lạc đà là một loài vật khỏe mạnh và tráng kiện: nó mang nặng hàng trăm cân trên người. Chúng đi rất chậm, nhưng bước từng bước chắc nịch và thảnh thơi đủ đưa cục bướu phía trước.

Hai cái bướu to đùng của chúng có thể chứa đến hàng trăm cân mỡ. Những cái bướu này như giống một loại nhiệt kế đo sức khỏe. Khi lạc đà mệt mỏi, những cái bướu teo hẳn đi cho tới lúc gần như biến mất hoàn toàn.

Lạc đà là loài vật có giá trị nhất khi đi trên sa mạc: mỗi con lạc đà có giá trị ngang với tám con bò Tây Tạng, hoặc chín con ngựa hay bốn mươi lăm con cừu. Chúng chở được khoảng ba trăm cân hàng hóa, người chăn lạc đà và nước uống, thức ăn...

Những đoàn lữ hành qua sa mạc luôn mang theo rất nhiều bò Tây Tạng để lấy sữa uống, làm bánh và pho mát. Chúng còn là loại động vật khỏe mạnh và chịu khát rất tốt.

Dần dần, đoàn lữ hành chậm chạp đã tiến đến gần Tràng An. Chỉ cần sáu ngày là họ đã ra khỏi sa mạc, và đi thêm ba ngày nữa là đến được Vạn Lí Trường Thành. Mỗi ngày đều có những thủ tục giống nhau: Họ lên đường từ lúc tinh mơ, cho lạc đà đi hết tốc độ, và cuối ngày thì dựng trại, dùng bữa và nghỉ ngơi. Thức ăn thì ngày nào cũng giống ngày nào, Mộc Lan cứ phải phùng mang trợn mắt mới nuốt được vài miếng lót dạ cho đỡ đói. Lê Ung đã khỏe lại ít nhiều, còn Lý Sang thì đã hoàn toàn lấy lại được phong độ. Cứ thế, đoàn lữ hành một buổi chiều đã tới được kinh thành..Vượt qua được Vạn Lí Trường Thành phải mất thêm mười ngày. Điểm đóng quân của quân đội hoàng gia trước kia chỉ cách khoảng một trăm dặm nữa. Khi nhận ra bóng dáng nó từ xa, lòng Mộc Lan rất đổi hân hoan vui sướng. Cô đã xa Vạn Lí Trường Thành hai mươi ngày trời và chưa bao giờ cô ở gần cái chết đến thế. Hai mươi ngày đã qua sẽ không bao giờ phai mờ trong ký ức Mộc Lan.

Chỉ một phút nữa thôi là họ sẽ đến được trạm gác đón tiếp hành khách, kiểm tra những đoàn

buôn bán vào thành. Cuộc sống du mục trên sa mạc khủng khiếp đã chấm dứt. Mộc Lan, Lê Ung và Lý Sang đã trở về với thế giới văn minh phồn thịnh của người Trung Hoa.

Họ đi thêm ba ngày nữa với đoàn lữ hành rồi quyết định phải tìm một phương tiện khác để vào thành cho nhanh. Họ vào một trạm trung gian để mua hai con ngựa tốt, một cho Lê Ung và một cho Lý Sang. Sau đó, họ chào đoàn lái buôn và Souleyman.

- Xin chào! - Lý Sang nói. - Chúc các vị lên đường bình an và nhớ đến tôi. Tôi sẽ tâu với đức vua về việc các vị đã giúp đỡ tôi thế nào.

- Xin chào! - Mộc Lan nói. - Tôi sẽ không bao giờ quên ơn cứu mạng của các ngài. Chúa sẽ phù hộ cho các ngài lên đường bình an và gặp nhiều may mắn.

Họ nhấn bàn đạp và cả ba kỵ sĩ cùng phi nước đại trên đường.

Tràng An đang ở trước mặt, chỉ một ngày đường, họ đã cập bến sông Wei. Đây là một nhánh nhỏ của sông Hoàng Hà, có thể men theo bờ sông đi vào cung điện nhà vua. Đêm xuống, họ vào quán trọ nghỉ tạm và hôm sau lại lên đường từ tinh mơ.

Ba người đi vào thành trên những con đường đông đúc và thỉnh thoảng bị tắc nghẽn. Họ phải len lỏi giữa các đoàn buôn bán với những chiếc xe tải hàng hóa chất đầy, xe ba gác chở củi cồng kềnh của những người nông dân đưa đi chợ bán, và những chiếc cáng của các vị quan có bốn người khiêng đi nghênh ngang giữa đường.

Đến ngày thứ ba, họ cũng đến được Tràng An. Mộc Lan và Lê Ung chưa bao giờ được đến đây nên cảnh tượng huy hoàng này làm họ thực sự choáng ngợp. Những bức tường vừa cao vừa dài hút tầm mắt, mỗi lối đi thẳng tắp dài đến hàng chục dặm. Có ba bức tường cao dày khác bao quanh cung điện tạo thành những hình vuông rất cân đối. ở Trung Quốc, hầu hết các thành phố đều được xây dựng theo kiểu giống như vậy, bởi vì người Trung Quốc tin rằng trái đất có hình vuông.

Vòng thành cuối cùng phải đi nhiều ngày mới hết được mọi ngõ ngách và có rất đông dân sinh sống, bởi vì Tràng An là một thành phố cổ nhất, lớn nhất, đẹp nhất và ấn tượng nhất châu á.

Mộc Lan, Lý Sang và Lê Ung đi qua ba chiếc cửa lớn, ban ngày có lính gác và ban đêm thì đóng cửa. Cánh cửa trung tâm tên là "Cửa Jin-guan" chỉ dành riêng cho đức vua đi qua mà thôi.

Một lần tường thành nữa hiện ra trước mặt khiến Mộc Lan lại rất ngạc nhiên: Bước qua cửa, người ta nhìn thấy một lối đi thẳng tắp, đây là một trong những con phố chính. Nó thẳng tắp từ phía đông sang phía tây, rộng hàng trăm mét, không một chút rác rưởi, rêu phong. Tất cả những khúc ngoặt đều có những đại lộ rất đẹp rộng hơn một trăm mét và có tường thành bao quanh. Ban đêm, vào giờ quy định, người ta sẽ đóng chặt cửa các con đường không ai ra vào được.

Lý Sang thẳng tiến nhanh về phía cung điện nhà vua và khu nhà dành cho các quan lại làm việc.

Cung điện nằm ở phía bắc thành phố và đường rất dễ đi. Tuy nhiên, Mộc Lan vẫn có đủ thời gian chiêm ngưỡng cảnh vật hai bên đường.

Có những khu nhà rất tráng lệ dành cho giới quý tộc rất yên tĩnh và rộng rãi, có hàng cây che bóng mát. Còn những khu thường dân thì ngược lại, rất đông đúc ồn ào và chật chội. Những thị dân giàu có không bao giờ đi bộ, họ ngồi cưỡi có người khiêng hoặc đi ngựa.

Ba người đi qua những dãy nhà có kiểu dáng lạ nằm men các dòng kênh đào rồi đến một dãy nhà cổ chạy về phía tây rất sang trọng. Khắp nơi mọc lên những đền chùa đạo Phật, đạo Lão, nhưng dân trong các vùng này không phải chỉ theo hai đạo đó mà theo nhiều đạo khác nhau. Càng đến gần cung điện nhà vua, Lý Sang càng hồi hộp. ông cố gắng lấy lại bình tĩnh và phong độ của một vị tướng để tâu với đức vua những công trạng cũng như lỗi lầm của mình khi thống lĩnh ba quân.

- Ta là tướng Lý Sang. - ông nói với viên đội trưởng đội thị vệ. - Ta muốn anh dẫn ta và hai người bạn này đến gặp đức vua.

Người này lập tức ra lệnh cho hai tên lính gác đưa Lý Sang, Mộc Lan và Lê Ung vào cung điện. Những người lính đưa họ băng qua một khu vườn rất đẹp, có nhiều loài cây quý hiếm và các loại động vật rất lạ mà Mộc Lan chưa từng được nhìn thấy bao giờ. Trong vườn có một cái ao hoa súng tuyệt vời, Mộc Lan nhìn thấy cua bò và cá chép vàng bơi lấp lánh dưới ánh mặt trời. Có mấy chiếc cầu nhỏ bắc qua trên mặt ao. Bên bờ ao có những tháp chuông nhỏ bên trên có cắm những lá cờ vàng.

Lối đi này giúp người ta có thể chiêm ngắm được toàn bộ cung điện nhà vua. Mặt trước rất rộng, bước qua bậc tam cấp là có thể đi thẳng vào cung điện. Phía trên có một cái lan can tròn có lối đi lên. Đứng trên đó, người ta có thể ngắm nhìn được toàn bộ kinh thành.

Ba người bước vào cung điện lát đá hoa cương lộng lẫy. Những cây cột khổng lồ chống đỡ mái ngói được sơn son thiếp vàng và chạm trổ hình rồng phượng lượn quanh..Trong một căn phòng chờ rộng lớn, có khoảng mười hai người đứng ngồi để chờ đức vua thiết triều. Họ đều ăn mặc xa hoa lộng lẫy.

Đó là các vị quan chức của triều đình.

Tướng Lý Sang đi đến chỗ các quan ngồi.

Nhận ra Lý Sang, họ vây lấy ông, nhìn ông đầy vẻ khâm phục và cung kính chào ông.

- Tướng Lý Sang! Đức vua sẽ rất ngạc nhiên khi gặp ông đây, bởi vì tin tức về cái chết của ông đã được truyền đi khắp mọi ngõ ngách của vương quốc rồi.

- Như các vị thấy đây, tôi vẫn sống bình yên khỏe mạnh. Hoàng thượng có thiết triều sáng nay không?

- Có lẽ là không, vì người phải bàn việc riêng với các đại thần quân cơ. Nhưng tôi sẽ báo cho

Hoàng thượng biết rằng ngài đã trở về.

Các quan lại ra lệnh cho tên lính gác và anh ta nhanh chóng biến mất sau bức rèm.

Mộc Lan mê mẩn chiêm ngắm sự xa hoa lộng lẫy của cung điện nhà vua. Tất cả mọi thứ đều được trang trí, chạm trổ rất tinh xảo trước nay chưa từng thấy. Tất cả những bức tượng, bình lọ bằng gốm sứ đều rất đẹp. Tiếng xì xào trò chuyện của các quan lại về tơ lụa lại vang lên.

Tên lính gác xuất hiện và ra hiệu cho Lý Sang, Mộc Lan và Lê Ung đi theo anh ta vào gặp đức vua. Họ bước vào một căn phòng rộng hơn, lộng lẫy hơn căn phòng lúc nãy.

- Cậu có nhìn thấy những đồ vật ở đây không? - Mộc Lan thì thảo với Lê Ung. - Mình chưa bao giờ được nhìn thấy những thứ như thế này! Tất cả đều thật xa hoa lộng lẫy!

- Đúng là mọi thứ ở đây đều rất tuyệt! - Lê Ung thầm thì. - Nhưng hãy nhìn xem ai đang đi về phía chúng ta kia! Họ mới tuyệt vời làm sao!

Một đoàn người lộng lẫy tiến ra. Đó là những phi tần của nhà vua, họ đều xinh đẹp như tiên giáng trần. Lê Ung không thể nào rời mắt khỏi họ, còn Mộc Lan không hiểu sao lúc này cô lạnh lùng tránh xa Lê Ung một quãng.

Họ lại bước vào một căn phòng rất lớn và ngồi xuống. Sau cánh cửa đóng kín là một con rồng vàng rực rỡ uốn lượn. Cánh cửa mở và các đại thần tiến ra. Đi đầu là Thừa Tướng, thứ hai là Thượng thư bộ Lại, tiếp đó là Thượng thư bộ Hình và cuối cùng là Thượng thư bộ Lễ và rất nhiều vị quan lớn khác mà Mộc Lan không biết tước vị của họ là gì.

- Hoàng thượng sẽ đón tiếp ngài, tướng Lý Sang kính mến. Còn hai người đây là ai vậy?

- Đây là hai người lính dũng cảm còn sống sót của tôi. Nhờ họ mà tôi không bị chết trên sa trường. Một người là Phạm Mộc Lan, còn người kia là Lê Ung.

- Tốt lắm! Các ngài hãy theo tôi!

Cả ba người đi vào điện của đức vua. Vua Yangdi ngồi chễm chệ trên ngai vàng. ông cầm một cái túi lụa vàng có thêu hình rồng biểu trưng cho quyền lực nhà vua, đeo một cái đai vàng rất to. Hai mắt nhà vua rất nhỏ, còn bộ râu khá dài.

Hàng ria mép lún phún được cắt tỉa cẩn thận tạo cảm giác ông là một con người tàn bạo.

Ba người đi vào, cúi sát đầu xuống đất để chào hoàng thượng.

- Tướng Lý Sang, hãy bình thân. Tướng Du đã báo với trẫm là các người đã chiến thắng gần như hoàn toàn bọn giặc cỏ. ông ta cũng đã tâu với trẫm về những tổn thất trong trận đánh cuối cùng với bọn Hun trên sa mạc. Ta biết rằng chỉ có khoảng mười người sống sót và không hy vọng rằng trong số đó có khanh.

- Tâu hoàng thượng, quả đúng như vậy. Nếu không có hai người lính dũng cảm này hỗ trợ, có lẽ thần đã đi theo liệt tổ liệt tông từ lâu rồi.

Chính họ đã cứu sống thần.

- Triều đình và tướng Lý Sang rất cảm ơn các người. Chúng ta sẽ trọng thưởng cho hai người. Nhưng trước khi kể mọi chuyện cho ta nghe, hãy cho ta biết tên của họ đã.

- Tâu hoàng thượng! Đây là Phạm Mộc Lan, cha cậu ta là một mệnh quan triều đình trấn ở thành phố Ye. Nếu không có sự dũng cảm, gan dạ của cậu ấy, thần đã không bao giờ vượt qua được vùng sa mạc Gobi khủng khiếp. Còn đây là Lê Ung, cả hai đều là những chiến binh dũng cảm và tài ba nhất của đức vua đấy ạ!

- Tốt lắm! - Nhà vua nói. - Bây giờ hãy đưa các vị khách của chúng ta về nghỉ ngơi và chăm sóc họ chu đáo. Ngày mai ta sẽ mở tiệc ăn mừng tướng Lý Sang trở về và sẽ trọng thưởng cho họ. Một viên thị vệ dẫn ba người về phía sau cung điện đến một dãy nhà dành riêng cho các quan thị vệ. Theo lệnh đức vua, họ được dẫn vào một trong những căn phòng sang trọng và đầy đủ tiện nghi nhất. Sau đó, cả ba được nghỉ ngơi thoải mái sau những ngày dài đi đường vất vả. Lúc này nhà vua ở lại một mình trong điện trầm ngâm suy nghĩ. Việc trở về của Lý Sang cùng với chiến công đầu tiên của quân đội nhà vua, có thể là dấu hiệu khôi phục hình ảnh triều đình trước dân chúng. Yangdi suy nghĩ đến mười một năm trị vì của ông đã làm suy yếu ngai vàng. Xung quanh ông, người ta bắt đầu thì thào to nhỏ. Sở thích của ông rất xa hoa và những ham muốn của ông đã làm dân chúng mệt mỏi, vì mỗi năm họ đều phải nộp thuế tăng lên, và triều đình làm họ tức tối về việc quân đội bị quân Triều Tiên tàn sát. Ba người anh hùng này đã chiến thắng trở về sau mười năm chiến đấu chống lại bọn Hun là cơ hội để củng cố lại uy thế cho triều đình. Khi người thị vệ quay lại, nhà vua ra lệnh cho ông phải chuẩn bị một buổi tiệc thật linh đình cho ngày mai tại cung điện để cho dân chúng toàn thành phố có dịp vui chơi, đón mừng.

Mộc Lan trang điểm rất nhanh rồi chọn một bộ quần áo khá lịch sự. Đã mười năm qua, cô chưa được mặc một bộ quần áo nào khác ngoài bộ quân phục. Bộ quần áo sang trọng này khiến cô cảm thấy rất dễ chịu.

- Nhưng đây vẫn không phải là trang phục của mình. Dù sao, mình vẫn là một chàng trai. Cô đi đến trước gương và ngắm mình trong đó. Mười năm chiến tranh vẫn không làm phai mờ những nét thanh tú trên khuôn mặt cô. Đôi mắt cô vẫn toát lên vẻ thông minh lanh lợi, tuy nhiên, khuôn mặt có những nét dày dặn và cứng rắn hơn. Dưới mắt cô đã xuất hiện một vài nếp nhăn, nhưng không ai nghĩ rằng đó là một cô gái sắp ba mươi tuổi.

Viên thị vệ của nhà vua đi đến cắt ngang dòng suy nghĩ của Mộc Lan.

- Đức vua sai tôi đến mời các vị tới dự buổi thưởng ngoạn văn chương và giải trí được tổ chức chiều nay. Mộc Lan đã không nhầm, dưới cái vẻ lịch sự của lời chào, anh ta vừa chuyển lời mời của đức vua vừa liếc trộm Mộc Lan.

- Nhờ ngài chuyển lời tới hoàng thượng rằng tôi rất lấy làm vinh dự khi nhận được lời mời của

Người và rất vui được có mặt trong buổi liên hoan chiều nay.

Đây là một trò giải trí thường xuyên diễn ra trong cung điện, vì đức vua quá căng thẳng trong công việc. Yangdi thường dậy rất sớm và không bao giờ bỏ buổi chiều sớm với các quan đại thần.

Tất cả các buổi sáng ông đều gặp họ để giải quyết các việc trong triều. Sau đó, ông gặp gỡ những người rồi tham gia các hoạt động giải trí.

Vì thế, triều đình thường cho tổ chức các hoạt động nghệ thuật nói chung như nghệ thuật thời trang, nấu ăn, đua ngựa, ảo thuật, kết hoa và làm vườn.

Chỉ có một vài thời điểm đặc biệt trong năm, nhà vua phải chứng tỏ mình là "Thiên tử" bằng cách làm một số nghi lễ khác nhau để thu hút dân chúng tin vào sức mạnh và giá trị của Thượng Đế, vốn là thiên tính cao nhất của người Trung Quốc. Đêm cuối cùng trong năm, nhà vua mặc quần áo xanh đỏ, nhịn ăn cho tới tận lúc bình minh lên và quỳ gối cầu kinh trước một chiếc bàn thờ đặc biệt. Ngày đầu mùa xuân, nhà vua tiến hành cày một đường tượng trưng trong khu vườn của cung điện. Cuối cùng, ông mặc một bộ quần áo màu vàng, tế trời và cảm ơn Thượng Đế vì những ơn huệ mà dân chúng được đón nhận trong năm qua.

Trong căn phòng tổ chức buổi thưởng ngoạn thơ văn, Lý Sang, Mộc Lan và Lê Ung gia nhập vào đoàn người luôn đi theo sau đức vua. Nhà vua đi đầu tiên trên một cái cáng có nhiều người khiêng. Nếu trời nắng, những cung nữ đi theo hầu tay cầm quạt để quạt mát cho đức vua.

Vào phòng, nhà vua ngồi lên một cái ghế lớn ở giữa căn phòng, bên cạnh ông là những người hầu thân cận và những người được vua sủng ái. Khi mọi người đã đến đông đủ, buổi lễ bắt đầu. Các nhạc công, người làm xiếc và đội ca múa đã có mặt trước sân triều. Những người ca kỹ có tài năng hát vang các bài hát rất hay.

Bốn nhà thơ xuất hiện trước mặt các quần thần để đọc thơ. Họ phải ứng khẩu ngay tức khắc. Các khán giả vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Mộc Lan lơ đãng theo dõi các tiết mục đọc thơ này. Cô ít có thói quen giải trí theo cách như vậy và dần dần, trí tưởng tượng lại đưa cô về với gia đình thân yêu của mình. Gia đình mình giờ ra sao rồi nhỉ? Cha mẹ và Dao có thay đổi gì không sau mười năm xa mình? Chỉ cần vài ngày ruổi ngựa là cô có thể về tới nhà. Cô không muốn xem những hoạt động giải trí như thế này mà chỉ nóng lòng về thăm nhà. Bao giờ mình mới được rời khỏi đây nhỉ?

Lê Ung thì khác, cậu ta có vẻ rất thích thú với những hoạt động giải trí kiểu này. Cậu luôn miệng cười nói và vỗ tay hoan hô rất nhiệt tình.

Buổi tiệc kéo dài đến tận tối rất linh đình.

Những món cao lương mỹ vị đều được dọn ra cho khách ăn thoải mái. Trong khi mọi người ăn uống trò chuyện, đội ca múa, diễn trò vẫn làm công việc của họ cho những người có nhu cầu

thưởng thức.

Nhà vua vừa ăn uống vừa trò chuyện với tướng Lý Sang:

- Tướng Lý Sang, có lẽ những trò giải trí này quá nhạt nhẽo so với những cuộc chiến lẫy lừng của khanh phải không? Khanh nghĩ sao về buổi đi săn sáng mai sau buổi chiều sớm?

- Tâu bệ hạ, đó là hoạt động giải trí tuyệt vời nhất mà thần và các đồng nghiệp rất thích đấy ạ! Sau đó, nhà vua rời bàn tiệc đứng dậy, và buổi tiệc cũng kết thúc ngay sau đó. Các quan khách đều trở về nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, một đoàn người rời khỏi cung điện đi về phía nam kinh thành. Nhà vua cưỡi một con ngựa rất đẹp và cường tráng. Bốn vệ sĩ đi xung quanh cầm lọng che nắng cho nhà vua. Mười hai vị quan chức triều đình cũng được mời tham dự. Suốt con đường dài trong cung điện, khi nhà vua đi qua, tất cả mọi người đi trên đường đều phải quỳ xuống và cúi đầu.

Ra ngoài thành phố, đoàn người tiến vào một khu rừng gần đó. Người ta thả một số hươu và gấu vào rừng để làm mồi săn. Mỗi người cầm vũ khí đứng chặn ở một lối đi. Mộc Lan rất hài lòng với cánh cung, mũi tên và con hươu mà cô săn được. Các vị quan khác người thì săn được chó, người thì bắn được vài con chim cất. Nhà vua có vẻ rất tự hào về con cáo có bờm mà ông săn được, vì nó là một con vật hoang dã rất khó săn.

Cuộc đi săn kết thúc vào buổi chiều và đoàn người tháp tùng nhà vua trở về cung điện.

Buổi tiếp tân trọng thể mừng chiến công của tướng Lý Sang dự kiến được tổ chức vào tối hôm đó. Cả kinh thành nô nức chuẩn bị đón mừng.

Mộc Lan và Lê Ung được cấp cho một bộ quần áo rất lộng lẫy để mặc trong buổi lễ. Mộc Lan nhận được một cái áo choàng màu xanh nhạt có tay rộng, được may bằng lụa viền kim tuyến óng ánh, thêu khá cầu kỳ và có đai thắt ngang lưng.

Một cái mũ cao chót vót màu đen tuyền. Bận bộ quần áo vào, trông cô rất đỉnh đạc và lộng lẫy như một vị quan lớn. Cô đi theo đoàn người ra khu vườn để dự tiệc.

Hai thị vệ kéo cánh cửa lớn ra, tướng Lý Sang ngẩng cao đầu bước lên phía trước trong một bộ quần áo rất sang trọng và lộng lẫy.

Mộc Lan và Lê Ung đi theo sau ông vài bước chân. Phía sau họ là đức vua và các quần thần trong triều. Không ai được phép vắng mặt trong buổi lễ trọng đại này. Trên đường đi, hai hàng nhạc công đứng thổi kèn vang dội làm cho không khí càng thêm sôi động và hùng tráng.

Trong căn phòng lớn đã chật ních khách mời ngồi theo trật tự phẩm hàm từ cao xuống thấp.

Tất cả mọi người đều cúi đầu chào đức vua.

Người mặc một chiếc áo choàng màu vàng có thêu hình rồng chỉ dùng trong những ngày đại lễ và ngồi vào chiếc ngai vàng trông rất uy nghi lộng lẫy.

Lý Sang, Mộc Lan và Lê Ung quỳ gối trước mặt đức vua để hành lễ như những người khác.

Nhà vua cho phép mọi người bình thân và nói:

- Từ ngày trăm nổi ngôi tiên đế đến nay đã mười một năm, trăm đã hết lòng lo cho xã tắc. Nhờ trời phù hộ, đất nước của trăm ngày càng phồn thịnh. Chưa bao giờ lãnh thổ Trung Quốc lại rộng lớn như bây giờ, cũng chưa bao giờ trăm họ được sống ấm no hòa bình như bây giờ. Nhưng vương quốc của trăm đã từng bị đe dọa bởi chiến tranh xâm lược của bọn Hun. Nhờ tài năng và lòng dũng cảm của những vị tướng này mà bây giờ chúng ta được sống trong hòa bình. Nghe đến từ "vị tướng", Mộc Lan chợt rung mình. Mười năm khủng khiếp trong khói lửa chiến tranh lại hiện về trong tâm trí cô. Cô đã giả trang và lừa dối tất cả mọi người suốt từng ấy năm. Chính nhà vua cũng không hề hay biết gì. Cô chợt cười thầm trong bụng.

Vua Yangdi say sưa với niềm tự hào lớn lao ấy và tiếp tục bài diễn thuyết hùng hồn của mình.

- Mười năm gian khổ chiến đấu của họ không phải để mong đợi những phần thưởng quý giá nào đó của triều đình, mà chính họ đã vâng lệnh trăm chiến đấu chống lại bọn giặc dã man tàn phá các tỉnh miền bắc vương quốc, bảo đảm cuộc sống bình yên cho trăm họ. Bây giờ là lúc trăm và muôn dân cần tỏ lòng biết ơn những người anh hùng cao quý này.

Sau đó, ông lại nói với Lý Sang:

- Lý Sang, mong khanh hãy phục vụ trăm và trăm họ thêm một lần nữa. Mọi mong ước của khanh sẽ được chấp nhận. Vài ngày nữa, khanh hãy khởi binh tiến về phía đông chinh phục bọn Triều Tiên. Ta sẽ giao cho khanh thống lĩnh một trăm ngàn binh lính để lên đường dẹp tan bọn chúng.

Khi ban những mệnh lệnh này cho Lý Sang, nhà vua muốn bịt miệng các triều thần đã lên tiếng chỉ trích ông về những mưu tính xâm lược. Triều Tiên của ông bao năm qua vẫn không thực hiện được. Lần này thì đã rõ ràng, một lượng quân đội khổng lồ như vậy do một vị tướng đầy kinh nghiệm và có nhiều chiến công đảm nhiệm, bọn Triều Tiên chắc chắn sẽ phải quy phục triều đình Trung Quốc.

Lý Sang cúi đầu tạ ơn hoàng thượng. Tham vọng về vinh quang và chiến thắng lại đến trong ý nghĩ của ông. Chiến tranh, gian khổ, máu chảy đầu rơi trở thành sứ mệnh, trở thành phương tiện tìm kiếm vinh quang của ông!

Nhà vua lại hướng về phía Mộc Lan và Lê Ung:

- Còn các khanh, Phạm Mộc Lan và Lê Ung.

Để thưởng công cho lòng dũng cảm gan dạ chiến đấu của các khanh, trăm ban cho các khanh hai chức phó tướng phục vụ dưới trướng của tướng Lý Sang.

Hai người trộm nhìn nhau, dù không nói nhưng cả Lê Ung và Mộc Lan đều hiểu, họ không muốn tham gia quân đội nữa. Nhưng làm sao họ dám chống lại mệnh lệnh của đức vua?

Mộc Lan suy nghĩ một lúc, cuối cùng, cô thu hết can đảm tâu với đức vua:

- Tâu hoàng thượng tôn kính, xin người hãy thứ lỗi cho chúng thần, nhưng thần và Lê Ung muốn trở lại cuộc sống bình thường.

- Vậy thì các khanh hãy chọn cho mình một người vợ trong đám con gái danh giá trong triều đình của ta và lập gia đình đi. Con cháu các khanh sẽ nhờ các người mà đời đời được vinh hiển. Mộc Lan đứng lặng người không nói được lời nào. Nhà vua mất kiên nhẫn bèn quát lên:

- Các khanh nói gì đi chứ! Mong muốn của các khanh sẽ được chấp nhận. Ta có thể ban cho hai khanh một chức quan lớn trong triều, ngay tại kinh đô Tràng An này. Các khanh sẽ sống suốt đời trong sung sướng và vinh hiển.

Mộc Lan suy nghĩ rất lâu rồi nói:- Thần xin hết lòng cảm tạ long ân của hoàng thượng. Không phải thần muốn phụ lòng hoàng thượng, nhưng sau bao năm chiến tranh loạn lạc, thần chỉ muốn trở về nhà. Chỉ xin hoàng thượng ban cho thần một con ngựa tốt để thần phi thật nhanh về nhà mình mà thôi.

Tiếng ồn ào nổi lên dưới đám cử tọa. Sao thế nhỉ? Vì sao anh ta lại từ chối một ơn huệ lớn lao mà hoàng thượng ban cho như thế? Thật là nực cười. Thật là ngớ ngẩn!

- Thôi được! Ta sẽ cho người được toại nguyện! - Nhà vua nổi cáu. - Còn Lê Ung, người muốn gì?

- Tâu hoàng thượng, thần chẳng có mong muốn gì hơn ngoài việc được phục vụ người. Thần muốn ở bên cạnh hoàng thượng để được hầu hạ người.

- Tốt lắm! - Yangdi nói - Từ giờ phút này, người sẽ trở thành một mệnh quan triều đình chuyên coi sóc việc binh lược. Ta sẽ ban cho người nhà cửa và vàng bạc châu báu. ở đó, người sẽ được sung sướng suốt đời.

Dứt lời, vua Yangdi ra lệnh bắt đầu buổi tiệc mừng. Từ bốn góc thành, từng đợt pháo hoa nhiều màu bắn đồng loạt lên trời trông rất đẹp mắt, báo hiệu buổi lễ cho dân chúng trong thành bắt đầu.

Trong cung điện, các quan khách bắt đầu ngồi vào bàn. Đội ca múa cũng bắt đầu trình diễn các tiết mục đặc sắc. Những người hầu đi lại như mắc cửi để bưng bê thức ăn phục vụ khách. Bữa tiệc không thiếu một món gì, toàn là ca lương mỹ vị mà người thường chưa một lần được biết đến. Hàng trăm thứ thịt động vật, hàng trăm loại cá được chế biến thành nhiều món khác nhau. Ngoài ra, còn có một món đặc biệt là thịt rắn và chân vịt dùng để nhắm rượu rất thú. Các loại chim cũng không thiếu thứ gì. Rượu luôn được rót tràn trong các cốc đặt xen vào những kẽ hở của những chiếc bàn rộng ngồn ngộn thức ăn..Để cho các khách mời được vui vẻ, Yangdi sai dàn nhạc mặc đồng phục sang trọng tấu lên những bản nhạc vui, các ca kỹ vừa múa vừa hát rất hay và điêu luyện. Phía xa là màn nhào lộn của các diễn viên xiếc, họ nhào lộn, múa kiếm và trình diễn những pha rất nguy hiểm khiến cho các vị khách thỉnh thoảng lại phải bỏ đĩa bát

xuống võ tay tán thưởng nồng nhiệt.

Mộc Lan không còn lòng dạ nào để vui tiệc.

Cô nóng lòng đưa mắt tìm Lê Ung đang vui vẻ bên một đám thiếu nữ xinh đẹp. Ngày mai cô sẽ lên đường về nhà. Lê Ung, người đồng đội thân thiết đã cùng sát cánh bên cô suốt mười năm chiến đấu sẽ ở lại cung điện. Cậu ấy muốn sống những ngày vui sướng ở chốn kinh thành hào nhoáng này. Lê Ung đang thầm thì bên tai một cô gái rất xinh đẹp điều gì đó khiến cô ta cười phá lên, cậu ta cảm thấy cuộc sống mới của mình giống như một con cá vừa được thả vào bể nước.

Mộc Lan đến gần Lê Ung.

- Lê Ung, cậu có thể ra vườn với mình một chút được không?

- Mộc Lan đấy à? - Cậu ta nhún vai vẻ rất kiểu cách và nói: - Các nàng tiên xinh đẹp, hãy để ta gặp bạn ta một chút rồi sẽ trở lại ngay với các nàng. Đây là Mộc Lan, người bạn chiến đấu bao năm của ta. Vị anh hùng này đã nhiều lần cứu sống ta đấy!

Giọng Lê Ung rất to và đã ngà ngà vì rượu.

Đang vui vẻ, cậu ta bỗng chững lại khi thấy Mộc Lan có vẻ buồn rầu:

- Đi ra vườn thôi, nếu cậu muốn!

Họ đi tới một cái bồn nước, tránh xa tiếng ồn ào của bữa tiệc.

- Thế là chúng ta chia tay nhau ở đây. - Mộc Lan nói. - Cậu hãy ở lại bình an mạnh khỏe.

Cuộc sống của cậu sẽ vui vẻ bên những người phụ nữ xinh đẹp. Còn mình, ngày mai mình phải về nhà.

- Cậu hãy suy nghĩ thật kỹ những điều đức vua đề nghị. ở đây chẳng phải rất tốt sao? - Với mình nó chẳng là gì cả. - Mộc Lan trả lời. - Đây chỉ là một cái nhà tù được sơn son thiếp vàng mà thôi. Những lễ nghi cứng nhắc, những mách khéo chốn quan trường, tất cả đều chẳng có gì thú vị. Mình dám đánh cược rằng cậu sẽ nhanh chóng mệt mỏi với nó thôi.

- Cậu làm mình ngạc nhiên đấy! ở đây, mình sẽ có cơ hội kết hôn với một cô gái con nhà quyền quý...

- Mười năm chiến tranh chúng ta đã luôn ở bên cạnh nhau, nhưng từ bây giờ phải xa nhau, và sẽ rất hiếm có dịp gặp nhau. Nhưng chúng ta biết về nhau quá ít!

- Ồ! Chúng ta có thể tới thăm nhau nếu muốn cơ mà. Gia đình cậu sống ở Ye phải không?

Chỉ cách Tràng An vài ngày đường thôi mà!

- Đó không phải là tất cả những điều mình muốn nói. - Mộc Lan lúng túng. - Từ lâu, mình đã muốn nói với cậu điều này.

- Cái gì cơ? - Lê Ung vô tâm hỏi, không hiểu Mộc Lan muốn nói gì.

- Đã mười năm chúng mình bên nhau, mình luôn mang trong lòng một bí mật và giờ đây, mình

muốn...

Bỗng lúc đó có hai thị thần đi về phía họ và gọi to:

- Lê Ung, chúng tôi đang đợi anh kể chuyện cười đấy.

- Tôi đến đây! - Lê Ung hồn nhiên trả lời.

Rồi cậu nói với Mộc Lan:

- Mộc Lan này, cậu kể cho mình nghe chuyện của cậu sau nhé! Bây giờ mình muốn nói chuyện với các quý cô xinh đẹp đằng kia. Cậu hãy đến đây chơi cùng với bọn mình. Mình sẽ giới thiệu cậu với họ.

- Không! Cảm ơn! - Mộc Lan lạnh lùng nói.

- Cậu nói đúng, hãy làm như cậu muốn. Còn mình, mình phải về nghỉ đây, ngày mai mình còn có một cuộc hành trình dài. Xin chào!

Dứt lời, cô quay gót biến vào trong bóng đêm của khu vườn..Ngày hôm sau, Mộc Lan dậy sớm, chuẩn bị hành lý xong rồi đi ra chuồng ngựa. Những người chăn ngựa của nhà vua thẳng yên cho cô một con ngựa đốm rất đẹp. Mộc Lan chưa bao giờ nhìn thấy một con ngựa nào đẹp như thế. Cô âu yếm vuốt ve cổ và bờm của nó.

- Con ngựa mới đẹp làm sao! - Cô nghĩ. -Thật là một món quà đáng giá!

Rồi cô khoác hành lý lên vai, nhảy lên ngựa phi thẳng hướng Ye, không một lần ngoái đầu nhìn lại kinh thành.

Chương 7

Đoàn tụ

Từ Tràng An đến thành phố Ye phải trải qua một hành trình dài đến gần 500 dặm. Càng gần về đến nhà, lòng Mộc Lan lại trào lên vui sướng, và cũng đan xen những cảm xúc sợ hãi rất lạ. Từ ngày cô xa nhà đi chiến đấu, cô thấy mọi vật đều thay đổi rất nhiều. Nghề cung kiếm đã để lại cho cô những cảm xúc mới, vẻ mềm mại và dịu dàng của cô không còn nữa. Cô biết làm sao để tìm lại vẻ dịu dàng đáng yêu như xưa?

Mộc Lan không thích cuộc sống phiêu bạt.

Những ngày ở trong quân ngũ với cô thật buồn chán..- Đơn giản nhất và đỡ mệt mỏi nhất là đi men theo dòng kênh đào và bờ sông. Mình sẽ xuống một cái bến nào đó. Thật tuyệt nếu tìm thấy một con thuyền có thể đưa mình và con ngựa của mình đi trên sông.

Sáng hôm ấy, cũng như mọi buổi sáng khác, dòng kênh đào trong kinh thành nhộn nhịp người qua lại. Hàng tá tàu thuyền đậu hai ven bờ dưới dòng nước chảy xiết. Phần lớn tàu thuyền đều có mái che. Đó là nơi trú ẩn của các gia đình làm nghề buôn bán trên sông nước.

Mộc Lan chọn một con thuyền lớn nom có vẻ cứng rắn có mái che. Cô gọi một người trong đội thuyền đến và nói:

- Tôi muốn đến Ye. Các anh có thể chở tôi tới đó không?

Viên thuyền trưởng đồng ý. Họ thương lượng giá cả rất nhanh rồi Mộc Lan dắt ngựa lên thuyền.

Mười hai người đàn ông lực lưỡng chèo thuyền đi vun vút trên mặt nước. Mộc Lan cho rằng dòng kênh này chảy song song với sông Wei và đổ ra sông Hoàng Hà. Nước chảy chậm dần và dòng sông cũng rộng dần ra. Thuyền đi hai ngày thì tới Luoyang. Chỉ ba ngày là Mộc Lan có thể lên bờ và Ye không còn xa cách bao nhiêu nữa.

Gần về đến nhà, trái tim Mộc Lan đập thình thịch trong lồng ngực. Sau từng ấy năm, mọi người trong nhà có bình an mạnh khỏe không nhỉ? Liệu có ai nhận ra mình không? Còn cha, trái tim Mộc Lan bỗng thất lại. Cha có còn... cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Cô đi qua cửa thành, chỉ còn một đoạn đường ngắn nữa là về đến nhà. Bước chân lên thành phố quê hương, Mộc Lan bỗng thấy lòng xốn xang đến lạ. Tới cửa nhà, cô xuống ngựa, nhón chân nhìn qua bức tường bao. Ngôi nhà thật yên ắng và hoang tàn, có một bé gái đang chơi đùa trước sân một mình. Cô dừng bước để quan sát đứa trẻ..- Chắc chắn là con gái của một người hầu-cô nghĩ. Cần phải hỏi cô bé này vài điều mới được.

Mộc Lan rụt rè đến bên cạnh đứa trẻ và hỏi:

- Hãy cho tôi biết có phải ông Phạm Chu và gia đình ông ấy sống ở đây không?

- Vâng! - Cô bé trả lời vẻ kiêu kỳ.

- Em có thể dẫn tôi đi gặp ông ấy được không?

- Không! - Cô bé ngúng nguẩy trả lời.

- Tại sao?

- Cha em không có nhà, bởi vì ông phải đi làm - cô bé nói. - Mẹ em đang ở trong vườn, nhưng mẹ không tiếp người lạ.

Mộc Lan không tin nổi vào tai mình nữa.

Cô có nghe nhầm không nhỉ?

- Cha em ư? Phạm Chu là cha em ư? - Mộc Lan hoài nghi hỏi. - Em là em gái của ta ư? Và ta, ta là chị gái của em!

- Em chưa bao giờ gặp chị gái cả! - Đứa trẻ nhìn chòng chọc vào người đàn ông đứng trước mặt. - Tất cả những gì em biết là chị ấy đã đi xa để bảo vệ danh dự gia đình.

Bối rối vì sự phát hiện này, Mộc Lan rưng rưng:

- Tên em là gì?

- Tên em là Sen. - Cô bé có vẻ khó chịu trả lời hơi xẵng giọng.

- Em có một người anh trai tên là Dao phải không?

- Làm sao anh biết?

- Tôi biết, thế thôi! Hãy dẫn tôi đi gặp họ.

Đưa trẻ sững sờ nhìn Mộc Lan và đưa cô vào vườn gặp Li và Dao đang ngồi yên lặng trong vườn. Khu vườn chỉ thay đổi chút ít. Những khóm hoa mộc lan đã rậm hơn và đậm cảnh dài hơn. Mộc Lan hồi tưởng lại thời thơ ấu trong khu vườn làm cô rất xúc động.

Li thấy một người đàn ông quần áo dính đầy bụi bèn đi đến:

- Anh là ai?...

Mộc Lan quỳ gối trước mẹ:- Mẹ! Mẹ không nhận ra con ư? Con là Mộc Lan, con gái của mẹ đây, con đã trở về sau mười năm chiến đấu trong quân đội nhà vua.

- Mộc Lan ư? Trời ơi! - Mặt Li tái xanh tái xám. - Con gái tôi đấy ư?

- Là con đây mẹ ạ! Con đã trở về!

Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau khóc nức nở trước đôi mắt mở to ngạc nhiên của Dao và Sen.

Niềm vui đến với Ly quá bất ngờ. Bà hét toáng lên gọi chồng. Chu đang mãi chăm sóc mấy con ngựa. ông đã già hơn nhiều nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh và dẻo dai.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy mình? - Chu hỏi.

Rồi nhận ra Mộc Lan, ông chạy bổ đến ôm chầm lấy con gái.

- Mộc Lan! Trời ơi! Mộc Lan của cha! Con đã trở về. Cha biết mà, cha đã linh cảm là con sẽ trở về! Ngày nào cha cũng cầu xin ông bà tổ tiên phù hộ cho con gái yêu của cha. Cha hy vọng là con không bị chết ngoài chiến trận. Tạ ơn trời đất đã cho con sống sót trở về với gia đình!

Mộc Lan không cầm lòng được nữa, cô khóc nức nở trong vòng tay cha. Bao nhiêu cứng cỏi xông pha trên chiến trường mười năm giờ tiêu tan hết. Cô lại trở về là một cô gái yếu đuối và mau nước mắt đến không ngờ. Giờ cô đã được về nhà, được sống yên ấm trong vòng tay cha mẹ, như những tháng năm tuổi thơ. Đến tận bây giờ cô mới tin là mình đã trở về nhà thật.

Niềm hạnh phúc này có thể sờ mó được, không phải cô đang nằm mơ.

Chu đi đến bên cạnh Sen, giải thích với cô bé về người chị gái mà nó chưa một lần được gặp mặt:

- Sen, đây là người chị mà cha vẫn thường kể cho con nghe. Sau khi chị ấy đi chiến đấu, con mới ra đời. Chị ấy đã bảo vệ danh dự gia đình khỏi nỗi sỉ nhục. Giờ chị ấy đã về với chúng ta mãi mãi. Chúng ta sẽ mở tiệc ăn mừng sự kiện trọng đại này! Mộc Lan cảm thấy hạnh phúc khi tìm lại được không khí êm đềm hạnh phúc trong gia đình. Thật trái ngược với con đường cô đi xưa: Chiến tranh ác liệt, máu chảy đầu rơi... khiến cô không có phút giây nào sống cho riêng mình, những thứ mà một người con gái dịu dàng và xinh đẹp như cô đáng được hưởng. Một trang đời mới đã lật ra, cô sẽ lại cùng cha đi vào căn phòng nhỏ ở cuối khu vườn để luyện tập như xưa, và

cuộc sống yên bình...

Mộc Lan luôn chăm lo mọi việc trong nhà để giúp đỡ bố mẹ với tất cả tình yêu thương. Cô cũng dành nhiều thời gian chơi với em gái, một cô bé tò mò và tinh nghịch giống hệt Mộc Lan thuở nào. Cô còn giúp cha thỉnh thoảng đi tuần tra trên các phố để ông có thời gian giải quyết các việc khác.

Thời gian qua đi và mùa xuân lại đến, những khóm hoa mộc lan lại nở trắng đầy vườn. Vận may lại một lần nữa quay lưng lại với Yangdi.

Đoàn quân khổng lồ do tướng Lý Sang dẫn đi chinh phạt Triều Tiên lại bị thất bại thảm hại. Một bọn giặc cỏ khác lại nổi lên phía đông bắc chống lại triều đình. Lụt lội hoành hành ở Sơn Đông càng làm cho dân chúng bất mãn với triều đình. Nhiều quan chức triều đình lập thành phe phái đấu đá nhau và chống lại vua. Cuối cùng, nhà vua bị Li Yuan ám sát, lập nên triều Tống, lấy niên hiệu là Tianzi.

Mộc Lan tránh xa tất cả những sự kiện này.

Mái tóc cô giờ đã dài ra trở lại và Mộc Lan tết thành hai dải rất xinh xắn. Mỗi khi cô đi chợ trong thành phố, các chàng trai ngơ ngác nhìn theo. Nhưng đã từ lâu, cô cắt đứt tất cả mọi mối quan hệ. Cô thích ngồi trong khu vườn bình yên của gia đình, hồi tưởng lại những tháng năm đã qua trong quân đội. Chiến dịch làm mai cho cô một anh chồng xứng đáng được cha mẹ cô bàn tính rất kỹ lưỡng. Vì hạnh phúc lớn nhất với họ bây giờ là nhìn thấy con gái mình đi lấy chồng.

Chu cố gắng giới thiệu những chàng trai có học thức và dễ coi trong phạm vi quan hệ của ông. Nhưng Mộc Lan chẳng vừa ý với bất cứ một ai.

Cô từ chối tất cả những người cha giới thiệu cho mình. Mỗi khi có một người được đưa đến giới thiệu cho cô, cô rất ít nói cười, hoặc nếu có vui cũng chỉ là giả tạo cho cha mẹ vui lòng, và cũng là giữ phép lịch sự.

Mùa thu đến, những cành cây dẹt thành những tấm lưới đan vào nhau trên các lối đi trong vườn. Lá vàng rơi xuống thành một thảm dày trông rất đẹp mắt. Mộc Lan đi dạo trong vườn một lúc, cô quyết định đi vào căn phòng ở cuối khu vườn để luyện lại những bài võ công của Kung Fu. Những bài tập này giúp cô tập trung tinh thần, không nghĩ ngợi lan man nữa. Cô nói với mọi người trong nhà đừng quấy rầy cô trong những giờ phút cô luyện tập, cũng giống như cha cô ngày xưa. Chỉ mình Sen là được phép vào xem Mộc Lan luyện tập. Cô mở cánh cửa cũ kỹ của căn phòng và bắt đầu say sưa với những bài võ công.

Bỗng nhiên, Sen chạy ào vào phòng, làm cho Mộc Lan phải ngừng tập.

- Chị Mộc Lan, có một người đàn ông muốn gặp chị.

- Chị không muốn mất thời gian vì những chuyện tầm phào ấy nữa đâu, bảo với anh ta hãy về

đi. - Mộc Lan xướng giọng, cô nghĩ đó là một trong những người cha muốn giới thiệu cho cô.

- Anh ấy tên là Lê Ung và nói là bạn chiến đấu ngày xưa của chị.

Trống ngực Mộc Lan đập thình thịch, và máu căng lên trong các huyết mạch.

- ôi Lê Ung! Thật là tai hại! Anh ta lại đến đây...

Mộc Lan đã chờ đợi giây phút này từ lâu.

Cô vừa vui mừng vừa cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với Lê Ung. Họ đã gắn bó với nhau trên chiến trường mười năm và cô đã giấu kín được mọi chuyện. Chia tay nhau, cô định nói nhưng lại không có dịp, giờ anh trở lại tìm cô. Biết làm thế nào để gặp cậu ấy đây?

- Em hãy dẫn anh ấy vào đây cho chị.

Rất nhanh, cô lấy một cái mũ lưỡi trai, cuộn hai bím tóc dài vào trong mũ, mặc một bộ quần áo rộng thùng thình giống hệt như anh lính ngày xưa mà Lê Ung quen thuộc.

Lê Ung đi vào phòng vồn vã:

- Mộc Lan! Thật vui khi chúng mình lại được gặp nhau sau từng ấy năm xa cách!

- Chào Lê Ung! Thật là vui khi cậu đến thăm mình. Cậu sao rồi, vẫn bận bịu với công việc triều chính chứ?

- Tất nhiên rồi! Mình luôn luôn bận rộn.

Vua mới Li Yuan lên ngôi đã phong cho mình một chức quan lớn ở Kiang-Tou. Mình đang trên đường tới đó. Nhân đi qua đây, mình nhớ đến cậu nên tạt vào thăm. Thế còn cậu, cậu đã gặp lại gia đình mình rồi chứ?

- Mình đã gặp lại những người thân và tìm lại được niềm vui, hạnh phúc của mình. - Cô nói giọng đầy xúc động. - Mình rất ngạc nhiên khi bố mẹ lại sinh thêm một cô em gái. Nhưng hãy nói cho mình biết đi! Chức quan mới của cậu mang lại cho cậu nhiều lợi lộc không? Và cậu có hạnh phúc không?

- Cũng như những người khác thôi. - Lê Ung trả lời giọng hơi buồn. - Mình còn đòi hỏi gì nữa đây? Mình đã có một cuộc sống sung túc, được trọng vọng và cảm thấy dễ chịu. Tuy nhiên, rời khỏi triều đình cũng tốt.

- Thế ư? Mình tin rằng cuộc sống của cậu ở đó rất tuyệt vời. Những trò giải trí, thư giãn và những phụ nữ đẹp...

Vô tình, Mộc Lan đã đẩy Lê Ung vào tình huống đầy tâm sự của anh. Lê Ung đứng dậy, đi đến chỗ treo các loại vũ khí trên tường và bắt đầu thử múa một lúc trong không khí.

- Lúc đầu, cuộc sống ấy đối với mình thật tuyệt. Tất cả đều xa hoa lộng lẫy, những buổi tiệc tùng, những trò giải trí... nhưng tất cả đều nhanh chóng trở nên nhạt nhẽo và nhàm chán theo thời gian. Khi triều đình suy yếu, người ta mới thấy rõ vẻ mặt đích thực của con người, ích kỷ và hợm hĩnh. Nếu cậu biết được những mảnh khé kinh tởm mà họ dùng để hại nhau, cậu sẽ

không thể nào chịu đựng được. Vì vậy, mình chẳng có lấy một người bạn thực sự nào..- Đúng là những người vô trách nhiệm với người khác và cả với chính bản thân họ. - Mộc Lan nói. Khi nói những lời này, Mộc Lan nhún vai và cái mũ của cô rơi tuột xuống. Lê Ung không nhìn thấy điều này, vì anh đang quay lưng về phía Mộc Lan.

- Thật may là thế giới này không phải tất cả đều tồi tệ, vẫn còn một tình bạn tuyệt vời của chúng ta qua bao năm tháng...

Lúc này, Lê Ung mới quay đầu lại. Anh nhìn Mộc Lan, ngạc nhiên đến nỗi không tin vào mắt mình nữa. Lê Ung sững sờ như bị sét đánh và suýt nữa thì khụy xuống vì quá ngạc nhiên.

- Không! Không thể như thế được! Hình như tôi đang mơ! Một chiến binh, một đồng đội sát cánh bên nhau suốt mười năm đã nhiều lần cứu sống tôi lại là một... phụ nữ!

- Không phải chỉ mình cậu nhầm thôi đâu, Lê Ung ạ! Mình đã cải trang thành nam nhi trước khi gặp cậu. Nhưng cậu có biết rằng đó là một bí mật nặng nề mà mình phải khó khăn lắm mới che giấu được thân phận thực sự của mình trước cậu không? Cậu là bạn thân nhất của mình.

Trong suốt chừng ấy năm, mình rất hiểu và yêu cậu. Nhưng mình không đòi hỏi gì ở cậu cả. Nếu cậu không quá bận, hãy ở lại với mình vài ngày.

Chúng ta sẽ mãi mãi là bạn của nhau. Mình sẽ giới thiệu cậu với gia đình mình.

Lê Ung choáng váng vì bất ngờ này và anh dường như không tin nổi vào mắt mình. Một người lính cứng cỏi và dũng cảm có thể là một phụ nữ xinh đẹp đáng yêu đến thế này sao?

- Nhất trí! Dù sao thì mình cũng có một tháng để đi đến đó. Mình sẽ ở lại để nghe cậu kể mọi chuyện thật rõ ràng.

Mộc Lan dẫn Lê Ung vào dãy phòng sang trọng dành cho khách khứa của gia đình. Lê Ung sống những ngày rất thanh thản bên Mộc Lan, và anh dự kiến sẽ ở lại vài tuần.

Mộc Lan như một tia nắng ấm và sắc đẹp của cô làm cả ngôi nhà thêm rạng rỡ, tươi vui..Cha mẹ Mộc Lan đã không nhầm, chàng trai này rất hạnh phúc khi được ở bên cạnh con gái họ.

Một buổi tối, Chu làm một bữa tiệc thịnh soạn vừa ăn vừa nói chuyện với Lê Ung, và tối hôm đó, hai người ngủ với nhau.

Hôm sau, Lê Ung tìm gặp Mộc Lan trong vườn, cô đang ngồi dưới gốc một cây liễu có vẻ đang mơ mộng điều gì đó.

- Hôm qua, tôi đã nói chuyện với cha nàng, - Lê Ung đổi cách xưng hô - và tôi đã hỏi ông...
- ừ, sao cơ?

- ông nói rằng theo truyền thống của người Trung Quốc thì phụ nữ lấy chồng sẽ phải theo chồng.

- Mình biết điều đó.

- Tôi muốn nàng nhận lời theo tôi đến Kiang-Tou, nơi tôi sẽ nhậm chức quan ở đó.

- Cậu nói rằng cậu muốn cưới mình ư?

Một niềm vui sướng tràn ngập trong lòng Mộc Lan. Cô nhảy lên, bá lấy cổ Lê Ung và thắm thì vào tai anh:

- Đương nhiên là thiếp nhận lời chàng! Thiếp đã chờ đợi chàng quá lâu rồi!

Và thế là Phạm Mộc Lan, một kỵ binh đáng gờm của quân đội Trung Quốc đã từ bỏ yên ngựa, vũ khí để theo chồng, và cùng với Lê Ung, cô được sống những tháng ngày bình yên và ngập tràn hạnh phúc..

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>